

วาทกรรมการสื่อความหมายของ นิวัติ กองเพียร นั้ดคอดั้มนั้ ในหนังสือพิมพ์รายวัน
และนิตยสารรายสัปดาห์ " มติชน "

นางสาว อวยชัย สั้งสนา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบั้ณฑิต

สาขาวิชาวารสารสนเทศ ภาควิชาวารสารสนเทศ

คณะนิตศาสต์ จุฬาลงกรณั้มหาวิทยาลัย

ปีการศั้กษา 25444

ISBN 974-03--1448-1

ลั้ขสิทธ์ขงจุฬาลงกรณั้มหาวิทยาลัย

DISCOURSE ANALYSIS OF NIWAT KONGPIEN'S NUDE COLUMN IN "MATICHON"
NEWSPAPER AND MAGAZINE

MISS UAYCHAI SANGSANA

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Journalism

Department of Journalism

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2001

ISBN 974-03-1448-1

หัวข้อวิทยานิพนธ์

วาทกรรมการสื่อความหมายของนิวัติ กองเพียร ผู้ดกดลันนีใน
หนังสือพิมพ์รายวันและนิตยสารรายสัปดาห์ "มติชน"

โดย

นางสาวอวยชัย สังสนา

สาขาวิชา

วารสารสนเทศ

อาจารย์ที่ปรึกษา

อ.ดร.วิลาสินี พิพิธกุล

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่งของการ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

..... คณะบดีคณะนิเทศศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ จุมพล รอดคำดี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ นันทริกา คุ้มไพโรจน์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(อาจารย์ ดร. วิลาสินี พิพิธกุล)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พีระ จิระโสภณ)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อวยชัย สังสนา : วาทกรรมการสื่อความหมายของนิวัต กองเพียร นู้ดคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์รายวัน และนิตยสารรายสัปดาห์ “มติชน” (DISCOURSE ANALYSIS OF NIWAT KONGPIEN'S NUDE COLUMN IN “MATICHON” NEWSPAPER AND MAGAZINE) อ. ที่ปรึกษา : อ.ดร.วิลาสินี พิพิธกุล, 133 หน้า. ISBN 974-03-1448-1

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 4 ประการ คือ 1) สิ่งประกอบสร้างวาทกรรมของนิวัต กองเพียร ที่สะท้อนผ่านงานเขียนในคอลัมน์ทั้งสองคอลัมน์ ได้แก่ อะไรบ้าง 2) วาทกรรมของนิวัต กองเพียร ที่ปรากฏในพื้นที่สื่อมวลชนที่แตกต่างกัน นำเสนอและสื่อความหมายแตกต่างกันอย่างไร 3) วาทกรรมของนิวัต กองเพียร สร้างคุณค่าให้กับภาพนู้ดในทิศทางใด 4) วาทกรรมของนิวัต กองเพียร ถูกตีความหมายจากกลุ่มต่างๆ ในสังคมอย่างไร ทั้งนี้ ด้วยการเก็บข้อมูลวาทกรรมที่ปรากฏในคอลัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย” ในหนังสือพิมพ์ มติชนรายวันจำนวน 45 ฉบับ, และคอลัมน์ “นิวัต กองเพียร” ในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์จำนวน 55 ฉบับ รวมทั้งสิ้น จำนวน 100 ฉบับ โดยมีแนวคิดวาทกรรม (Discourse) ,การวิเคราะห์วาทกรรม (Discourse Analysis), ภาพเปลือย (Pornography), ปิตาธิปไตยในมุมมองสตรีนิยม (Feminism / Patriarchy) และระบบการเข้ารหัส-ถอดรหัส (Coding System / Encoding and decoding model) มาเป็นแนวทางการวิเคราะห์

ผลการวิจัยสรุปได้ 5 ประเด็นดังนี้

1) วาทกรรมการสื่อความหมายของนิวัต กองเพียร ประกอบสร้างด้วยกรอบคิดเพศสภาพ, มุมมองทางศิลปะ, สถานภาพทางสังคม, ช่องทางนำเสนอ, วัฒนธรรมและบรรทัดฐานสังคม 2) วาทกรรมที่นำเสนอในพื้นที่ต่างกันนำเสนอในประเด็นต่างกันในด้านความถี่ แต่ไม่มีความแตกต่างกันในด้านภาษาและการสื่อความหมาย 3) วาทกรรมสามารถสร้างคุณค่าให้กับภาพนู้ดดังนี้ สร้างคุณค่าในเชิงศิลปะ, สร้างชื่อเสียงให้กับตัวนางแบบ, สร้างคุณค่าให้กับนิตยสารหรือสื่อสิ่งพิมพ์, สร้างชื่อเสียงให้กับผู้เขียนคอลัมน์และสร้างคุณค่าในประเด็นสิทธิเสรีภาพทางเพศ 4) การตีความหมายวาทกรรมของนิวัต กองเพียร จากกลุ่มต่างๆ ในสังคม มีทิศทางที่สอดคล้องกับการสื่อความหมายวาทกรรมของนิวัต กองเพียร 5) วาทกรรมของนิวัต กองเพียร สะท้อนอุดมการณ์แบบปิตาธิปไตย ซึ่งมีส่วนกำหนดการตีความหมายวาทกรรมของผู้ถอดรหัสด้วย รวมทั้งแสดงการโต้ตอบทางวาทกรรมระหว่างผู้นำเสนอ กับผู้ตีความด้วย

ภาควิชา.....วารสารสนเทศ..... ลายมือชื่อนิสิต.....

สาขาวิชา.....วารสารสนเทศ..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

ปีการศึกษา.....2544.....

4385295228 : MAJOR JOURNALISM

KEYWORD : DISCOURSE NUDE COLUMN / NEWSPAPER AND MAGAZINE.

UAYCHAI SANGSANA : DISCOURSE ANALYSIS OF NIWAT KONGPIEN'S

NUDE COLUMN "MATICHON" NEWSPAPER AND MAGAZINE . THESIS

ADVISER : WILASINEE PHIPHITKUL, Ph.D. 133 pp. ISBN 974-03-1448-1

The objectives of this research are as follow:

- 1) To analyse the construction of Niwat Kongpien' discourses reflected in his 2 columns. 2) To analyse whether Niwat's discourse found in different media will be differently presented or given different meaning. 3) To identify the value for nude picture affected from Niwat's discourse. 4) To explore how Niwat's discourse was interpreted from various selected decoders

The total 100 samples of Niwat's discourse presented in " Phoo Ying Khong Yuk Samai" Column of Matichon newspapers and, "Niwat Kongpien" Column in Matichon weekly magazine, were undertaken through the methods of discourse analysis, Pornography theory, Feminism, and Coding System

The study revealed as follow:

- 1) Niwat Kongpien's discourse was constructed under the gender ideology, artistic influence, social status, presentation channel, culture and social norm. 2) The discourse, presented in different space and frequency, was not different in linguistic style and meaning. 3) His discourse gave value to the nude picture including artistic value, status value of the models, popular value of magazines or printed media carrying his columns, respectable value of the author (Niwat), and accepted value on sexual freedom. 4) Meanings interpreted from the decoders were related to the discourse meanings encoded by Niwat. 5) The discourse reflected the patriarchal ideology of Niwat Kongpien which had partially influenced reading of the decoders. It also reflected the struggle in discourse between dominant ideology (author/encoder) and subordinate ideology (decoder).

Department Journalism Student's signature.....

Field of study Journalism Advisor's signature.....

Academic Year 2001

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีจากการช่วยเหลืออย่างดียิ่งของอาจารย์ ดร.วิลาสินี พิพิธกุล ผู้ที่เป็นทั้งครูผู้เป็นถ่ายทอดความรู้แนวคิดในการิพากษ์,วิเคราะห์ต่างๆ โดยไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อยจริงๆ (ไม่รู้ไปเอาเรื่องแรงมาจากไหน..) อาจารย์เป็นแบบอย่างที่ดีในการทำงาน เป็นแรงบันดาลใจ เป็นกำลังใจเมื่อเวลาศิษย์เริ่มจะหมดแรงทั้งทางกาย ความคิดและสติปัญญา เพราะฉะนั้นถ้าแค่คำ"ขอบคุณ"ก็คงจะดูน้อยเกินไปสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่อาจารย์ได้เป็น"ผู้ให้"กับลูกศิษย์มาตลอด และความสำเร็จในครั้งนี้ยังรวมถึงความช่วยเหลือของรองศาสตราจารย์นันทริกา คุ้มไพโรจน์ และรองศาสตราจารย์ ดร. พีระ จิรโสภณ ซึ่งนอกจากจะเป็นอาจารย์ผู้ที่มีสัมภาระณ์และให้โอกาสศิษย์ได้เข้ามาศึกษาในสถาบันนี้แล้วยังได้ให้ความกรุณาศิษย์ด้วยการเป็นประธานกรรมการ และกรรมการสอบวิทยานิพนธ์นี้ด้วย ข้อชี้แนะต่างๆจากท่านอาจารย์ทั้งสอง สามารถช่วยทำให้วิทยานิพนธ์นี้สมบูรณ์ด้วยเนื้อหาทางวิชาการมากขึ้นยิ่งขึ้น

ขอบคุณคอลัมน์"ผู้หญิงของยุคสมัย" และคอลัมน์ "นิวัติ กองเพียร" ที่ได้จุดประกายความคิด และขอบคุณทุกท่านที่สละเวลาในการให้สัมภาษณ์ได้แก่อาจารย์นิวัติ กองเพียร,คุณปกรณ พงศ์วรภา, คุณรศยา ทองคงเย่า, อาจารย์ถนอม ชากักดี, รศ.ดร.กาญจนา แก้วเทพ, ผศ.ดร.ไชยันต์ ไชยพร, ผศ.ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิช, รศ.ดร. ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์, อ.ดร.สมสุข หินวิมาน และ รศ. ดร.วรวพล พรหมิก มุมมองและทัศนคติต่างๆของท่านช่วยให้เนื้อหาและการวิเคราะห์ครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ของวิทยานิพนธ์

ขอบคุณสำหรับมิตรภาพดีๆจากเพื่อนๆ ที่คอยช่วยเหลือ และให้กำลังใจกันตลอดเวลา เพชร, พิม, นิก,นา,หนึ่ง,แวน, ตู๊ก และสุ "เจ้าขอบคุณเราทุกคนมาก" รวมทั้งการช่วยเหลือของพี่น้อง-ผองเพื่อนทั้งหลาย พี่ภา,แม่ตั๋ย,พี่ตา,ก๊วกและสามี, เร, แดง,หม่อง,น้ำแดง, มือพิมพ์ได้แก่เวลท์ซัง, พี่ใหม่,น้องแขก, พี่ใจ ที่ช่วยพิสูจน์อักษร มือปรีนที่ได้แก่ นงซัง,สมศรี..และคุณภานุพันธ์ ห่วงใยตามได้ตลอดเวลาตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จการศึกษา ด้วยคำถามเดิมๆ "ทำการบ้านหรือยัง", "ทำรายงานเสร็จแล้วใช่ไหม", " ถึงไหนแล้ว ...อาจารย์ให้แก้งานอีกหรือเปล่า" เหล่านี้ล้วนเป็นคำถามที่น่าเบื่อมากที่สุด แต่ก็เป็กำลังใจที่ดีมากที่สุดเช่นกัน...

ท้ายนี้ขอบคุณ คุณพ่อ-พี่-น้องๆและหลานๆ ทุกคนในครอบครัวที่เป็นกำลังใจให้เสมอมา โดยเฉพาะ "น้องอ้อย" ที่ช่วยพิมพ์งานและเป็นธุระส่งงานให้อาจารย์ กำลังใจทั้งหมดนี้เป็นพลังที่ทำให้ผู้วิจัยมีความมุ่งมั่น และพากเพียรจนสำเร็จการศึกษา.

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ	ช
บทที่	
1 บทนำ	
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 ปัญหาคำวิจัย	11
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	11
2 แนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
2.1 วาทกรรม (Discourse)	12
2.2 การวิเคราะห์วาทกรรม (Discourse Analysis)	13
2.3 ภาพเปลือย (Pornography)	19
2.4 ปิตาธิปไตยในมุมมองสตรีนิยม (Feminism / Patriarchy)	22
2.5 ระบบการเข้ารหัส-ถอดรหัส (Coding System/Encoding and decoding model)...	25
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	27
2.7 นิยามศัพท์	29
2.8 ข้อเสนอแนะ	32

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2.9 กรอบคิดการวิจัย (Conceptual Framework)	33
3 ระเบียบวิธีวิจัย	34
3.1 ขอบเขตการวิจัย	34
3.2 การวิเคราะห์เนื้อหา	34
3.3 การสัมภาษณ์เจาะลึก	34
3.4 แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์	35
3.5 กลุ่มตัวอย่างการวิจัย	36
3.6 ระยะเวลาในการศึกษา	37
3.7 วิธีการวิเคราะห์	37
3.8 การนำเสนอการวิเคราะห์	39
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	40
4.1 ประวัติ นิวัตติ กองเพียร	40
4.2 ปริมาณความถี่ในการเสนอเนื้อหา	47
4.3 คอลัมน์ “นิวัตติ กองเพียร” มติชนสุดสัปดาห์	48
4.4 คอลัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย” มติชนรายวัน	49
4.5 แหล่งที่มาของภาพ	50
4.6 วิเคราะห์วาทกรรมในประเด็น ยั่วยุกามารมณ์	52
4.7 วิเคราะห์วาทกรรมในประเด็นให้ความรู้เชิงศิลปะ	58

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4.8 วิเคราะห์วาทกรรมในประเด็น วิจาร์ณศิลป์ 58	58
4.9 วิเคราะห์วาทกรรมในประเด็น อัดลักษณะของผู้เขียน 66	66
4.10 วิเคราะห์วาทกรรมในประเด็นการสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจ 75	75
4.11 การนำเสนอภาษาที่ถูกผลิตซ้ำ 79	79
4.12 การตีความหมายวาทกรรมในประเด็นยัฎกามารมณั 81	81
4.13 การตีความหมายวาทกรรมในประเด็นให้ความรู้เชิงศิลปะ 84	84
4.14 การตีความหมายวาทกรรมในประเด็นวิจาร์ณศิลป์ 86	86
4.15 การตีความหมายวาทกรรมในประเด็นอัดลักษณะของผู้เขียน 89	89
4.16 การตีความหมายวาทกรรมในประเด็นการสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจ 91	91
4.17 ทศนคติเรื่องภาพนุ้ดและสื่อสิ่งพิมพ์นาร 93	93
4.18 ทศนคติเรื่อง"เกจันุ้ด" 97	97
4.19 ทศนคติเรื่องเพคในสังคมไทย 97	97
5 สรุปลอบราย และข้อเสนอแนะ 98	98
5.1 สิ่งประกอบสร้างวาทกรรมของนิวัต กงเพียร ที่สะท้อนผ่านงานเขียน 100	100
5.2 เปรียบเทียบความถึและการสื่อความหมายวาทกรรมในพื้นที่สื่อต่างกัน 105	105
5.3 วาทกรรมนิวัต กงเพียร ได้สร้างคุณค่าให้ภาพนุ้ด 107	107
5.4 วาทกรรมของนิวัต กงเพียร ถุกตีความหมายจากกลุ่มต่างๆในสังคม 109	109
5.5 สรุปลผลการวิจัย 113	113

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5.6 ข้อจำกัดในการวิจัย	114
5.7 ข้อเสนอแนะ	115
รายการอ้างอิง	116
ภาคผนวก	120
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	133

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในหนังสือพิมพ์ฉบับวันอาทิตย์ เนื่องจากไม่มีข่าวการเมือง หรือข่าวอื่นๆมากนัก ภาพนู้ด (Nude) คือสิ่งที่หนังสือพิมพ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเชิงปริมาณหรือคุณภาพ นำเสนอเพื่อทดแทนข่าวและเพิ่มยอดขาย จึงมีการแข่งขันกันสูงในการนำเสนอในรูปแบบต่างกัน จนทำให้ภาพนู้ด (Nude) กลายเป็นรูปแบบหลักของหนังสือพิมพ์ฉบับวันอาทิตย์

การนำเสนอภาพเปลือยกับสิ่งพิมพ์ ดูเหมือนเป็นสิ่งที่แยกจากกันไม่ออก โดยเหตุที่เรื่องโป๊และกามารมณ์เป็นธรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งหากพิจารณาเนื้อหาของหนังสือหรือนิตยสารที่ปรากฏตามแผงหนังสือ ก็ไม่พ้นเรื่องราว 5 ลักษณะ ซึ่งประกอบด้วยเรื่องรัก เรื่องโศก เรื่องตลกขบขัน เรื่องลึกลับและเรื่องโป๊

ประเภทของหนังสือที่เกี่ยวกับ เนื้อหาทางเพศนี้มีหลายแนว อาทิ หนังสือที่ให้ความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาและกามารมณ์ ซึ่งประเภทนี้ค่อนข้างเน้นกลุ่มผู้ใหญ่ที่มีครอบครัวแล้ว หนังสือปกขาวหรือเรียกว่า เป็นประเภทภาพลามกอนาจาร ซึ่งประเภทนี้ถือเป็นสิ่งผิดกฎหมายและประเภทหนึ่งที่เรากำลังพูดถึงกันอยู่คือ ประเภทโป๊แต่ไม่ถึงขั้นลามกอนาจาร ไม่ถือว่าเป็นผิดกฎหมาย มีทั้งประเภทตีพิมพ์เป็นเล่มเฉพาะ และประเภทแทรกอยู่ตามหน้านิตยสารต่างๆ

ภาพนู้ด เป็นภาษาภาพที่มีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง ไม่จำเป็นต้องมีตัวอักษรมาสนับสนุนก็สามารถสื่อสารได้ด้วยตัวเอง เพียงแต่ว่า “ผู้รับสื่อ” จะสามารถตีความหมายไปในทิศทางใด ปัจจุบันเราพบว่าสื่อสิ่งพิมพ์ ได้นำยุทธวิธีในการนำเสนอภาพนู้ดหรือภาพแนว sexy มาเป็นจุดขายของตัวเอง จากอดีตภาพประเภทนี้จะปรากฏอยู่เฉพาะหนังสือเฉพาะกิจ หรือหนังสือปกขาวเท่านั้น แต่ปัจจุบันนี้ด้วยรูปแบบการนำเสนอที่แยบยล และเทคโนโลยีอันก้าวหน้าทำให้รูปภาพในลักษณะนี้สามารถแฝงไปได้กับสื่อสิ่งพิมพ์หลายประเภทไม่ว่าจะเป็นหนังสือแฟชั่นทั้งชายและหญิง หนังสือพิมพ์ หนังสือกีฬา หนังสือรถ หนังสือดาราศาสตร์ หรือแม้แต่หนังสือในแนวอาชญากรรม

ในประเทศไทยเริ่มมีการถ่ายน้ำครั้งแรกในช่วงปลายสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ในประมาณปี พ.ศ. 2450 โดยช่างภาพน้ำคนแรกๆคือ เจ.อันโตนีโอ และโรเบิร์ต เลน โดยงานจะออกมาในรูปของภาพโปสการ์ด ต่อมาก็ได้พัฒนามาเป็นรูปที่ติดบนกล่องยาชิกกาแร็ต (บุหรี่) ส่วนคนไทยรุ่นแรกที่จ้างงานขึ้นนี้ได้แก่ หลวงวิลาศบริวัตติ หรือครูเหลียม ซึ่งเป็นนักเรียนนอกมีแนวคิดสมัยใหม่ ได้ออกหนังสือสารานุกรมวิทยา พิมพ์ครั้งแรกเมื่อราว พ.ศ. 2450-2452 อีกทั้งครูเหลียมยังเป็นนักเขียนแนวอโรติก คนแรกๆของไทยอีกด้วย

หนังสือแนวอโรติก ซึ่งมีการพิมพ์จำหน่ายเล่มที่เก่าแก่ที่สุดของไทยเท่าที่หาได้ในขณะนี้คือ พระตำรับโยนี ตีพิมพ์เมื่อ รศ.126 (พ.ศ.2450) จำนวน 200 เล่ม ในช่วง พ.ศ. 2470 เป็นต้นมาหนังสือแนวอโรติก เริ่มมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆจนกระทั่งเริ่มแพร่หลายในปี พ.ศ. 2490 ซึ่งเป็นผลจากกระแสทุนนิยมจากตะวันตก จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2500 กระแสนี้เริ่มรุนแรงขึ้นเมื่อสุราไทยยี่ห้อหนึ่งได้จัดพิมพ์ปฏิทินเพื่อแจกให้กับลูกค้า ซึ่งได้รับการตอบสนองจากผู้อ่านอย่างมาก นั่นก็คือ ปฏิทินแม่โขง ซึ่งแทบจะเรียกได้ว่าเป็นยี่ห้อของภาพน้ำในประเทศไทยเลยก็ว่าได้ เพราะในแต่ละครั้งทีออกมาสามารถสร้างความฮือฮาให้กับสังคมเป็นอย่างมาก แต่เป็นที่น่าเสียดายที่ปฏิทินแม่โขงได้ยุติบทบาทของตัวเองลงเมื่อ พ.ศ. 2542 อันเนื่องมาจากพิษเศรษฐกิจ หลังจากทีโอดแล่นอยู่ในเวทีของสื่อเป็นเวลากว่า 42 ปี

ส่วนหนังสือที่เป็นอัลบั้มรวมภาพน้ำนั้น เริ่มมีประมาณ พ.ศ. 2510 เช่น อัลบั้มรุ่ง อัลบั้มร้อน เป็นต้น กระแสของน้ำได้รับการตอกย้ำอีกครั้งเมื่อเกิดการปรากฏตัวของนิตยสารหนุ่มสาวและนิตยสารแมน ในช่วงปี พ.ศ. 2520-2530 ซึ่งนับได้ว่าทั้งคู่เป็นผู้นำของกระแสน้ำในช่วงนั้นเลยก็ว่าได้ และนิตยสารทั้งสองเล่มนี้เอง ที่ทำให้เกิดหนังสือประเภทดังกล่าวตามมามากมาย ในปัจจุบันทั้งทางตรงอย่างนิตยสาร M, Formen, Penthouse หรือแม้แต่การแฝงในหนังสือพิมพ์(ผ่านหน้าบันเทิงหรือแฟชั่น) ปัจจุบันนี้เราพบว่าหนังสือกว่า 70% ที่ปรากฏอยู่บนแผงหนังสือของไทยนั้นได้มีการแฝง “น้ำ” แทบทั้งสิ้น มีทั้งรูปภาพแฟชั่น บทความ เรื่องสั้น หรือแม้แต่คอลัมน์ตอบปัญหาเรื่องเพศ หลายคนบอกว่าสังคมได้เปลี่ยนไปแล้ว เรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ไม่จำเป็นที่จะต้องปกปิดอีกต่อไป ขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งยังมองว่าสังคมไทยยังไม่พร้อมที่จะรับรู้เรื่องนี้ได้อย่างเสรี เพราะติดขัดในบริบทบางประการทั้งระดับการศึกษาที่ยังไม่กระจายอย่างทั่วถึง คน 90 % ของประเทศอ่านออกเขียนได้ก็จริง แต่ก็มีจำนวนไม่น้อยที่อ่านอย่างเดียว โดยไม่รู้ความหมายของตัวอักษร

กรอบของศีลธรรมก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ถูกอ้างขึ้นมา โดยมักอ้างว่าสังคมไทยเป็นสังคมที่ไม่ยอมรับเรื่องเพศ เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องลามก และสกปรก สมควรที่จะอยู่ในมุ้งมากกว่าที่จะเอามาพูดกันในสังคม จะเห็นได้ว่าแนวคิดของคนไทย ได้แตกออกเป็น 2 ฝ่าย คือฝ่ายที่เห็นด้วยต่อการนำเสนอเรื่องทางเพศ และอีกฝ่ายที่ไม่เห็นด้วย ซึ่งก็ยังไม่หาข้อสรุปไม่ได้ว่าควรมีทางออกอย่างไรกับกรณีดังกล่าวสำหรับสังคมไทย (อ้างถึง : สก๊อปพิเศษ “นู้ดบนแผง”, ถก เนื้อ หนึ่งสี่, โครงการสัมมนาวิชาการ “ศิลปะ อนาคต การตลาดสื่อมวลชน” ภาควิชาวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต, 2543)

หากมองกันในแง่การพิจารณาทางกฎหมายแล้วนั้น เกณฑ์ในการใช้อำนาจดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่อาจพิจารณาได้ว่ายังขาดความกระจ่างชัด ซึ่งจะยกแนวทางที่กรมตำรวจใช้พิจารณาภาพหรือเนื้อหาประเภทยั่วยุกามารมณ์ ดังนี้ (กฤษณ์ ทองเลิศ : ใ้ปรับลมร้อนวัฒนธรรมแพ้นบนหน้านิตยสาร ; สื่อมวลชนการเมืองและวัฒนธรรม ,2540)

พิจารณาไปตามสภาพของสังคมและหลักศีลธรรมอันดี

พิจารณาความรู้สึกของผู้ดู ถ้าก่อให้เกิดความรู้สึกทางเพศอย่าง “ชัดเจน” ก็ควรห้ามนำเสนอ ภาพเปลือยที่แสดงสัดส่วนของหญิงในลักษณะที่ดูแล้วไม่เกิดความรู้สึกทางเพศ เช่น ภาพสารคดีที่สมเหตุสมผลตามท้องเรื่องควรอนุญาตได้ แต่หากเป็นภาพไม่เปลือย เช่น นุ่งผ้าเปียกน้ำรัดรูปเจตนาให้ดูสัดส่วนของหญิงโดยไม่มีลักษณะในทางศิลปะ และก่อให้เกิดความรู้สึกทางเพศก็ควรห้าม

เรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศ เสรีภาพในการสมสู่ ความวิปริตทางกามารมณ์ หากเป็นการชักจูงให้ผู้ดูนิยมชมชอบนำไปประพฤติ ทำให้เสื่อมเสียต่อศีลธรรมอันดีก็ควรห้าม

จะเห็นได้ว่า หลักเกณฑ์ในการพิจารณา ขึ้นอยู่กับ ดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่เป็นสำคัญและหลักเกณฑ์กว้างๆนี้ ถือเป็นช่องโหว่ให้ธุรกิจโป๊ (แพชั่นโป๊) ดำเนินไปได้อย่างไม่ผิดกฎหมาย

ในการศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ของมนุษย์นั้น มีผลการวิจัยที่เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าการจดจำภาพ หรือการรับรู้ด้วยสายตา มีอิทธิพลในการจดจำกว่าการอ่านตัวอักษรและการฟัง ภาพถ่ายแพชั่นโป๊ ซึ่งเป็นภาพหนึ่งสามารถตอกย้ำความจำได้ดีกว่าภาพเคลื่อนไหวหรือ

อีกนัยหนึ่งภาพโป๊สามารถกระตุ้นการอารมณ์ได้ดีกว่า การไปดูการเดินแฟชั่นชุดว่ายน้ำทั้งนี้ เพราะภาพถ่ายสามารถบันทึก แ่มุ่ม การเน้นสัดส่วน การแต่งสีสันทันได้มากกว่าความเป็นจริง

การนำเสนอภาพแฟชั่นโป๊ด้วยลีลาและสายตาที่เข้ายวนของตัวแบบ แม้จะไม่ผิดกฎหมาย แต่อาจก่อให้เกิดการกระตุ้นการอารมณ์ ก่อเกิดความกำหนัดและความต้องการทางเพศ อันอาจนำไปสู่ปัญหาสังคมตามมาอีกนับไม่ถ้วน เช่น ปัญหาเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น การตั้งครภภในวัยเรียน กามโรค เอดส์ การทำแท้งผิดกฎหมาย ปัญหาโสเภณี ปัญหาอาชญากรรมทางเพศ การข่มขืนกระทำชำเรา เป็นต้น

บทบาทการนำเสนอภาพโป๊ที่เข้ายวนตามแฟชั่นฤดูร้อน เป็นบทบาทของสื่อที่ไม่ได้ให้ความรู้ทางเพศประกอบ มุ่งเน้นการเร้าอารมณ์และกระตุ้นการอารมณ์เพียงอย่างเดียวและโดยทั่วไปมักขาดศิลปะในการนำเสนอในลักษณะของภาพศิลป์ ซึ่งถือได้ว่าเป็นบทบาทที่ไม่เหมาะสมขาดลักษณะเชิงสร้างสรรค์ ไร้ประโยชน์ต่อสังคมและก่อให้เกิดผลกระทบเชิงลบ

แม้ว่าสื่อดังกล่าว จะไม่ผิดกฎหมายแต่หากมองในแง่ของจริยธรรมของสังคมแล้วถือได้ว่าเป็นสื่อรูปแบบหนึ่งของการนำเสนอที่คนในสังคมต่อต้านและเรียกร้องให้แก้ไข แต่ทว่าในความเป็นจริง คนในสังคมหรืออาจเป็นพวกที่ต่อต้าน ที่โดยแท้จริงแล้วยังคงแอบให้ความสนับสนุนเป็นลูกค้าที่ดี ซึ่งถือได้ว่าเป็นกลุ่มคนจำนวนไม่น้อยทีเดียว

นับตั้งแต่สื่อมวลชนนำเสนอเรื่องโป๊ในยุคสมัยรัชกาลที่ 5 เรื่อยมา บทบาทนี้ ได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์ในแง่มุมมองต่างๆ และมักเป็นไปในทางลบอันเนื่องมาจากเรื่องทางเพศ ถือเป็นเรื่องต้องห้ามในสังคมไทย แม้จะมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์กันมาโดยตลอดแต่กระนั้นหนังสือโป๊ได้รับแรงสนับสนุนจากผู้ซื้อซึ่งเป็นพลังเงิบที่คอยอุดหนุนผู้จัดทำด้วยดีตลอดมา แม้คนในสังคมจะยอมรับว่าไม่เหมาะสม แต่ปริมาณยอดขายเป็นตัวที่บ่งบอกว่าความไม่เหมาะสมที่ว่าเป็นสิ่งที่คนจำนวนไม่น้อยยังคงต้องการ (กฤษณ์ ทองเลิศ : สื่อมวลชน การเมืองและวัฒนธรรม องค์รวมแห่งสายสัมพันธ์ของวิถีชีวิต ; 2540)

สังคมรอบตัวเต็มไปด้วยเงื่อนไข กลไกของการกระตุ้นความอยากและอารมณ์ทางเพศ ซึ่งปัจจุบันไม่ได้ถูกจำกัดอยู่เพียงแค่เรื่องของแฟชั่น การแต่งกายกับภาพที่ถูกสะท้อนออกมาตามโฆษณาต่างๆเท่านั้น หากแต่สิ่งพิมพ์นิตยสารเกือบทุกฉบับ สื่อเกือบทุกชนิด และแทบจะทุกธุรกิจต่างขานรับแนวคิดของการใช้ “สรีระ-แรงดึงดูดทางเพศ” เป็นจุดขายในการนำเสนอบริการไปจนถึงผลิตภัณฑ์

“ เซ็กซี่ “ เปลี่ยนจากเรื่องต้องห้าม กลายเป็นสีสันของการสนทนาถึงแพชั่น สิ่งที่ปกปิดไว้ในอดีตถูกนำมาขยายทำให้กว้างขึ้นอย่างมีเหตุมีผล คนที่ไร้ประสบการณ์ทางเพศเริ่มจะดูไม่มีความสำคัญ ไม่มีน้ำยา ไม่มีเสน่ห์ (สมประสงค์ พระสุจันทรทิพย์ : นักเรียนเรทอาร์ นักศึกษาเรทเอ็กซ์ sex in school ; 2544)

การนำเสนอภาพนู้ดของสื่อมวลชน ได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์ในแง่มุมมองต่างๆ ว่า ภาพนู้ด ในสื่อมวลชน เป็น “ ศิลปะ หรือ อนุจาร ” และการนำเสนอภาพนู้ดในหน้าหนังสือพิมพ์ เป็นการนำเสนอเรื่องราวทางเพศอย่างไม่โจ่งแจ้ง (Implicit) คือเปิดเผยร่างกายบางส่วน ไม่สามารถมองเห็นอวัยวะเพศได้ทั้งหมด จึงสามารถวางขายได้อย่างเปิดเผยในที่สาธารณะ เช่นอาจอยู่ในรูปของการถ่ายแฟชั่น ชุดว่ายน้ำ ไปจนถึงไม่ใส่อะไรเลยแต่อาศัยมุขกั๊อง หรือเลียนภาพเพื่อปกปิดไม่ให้เห็นอวัยวะเพศภาพนู้ดได้กลายเป็นจุดขายของหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ และมักจะถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าก่อให้เกิดปัญหาทางเพศ และนางแบบที่ยินยอมถ่ายภาพนู้ด ก็จะถูกสังคมตำหนิว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี ไม่รักนวลสงวนตัว ไม่รู้จักคุณค่าของความเป็นกุลสตรีไทย ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์เหล่านี้ กลับไม่ค่อยมีใครมองถึงกลุ่มนายทุน ซึ่งเป็นผู้ผลิตที่มีอำนาจต่อรองทางเศรษฐกิจ มากกว่านางแบบและเป็นผู้กำหนดทิศทางของการเสนอรูปแบบเพื่อให้ภาพนู้ด ถูกเผยแพร่มากขึ้น โดยการเปลี่ยนการเรียกจาก “ ภาพนู้ด ” มาเป็น “ ภาพแนวเซ็กซี่ ” หรือ นู้ด (Nude) คือคนเปลือยกาย ภาพเปลือยกายล่อนจ้อน เซ็กซี่ (Sexy) เต็มไปด้วยเพศประโลมโลกยั่วยวนแต่ “ ความเซ็กซี่ ” คือความยวนใจ ไม่ใช่การ “ ปลุกใจ ” จึงเป็นความเซ็กซี่อย่างมีสาระ (ปกรณ พงศ์วราภา ; สกรู๊ป “ นู้ดร้อน ” / เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับวันที่ 15-21 เมษายน 2542)

กระแสการต่อต้านดารานักร้องที่ออกมาถ่ายภาพวาบหวิว ย้อนหลังไปเมื่อ 10 ปีก่อน มักค่อนข้างรุนแรงโดยถูกต้นสังกัดลงโทษด้วยการสั่งระงับงานต่างๆ และห้ามออกทีวีออกสื่อต่างๆ เพราะถือว่าเป็นแบบอย่างไม่ดีต่อเยาวชนแต่ถึงแม้จะถูกโจมตีหรือต่อต้านอย่างไรก็ยังมีผู้ที่ชื่นชมที่คอยให้การสนับสนุน และด้วยเม็ดเงินจำนวนมากต่อการเปลื้องผ้าโชว์เรือนร่างแต่ละครั้ง จึงทำให้เหล่าดารานางแบบไม่ว่าจะเป็นพร็อนท์ มอนท์โกเมอรี่, อังคณา ทิมดี, สุกัญญา มิเกล, วินัส มีวรรณ, วิชุดา พิมพ์ดิน, โยโกะ ทากานัน, ต่างพาเหรดกันออกมาอุนุ่นน้อยหม่นน้อยโชว์ความเซ็กซี่โดยเฉพาะเมื่อ ลูกเกต (เมทินี กิ่งโพยม) และเฮเลน (ปทุมรัตน์ วรรณาลี) ลงทุนทำภาพเซ็กซี่และนำเสนอผ่านสื่อมวลชนเอง ยิ่งทำให้เกิดกระแส “ เซ็กซี่ อย่างชอบธรรม ” ขึ้น ซึ่งเป็นคำกล่าวที่มาจากกลุ่มนางแบบเหล่านี้

จากการนำภาพน้ำดูในช่วงการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกปี 2000 (โอลิมปิกซีdney 2000) ที่ได้ตีพิมพ์ ภาพน้ำดูของนักกีฬาประเภทต่างๆ ของ ทีมชาติออสเตรเลีย เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ ใน Concept “น้ำดูเพื่อชาติ” หนังสือพิมพ์ได้จับกระแสดังกล่าวโดยการนำเสนอภาพน้ำดูนั้นกันทุกฉบับยิ่งเป็นการกระพือกระแสการต่อต้านภาพน้ำดูมากยิ่งขึ้น โดยกลุ่มผู้รับสารส่วนหนึ่ง เห็นถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้น โดยเฉพาะการเสนอภาพที่จูงใจด้วย กามารมณ์ เนื่องจากการขัดต่อศีลธรรมและวัฒนธรรมไทยทำให้มีการยื่นหนังสือร้องเรียนถึงความไม่เหมาะสมในการนำเสนอภาพดังกล่าวทางสื่อหนังสือพิมพ์ ถึง คุณหญิงสุพัตรา มาศดิตถ์ ซึ่งดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ในขณะนั้น และด้านคุณหญิงสุพัตราฯ ได้มีการส่งจดหมายขอความร่วมมือไปยังสมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ลงวันที่ 30 พฤษภาคม 2543 เพื่อขอความร่วมมือบรรณาธิการในการเสนอภาพข่าว และภาพประกอบเรื่อง โดยให้คำนึงถึง ข้อบังคับด้านจริยธรรมของสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ ข้อ 17 “หนังสือพิมพ์ต้องไม่เสนอภาพข่าวที่อุจาดลามกอนาจาร หรือนำหวาดเสียวโดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกของสาธารณชนอย่างถ้อยถนอม” และได้มีมติจากที่ประชุมคณะกรรมการบริหารสมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ให้มีจดหมายขอความร่วมมือจากบรรณาธิการข่าวหนังสือพิมพ์ วิทยุและโทรทัศน์ ในการเสนอภาพข่าวภาพประกอบเรื่อง โดยคำนึงถึงข้อบังคับด้านจริยธรรมของสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ ข้อ 17 ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2543 แต่กระนั้นก็ยังมีการไปเปิดยี่ห้อให้เห็นตามหน้าหนังสือพิมพ์ตามเดิม

ด้วยภาพน้ำดูยังถูกกระแสสังคมต่อต้าน เจ้าของผู้ผลิตภาพน้ำดูจึงได้สร้างกระบวนการเพื่อให้เกิดการยอมรับจากมวลชนโดยการมีบทวิจารณ์ภาพน้ำดูตามสื่อ, จ้างผู้มีชื่อเสียงทางศิลปะมาจัดทำทางการแสดงแบบ, สรรหาบุคคลที่มีชื่อเสียงมาเป็นแบบ หรือบทสัมภาษณ์นางแบบ เป็นต้น ถึงกระนั้นภาพน้ำดูที่นำเสนอผ่านหนังสือพิมพ์ก็ยังคงต่อต้านจากสังคมอยู่ดี อาจเป็นได้เพียงกันระหว่างเส้นขีดกันระหว่างศิลปะกับอนาจาร เพราะข้างฝ่ายผู้ผลิตอ้างว่าเป็นงานศิลปะแต่ผู้คนส่วนใหญ่กลับมองว่าไม่ใช่ การนำเรื่องเกี่ยวกับสตรีระมณูษย์มานำเสนอเป็นงานศิลปะสามารถกระทำได้ในด้านที่งดงามและด้านที่ตรงข้าม

บุคคลผู้ที่มีอำนาจตัดสินใจว่าผลงานนั้น เป็นผลงานที่สามารถถ่ายทอดความงดงามของเรือนร่างมนุษย์ได้ดีหรือไม่ ก็คือผู้วิจารณ์งานศิลปะประเภทน้ำดู ซึ่งการวิจารณ์งานประเภตินี้ ผู้วิจารณ์จะต้องได้รับการยอมรับจากสังคมว่าเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ รวมถึงประสบการณ์ ในระดับหนึ่งซึ่งในการวิจารณ์แต่ละครั้งจะมีส่วนช่วยการพิจารณาของปัจเจกว่าผลงานในลักษณะใดที่ถือว่าให้คุณค่าทางศิลปะและผลงานในลักษณะใดที่เข้าข่ายลามกอนาจาร ซึ่งถือว่าการ

ให้ความหมายของงานศิลปะ หรือลามกอนาจารแก่สังคมโดยผ่านทางวารวิจารย์นั่นเอง

เมื่อพูดถึงภาพnud และคอลัมน์วิจารณ์ภาพnud ในสื่อหนังสือพิมพ์เป็นที่น่าสังเกตว่าชื่อของ **“นิวัติ กองเพียร”** จะถูกหยิบยกขึ้นมาทุกครั้งในเวทีการวิพากษ์วิจารณ์เนื่องจากเป็นคอลัมน์เดียวที่มีความหลากหลาย ในการวิจารณ์ มีทั้งการให้คุณค่า, สร้างคุณค่า และการตีความภาพnud ที่แตกต่างจากคอลัมน์สื่อความหมายภาพnud ในหนังสือพิมพ์อื่นๆ โดยได้สื่อความหมายภาพnud แบบมีหลักการทางศิลปะ ผสมผสาน เนื่องจากผู้วิจารณ์มีพื้นฐานความรู้ด้านศิลปะ ดังนั้นคอลัมน์สื่อความหมายภาพnud ของ **นิวัติ กองเพียร** ทั้งในหนังสือพิมพ์มติชนรายวันฉบับวันอาทิตย์ คอลัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย” และในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ “คอลัมน์ นิวัติ กองเพียร หน้า 74” จึงยังคงปรากฏให้เห็นจนถึงทุกวันนี้ กว่า 3 ปีกับงานวิจารณ์งานศิลปะประเภทภาพเปลือยที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านอย่างท่วมท้น วาทกรรมสื่อความหมายภาพnud ของนิวัติ กองเพียร ที่ปรากฏในสื่อหนังสือพิมพ์มติชนได้ ย่อมต้องขึ้นอยู่กับรูปแบบ และนโยบายการนำเสนอหนังสือพิมพ์นั้นๆ จึงพอจะสรุปรูปแบบของหนังสือพิมพ์มติชนทั้ง 2 ประเภทได้ดังนี้

หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน : เป็นหนังสือพิมพ์ที่เสนอข่าวทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมทั้งในและต่างประเทศมาตั้งแต่ปี 2521 ยอดจำหน่ายวันละประมาณ 150,000 ฉบับต่อวัน จุดเด่นที่เป็นเอกลักษณ์คือ การเสนอบทความ บทวิจารณ์ จากคอลัมน์นิสต์ ตลอดจนนักวิชาการ สถาบันการศึกษา กลุ่มผู้อ่านคือ ข้าราชการนักธุรกิจ พนักงานบริษัทต่างๆส่วนใหญ่มีความรู้ระดับปริญญาตรี

นิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ : วางจำหน่ายตั้งแต่ปี 2523 เป็นนิตยสารรายสัปดาห์ ที่มียอดจำหน่ายเป็นอันดับหนึ่ง เมื่อเปรียบเทียบกับหนังสือพิมพ์ประเภทเดียวกันในประเทศ จุดเด่น จะเสนอเนื้อหาที่ได้รับความนิยมจากตลาดผู้อ่าน ส่วนใหญ่เป็นบทวิเคราะห์ บทความ จากนักวิชาการคอลัมน์ที่เจาะลึกเข้าไปในปัญหาด้านการเมือง สังคมและเศรษฐกิจ กลุ่มผู้อ่าน จะมีทุกกลุ่ม เช่น ครู นักวิชาการ พนักงาน นักศึกษา และผู้ที่ต้องการอ่านสรุปข่าว หนังสือพิมพ์ โดยมีการวิเคราะห์ เหตุการณ์ที่เป็นข่าวที่น่าสนใจ โดยนักวิชาการ หรือคอลัมน์นิสต์

สิ่งที่เป็นจุดเด่นอีกอย่างของสิ่งพิมพ์มติชนทั้ง 2 ฉบับ คือ มีคอลัมน์ที่เน้นรูปหรือหาว น่าดึงดูด โดยมีวาทกรรมของนิวัติ กองเพียร เป็นตัวช่วยเสริมความโดดเด่นของภาพnud นั้น (การดำเนินธุรกิจหนังสือพิมพ์ของ บริษัท มติชน จำกัด(มหาชน) หน้า 250-281)

ผลงานการวิจารณ์ภาพน้ำของนิวัติ กองเพียร จะคัดเลือกภาพน้ำที่มีความงดงาม และไม่งดงามทางศิลปะ ผสมปนเปกันไป เลือกจากทั้งที่เป็นภาพ ในอดีต หรือในปัจจุบัน แล้วใช้วาทกรรมที่เป็นเอกลักษณ์ อาจมีการอ้างศาสตร์ทางศิลป์ มาเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา เพื่อให้มีคุณค่าทางศิลปะ หรือเพื่อก่อให้เกิดแนวทางการพัฒนาแก่ผู้ผลิตผลงาน ซึ่งจากการสื่อความหมาย ดังกล่าวจึงมีส่วนช่วยเพิ่มพูนความรู้ให้แก่บุคคลทั่วไปที่สนใจและชื่นชมในงานศิลป์ประเภทนี้ แต่ในขณะที่ เส้นแบ่งระหว่างศิลปะ กับอนาจาร อยู่ใกล้ชิดกัน นิวัติ กองเพียร ใช้เกณฑ์อะไรมาแยกออกจากกัน และด้วย วาทกรรมของนิวัติ กองเพียร จะทำให้คอลัมน์ดังกล่าวอยู่ได้อย่างชอบธรรมในหน้าหนังสือพิมพ์ ท่ามกลางข้อถกเถียง และกระแสด้านภาพน้ำในสังคมหรือไม่ อย่างไร

เนื่องจากเป็นบุคคลที่ได้รับการยอมรับและเชื่อถือจากสังคมว่า เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ ในการวิจารณ์งานศิลปะประเภทเปลือยนิวัติ กองเพียร เป็นคนเดียวในเมืองไทยที่ถูกเชิญขอให้เขียน “เกจน้ำ” อย่างไว้คู่แข่ง ด้วยผลงานที่นำเสนออย่างต่อเนื่องในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ (หน้า 74) และผู้หญิงของยุคสมัย (มติชนฉบับวันอาทิตย์) ด้วยสำนวนภาษาอันเป็นเอกลักษณ์ที่ทำให้เกิดความรู้สึกงาม โดยไม่ต้องพึ่งพารูปภาพประกอบ

คำนิยมส่วนหนึ่งที่เขียนโดยผู้ใช้นามปากกาต่างๆ อาทิเช่น การะเกด แพรพรรณ เอ็นเตอร์เทน ได้ยกย่องนิวัติ กองเพียร ในฐานะ “เกจน้ำ” คืออีกหนึ่งความหมายบนถนนสายวรรณกรรมที่รับรู้กันโดยทั่วไปว่า คือ “เงาร่างของนิวัติ กองเพียร ที่ตัวหนังสือของเขาเล่าขานถึงความงามแห่งสรีระและเรือนร่างของสตรีเพศ อยู่บนหน้ามติชนสุดสัปดาห์มาอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอในการก่อประเด็นที่มีแฟนติดตามอ่านเป็นจำนวนมาก ผู้อ่านที่เป็นชายนั้นคงเป็นเรื่องปกติ แต่ในจำนวนผู้อ่านอันหลากหลายยังมีสตรีเพศร่วมอยู่ด้วยไม่น้อย” (นิวัติ กองเพียร : เนื้อนาง “น้ำในหนัง” 2542)

เช่นเดียวกับ นิธิ เอียวศรีวงศ์ ก็ได้กล่าวถึงงานวาทกรรมวิจารณ์น้ำของนิวัติ กองเพียรว่า “ผมคิดว่าเรากำลังอยู่ในกระบวนการอันหนึ่งที่พยายามผลักดันให้รูปโป๊ และการดูรูปโป๊ซึ่งเป็นกิจกรรมยามว่างอีกอย่างหนึ่ง ที่ฮิตพอสมควรของผู้ชายชั้นกลางไทยกำลังเปลี่ยนทิศทางไป และเปลี่ยนไปในทิศทางที่น่าพอใจเสียด้วย ” (นิธิ เอียวศรีวงศ์ : โลมเนื้อนาง ใน แนนเนื้อนาง 2 , 2543)

และขรรค์ชัย บุญปาน ได้เขียนคำนิยามในหนังสือ “ของชิ้นเอก”ของนิวัติ กองเพียร ซึ่งเป็นการรวบรวมบทความที่เขียนเกี่ยวกับศิลปกรรมไทย ซึ่งเดิมเป็นบทความที่ทยอยลงเป็นตอนๆในนิตยสารจันทร์ ตั้งแต่ปีที่ พ.ศ.2530-2533 ว่า “ของชิ้นเอก เป็นงานเขียนต่างกรรมต่างวาระ เป็นวัฒนธรรมที่ประยุกต์วิวัฒนาการมาเป็นไทยแท้ โดยไม่ต้องรณรงค์ เป็นสัญลักษณ์ของความงาม ความดี ความสงบ ที่ค่อยๆลดความเห็นแก่ตัวลงโดยมิต้องป่าวประกาศ และเป็นความรู้ที่คนไทยทุกยุคทุกสมัยต้องรู้ ใครไม่รู้ ไม่รับรู้ ไม่เรียนรู้ ไม่พยายามที่จะรู้ ถือได้ว่าเป็นผู้มีเคราะห์กรรมในความเชยอันชวนหายนะ ”

นอกจากผลงานวิจารณ์ผู้ใดในคอลัมน์ในหน้าหนังสือพิมพ์มติชนทั้ง 2 ประเภท แล้ว นิวัติ กองเพียร ยังมีผลงานที่ตีพิมพ์ต่างๆที่พอรวบรวมได้ดังนี้

- คอลัมน์ “เพลงสังวาส”ในนิตยสาร ศิลปวัฒนธรรม Art & Culture ซึ่งเป็นนิตยสารรายเดือนที่เก่าแก่ของประเทศคนนำ เสนอเนื้อหาในด้านศิลปวัฒนธรรมภายใต้คำขวัญ “รสนิยมแห่งยุคสมัย” ซึ่งนอกจากนิวัติ กองเพียร จะเป็นบรรณาธิการบริหาร แล้ว ยังเขียน คอลัมน์ด้วย โดยการหยิบเอาเนื้อหาของเพลงในอดีต เขียนพรรณนาในเชิงสังวาส เช่น “ชีวิตร้อนรุ่มด้วยรัก น่าเบื่อหน่ายนักเหมือนท้องทะเลบ้า ปลดเรือใบหันหางเสือเข้ามา อ่าวใจที่มีเสน่ห์หาไว้ให้แก้วตาตี๋มกิน”จากบทเพลง “อ่าวอารมณ์”ของ ธาณินทร์ อินทรเทพ

- รวมเล่ม ศิลปวัฒนธรรม Art & Culture ฉบับพิเศษ “แนบเนียนาง” เล่ม 1,2 ที่รวมงานเขียนภาพนางแบบ ที่เคยตีพิมพ์ตั้งแต่ 2538-2540 รวม 60เรื่อง

- หนังสือ เนื่อนาง (ผู้ใดในหน้า) เป็นการคัดเลือกภาพมาจากข้อเขียนในมติชนสุดสัปดาห์ ที่คัดสรรมาเฉพาะหญิงสาวที่ปรากฏเกี่ยวเนื่องกับภาพยนตร์ที่มีลีลารูปแบบเฉพาะตัว ซึ่งเป็นการรังสรรค์งานเขียนถึงเรือนร่างผู้หญิงตะวันตก ในมุมมองของนักวิจารณ์ผู้ใดไทย ซึ่งภาษาที่ใช้จะมีลักษณะที่ใกล้เคียงกับที่เขียนลงในคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์ คือมีการใช้ภาษาที่หิวหาว ผสมผสานกับโคลงกลอนของไทยที่สวยงาม เช่น เขียนถึงบาร์บาร์ คาร์เร่ว่า ในภาพยนตร์เรื่อง Point of Impact ว่า “เมื่อแรงเงาดำกฤษณาพวยพุ่ง เขาและเธอก็สุดจะหักห้ามไว้ได้ ความกลัว ความขลาด และคำปฏิเสธ กลายเป็นฤทธิ์ของความมหัศจรรย์ สุดจะอดกลั้น ถึงโถมโรมรันจนนี้ถึง

ขุนสีห์คลั่งคู่เกล้า

สาวสีห์

สารแนบนางคชลี

ลาสเหล่าน

ทรายทองย่องงกรี่

พาชื่นชมณา

กระต่ายกระแตแต่น

ตอบเต้าสมสมร (จากพระลอลิลิต)

จากงานเขียนต่างๆของ นิวัติ กองเพียร นับว่าได้เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ภาพผู้ดูหรือภาพเปลือย ภาพกึ่งเปลือย เริ่มมีการยกระดับ คือเริ่มมีการพูดถึงภาพผู้ดูในเชิงวิชาการมากขึ้น “ การให้การศึกษาคือผู้คนในสังคมเพื่อให้สามารถพิจารณาความงดงามทางศิลปะ กับความลามกได้นั้น เป็นสิ่งที่จำเป็นเพราะจะทำให้สังคมไม่เหมารวมเอาว่าการนำเสนอเรื่องราวทางเพศทั้งหมดเป็น ความลามก และปิดโอกาสของตนเองในการเรียนรู้ศิลปะในลักษณะนั้น ” (จงกลณี ไตสกุลวงศ์ ; วิเคราะห์วาทกรรมการให้ความหมาย สื่อสิ่งพิมพ์ ลามก ของ 9 สถาบันในสังคมไทย ; วารสารศาสตร์มหาบัณฑิต /มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์/ 2542)

ในเวที “สังวาส เสวนา เรื่องเพศที่ชอบรรรม (ทำ)” ซึ่งเป็นเวที วิชาการในเรื่องการป้องกันโรคเอดส์ จัดโดยโครงการกรุงเทพเข้าใจเอดส์ โดยการสนับสนุนร่วมกับกองทุนเพื่อการพัฒนาสตรีแห่งสหประชาชาติ (UNIFEM) นิวัติ กองเพียร เป็นผู้หนึ่งที่ได้รับเชิญให้ร่วมอภิปรายในเรื่อง “คุณูปการของสื่อโป๊ต่อสังคมไทย “ แสดงให้เห็นว่าสังคมเริ่มมีมุมมองภาพผู้ดูที่เปลี่ยนไปจากแต่ก่อน ที่จะมองภาพผู้ดู เป็นเพียงสื่อลามกอนาจาร ประเภทหนึ่ง เป็นเพียงสื่อนำการอารมณ์ มาเป็นแนวคิดทางวิชาการ ที่จะนำประโยชน์จากภาพผู้ดู อย่างน้อยที่สุดก็เป็นการมองสังคม ว่า เริ่มมีแนวโน้มที่จะยอมรับภาพผู้ดู หรือยอมรับในเรื่องเพศมากขึ้น จนสามารถพูดในเรื่องเหล่านี้ในที่สาธารณะได้ จึงน่าจะถือได้ว่าเป็นคุณูปการอย่างหนึ่งของงานเขียนวิจารณ์ภาพผู้ดูของ นิวัติ กองเพียร

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่านิวัติ กองเพียรมีผลงานด้านวรรณกรรมที่ปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆมากมาย แต่ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกที่จะวิจัยงาน วาทกรรมการสื่อความหมายภาพผู้ดูในหนังสือพิมพ์มติชนรายวันฉบับวันอาทิตย์คอลัมน์ “ ผู้หญิงของยุคสมัย” และในหนังสือพิมพ์มติชนสุดสัปดาห์ “คอลัมน์วิจารณ์ผู้ดู หน้า 74” เนื่องจากสื่อหนังสือพิมพ์เป็นสื่อที่เข้าถึงผู้อ่านได้มากกว่าสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทอื่นๆ ดังนั้นจำนวนผู้อ่านจึงมากตามไปด้วย ซึ่งการอ่านคอลัมน์ดังกล่าวแล้วยอมรับหรือไม่ยอมรับ ย่อมจะส่งผลถึงความคงอยู่ของวาทกรรมการสื่อความหมายภาพผู้ดูนั้นๆ และอาจรวมถึงในเชิงธุรกิจของสื่อสิ่งพิมพ์นั้นด้วย

ปัญหานำวิจัย

1. สิ่งประกอบสร้างวาทกรรม ของนิวัติ กองเพียร ที่สะท้อนผ่านงานเขียนของนิวัติ กองเพียรได้แก่อะไรบ้าง ?
2. วาทกรรม ของนิวัติ กองเพียร ที่ปรากฏในพื้นที่สื่อมวลชนที่แตกต่างกัน นำเสนอ และ สื่อความหมายต่างกันหรือไม่ อย่างไร ?
3. วาทกรรมของนิวัติ กองเพียร สร้างคุณค่าเพิ่มให้กับภาพผู้นำในทิศทางใด ?
4. วาทกรรมของนิวัติ กองเพียร ถูกตีความหมายจากกลุ่มต่างๆในสังคมอย่างไร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลที่ได้จากการวิจัยจะเป็นแนวทางสนับสนุนศาสตร์แห่งวาทกรรมในเชิงอำนาจของผู้ผลิตวาทกรรม กับภาพผู้นำที่ปรากฏ
2. ผู้อ่านสามารถรู้เท่าทันวาทกรรมที่สื่อนำเสนอ เพื่อการบริโภคสื่ออย่างมีวิจารณญาณ
3. เพื่อเป็นแนวทางในการขยายการศึกษาเรื่องเพศกับสื่อมวลชนในมุมมองอื่น เนื่องจากวาทกรรมภาพผู้นำ เป็นแนวทางหนึ่งในการเปิดเผยเรื่องเพศในที่สาธารณะ

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎี

งานวิจัยมุ่งเน้นที่จะศึกษาวาทกรรมการสื่อความหมายภาพนู้ดของนั้วติ กองเพียรในสื่อหนังสือพิมพ์มติชนรายวันฉบับวันอาทิตย์และนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ ซึ่งเป็นงานวิจัยในเชิงคุณภาพโดยผู้วิจัยได้นำแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อวิเคราะห์วาทกรรมวิจารณ์ภาพนู้ด ของนั้วติ กองเพียร ดังต่อไปนี้

1. วาทกรรม (Discourse)
2. การวิเคราะห์วาทกรรม (Discourse Analysis)
3. ภาพเปลือย (Pornography)
4. ปิตาธิปไตยในมุมมองสตรีนิยม (Feminism / Patriarchy)
5. ระบบการเข้า-ถอดรหัส (Coding System / Encoding and decoding model)

แนวคิดเรื่องวาทกรรม (Discourse)

มิเชล ฟูโกต์ (Michel Foucault 1926-1984) นักคิดในสำนักหลังโครงสร้างนิยม (Post Struc) ชาวฝรั่งเศส ให้ความหมายว่า วาทกรรม หมายถึงระบบและกระบวนการในการสร้างการผลิต (Constitute) อัตลักษณ์ (Identity) และความหมาย (Significance) ให้กับสรรพสิ่งต่างๆในสังคมที่ห่อหุ้มเราอยู่ไม่ว่าจะเป็นความรู้ ความจริง อำนาจหรือตัวตนของเราเอง นอกจากนี้วาทกรรมยังทำหน้าที่ตรึงสิ่งที่สร้างขึ้นให้ดำรงอยู่และเป็นที่ยอมรับของสังคมในวงกว้าง (Valorize) ขณะเดียวกันวาทกรรมก็ทำหน้าที่เก็บกด / ปิดกั้นมิให้อัตลักษณ์และความหมายของบางอย่างเกิดขึ้น (Subjugate) หรือไม่ก็ทำให้อัตลักษณ์และความหมายของบางอย่างที่ดำรงอยู่แล้วในสังคมเลื่อนพร้อมๆกันด้วย (Displace)

ไชยรัตน์ เจริญสินโอฟาร (2542) ได้อธิบายว่าวาทกรรมในทัศนะของฟูโกต์เป็นมากกว่าเรื่องของภาษา คำพูด หรือการตีความภาคปฏิบัติการจริงของวาทกรรม (Discursive Practice) จะรวมเอาจารีตปฏิบัติ ความคิด ความเชื่อ และสถาบันต่างๆ ในสังคมเกี่ยวกับเรื่องไว้ด้วย

ในทัศนะของฟูโกต์ วาทกรรมแยกไม่ออกจากเรื่องของอำนาจและความรุนแรง กล่าวคือกระบวนการสร้างอัตลักษณ์และความหมายนั้น เป็นเรื่องของการใช้อำนาจและความรุนแรง เข้าไปบังคับยึดเยียดให้เป็นของวาทกรรมชุดหนึ่ง ขณะเดียวกันวาทกรรมชุดดังกล่าวก็จะเก็บกด บดบัง ปิดกั้น ขจัด หรือทำลายมิให้สิ่งที่แตกต่างไปจากอัตลักษณ์และความหมายของสิ่งที่วาทกรรมนั้นๆสร้างขึ้นมา มากกว่าที่จะเป็นเรื่องของการผูกติดกันอย่างเหนียวแน่นของคุณสมบัติเฉพาะ (Attributes) บางอย่างในตัวของสิ่งเหล่านั้นเอง ที่ทำให้เป็นอยู่อย่างที่ยึดเข้าใจกัน เช่น สรีระทางเพศกับความเป็นชายหรือหญิง ผิดสื่อกับการเป็นคนขาวคนดำ นั่นคือ จารีตปฏิบัติและกฎเกณฑ์ของสังคมในรูปของวาทกรรม และภาคปฏิบัติการจริงของวาทกรรมในเรื่องนั้นๆ ต่างหากที่เป็นตัวกำหนดอัตลักษณ์และความหมายให้เกิดขึ้น ดังนั้น อัตลักษณ์ และความหมายจึงมีลักษณะที่ลื่นไหล (Elusive) เปลี่ยนแปลงไปตามวาทกรรมที่สร้างขึ้นมา ไม่แน่นอนตายตัว หยุดนิ่ง

นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการหลายท่านที่ได้ให้คำอธิบายความหมายของวาทกรรมว่า หมายถึงภาษาที่ถูกนำมาใช้ ซึ่งหมายความว่า ผู้คนในสังคมต้องทำตามที่วาทกรรมกำหนดในชีวิตประจำวันที่หลีกเลี่ยงได้ยาก ภาษาที่ใช้กันในชีวิตประจำวันไม่ได้หมายถึงเฉพาะการพูดหรือการเขียนเท่านั้น แต่พฤติกรรมของคนก็น่าที่จะถือว่าเป็น “ภาษา” ชนิดหนึ่งได้เช่นกัน

แนวคิดเรื่องการวิเคราะห์วาทกรรม (Discourse Analysis)

Guy Cook (1992) กล่าวถึงการวิเคราะห์วาทกรรม (Discourse Analysis) ว่าไม่ได้เกี่ยวข้องกับภาษาเพียงอย่างเดียว แต่ยังวิเคราะห์ไปถึงบริบทของการติดต่อสื่อสาร (The Context of Communication) ว่าใครกำลังติดต่อกับใคร ทำไม อยู่ในสถานการณ์ สังคมรูปแบบใด ผ่านสื่อประเภทใด และการพัฒนาการติดต่อสื่อสารนั้นแตกต่างกันในรูปแบบและการกระทำอย่างไร รวมถึงความสัมพันธ์ที่มีต่อกันและกัน

Margaret Wetherell and Jonathan Potter (1992) (อังโน ไพอโรจน์ วิไลนุช ,2542) ได้กล่าวถึงการวิเคราะห์วาทกรรม (Discourse analysis) ว่าภาษาพูดที่ใช้ในการสนทนาจะต้อง มีองค์ประกอบดังต่อไปนี้ คือ

1. Interpretative Repertoire คือ ประเด็นเรื่องที่ใช้ในการตีความเป็นหน่วยสรุปของรูปแบบที่ปรากฏอยู่ในเนื้อหาที่ถูกนำมาใช้ในวาทกรรม เพราะฉะนั้น จึงเป็นตัวรากฐานของผู้พูดที่ใช้ในการสร้างมุมมองของกิจกรรมทางวาทกรรม เป็นกระบวนการทางความรู้ที่นำไปสู่การโต้แย้ง นอกจากนี้ประเด็นของเรื่องหรือปัญหาที่นำมาสนทนานั้นก็คือกลุ่มของคำ เพื่อนำมาใช้ในการทำวาท

กรรม เปรียบเสมือนทรัพยากรให้ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์รูปแบบในเนื้อหาอีกด้วย อนึ่งประเด็นเรื่องสำหรับการตีความการปฏิบัติการทางวาทกรรมระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารจะต้องมีความรู้สะสมดั้งเดิม (Stock Knowledge) ของเรื่องที่ใช้ในการตีความด้วย จึงจะก่อให้เกิดผลดีต่อวาทกรรมนั้น ๆ ในด้านองค์ความรู้ที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น

2. Construction คือ การสร้างสรรค์ภาษา เพื่อจุดมุ่งหมายและบรรลุผลความต้องการเป็นตัวที่บอกให้ผู้ศึกษาทราบว่าวาทกรรมนั้น ถูกสร้างขึ้นมาจากลักษณะของภาษาที่มีมาก่อนอย่างไร ทำให้ทราบว่าผู้ศึกษามีวิธีการเลือกใช้ภาษา คำ อย่างไร ทำไมคำบางคำถูกนำมาใช้ คำบางคำไม่ถูกนำมาใช้ และแนวคิดนี้แสดงให้เห็นถึงวาทกรรมว่าเป็นเรื่องของการกระทำบางอย่างเพื่อหวังผลในทางปฏิบัติ นั่นก็คือ วาทกรรมเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นจากความเป็นจริงที่มีชีวิต (Real Life)

3. Variation คือ วิธีการใช้ภาษาที่จะนำไประบุว่าวาทกรรมทำหน้าที่อะไร (Function) เป็นตัวแปรที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างการพูดกับการกระทำโดยศึกษาจากเหตุการณ์ กลุ่มสังคม นโยบายหรือบุคลิกภาพ อาจจะถูกอธิบายได้หลายลักษณะเมื่อหน้าที่ของวาทกรรมนั้นเปลี่ยนไป

4. Function คือ วาทกรรมนั้นๆ ทำหน้าที่ในการอธิบายเหตุการณ์ให้ผู้ฟังได้รับรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่อาจจะเป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจได้โดยตรง เพราะว่าหน้าที่ของวาทกรรมนี้จะไม่มีการบอกโดยตรง เช่น การอ้างถึงหรือความพยายามหาเหตุผลให้เกิดความน่าเชื่อถือหรือการเสนอแนะผลต่อเนื่อง ที่อาจเกิดขึ้นต่อไป มากกว่าการหาข้อมูลดิบ

ศิริชัย ศิริกายะ (2535) กล่าวว่า วาทกรรม (Discourse) คือ การพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่าง Text (เนื้อหาหรือบท) กับ Context (บริบท) ในลักษณะของการสร้างความหมายให้เกิดขึ้นและกิจกรรมที่เกิดเฉพาะในแต่ละวาทกรรมนั้นๆ คือ ดูที่ Act of Communication และการวิเคราะห์ Text ภายใต้ Context ที่มีความสัมพันธ์กันในการสร้างความหมายในวาทกรรมนั้น ๆ ต้องอยู่ภายใต้บริบททางการสื่อสาร ซึ่งการสื่อสารในลักษณะนี้จะเกิดขึ้นในท่าเลหรือที่ตั้งและในสถานการณ์ทางสังคมบางอย่าง บริบทเหล่านี้ย่อมมีอิทธิพลต่อความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมทางการสื่อสาร ความหมายของคำที่ใช้ สถานที่และภาษาที่ใช้ดังต่อไปนี้ คือ

1. Substance ได้แก่ รูปวัตถุทางกายภาพ หรือ ตัวถ่ายทอด Text มีผลกระทบต่อความหมายของวาทกรรม เช่น หนังสือแบบสามมิติ หรือตัวหนังสือเป็นประกายจากแสงไฟขนาดใหญ่ เป็นต้น ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าจะทำการสื่อสารที่ไหน ระยะห่างระหว่างสารกับผู้รับอาจแตกต่างกันไป ดังนั้นมิติหรือขนาดของตัวหนังสืออาจทำให้การสื่อสารล้มเหลวได้ เพราะสถานที่ที่ใช้ในการสื่อสารก็

เป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ทางการสื่อสาร ผู้ส่งคือบุคคลซึ่งออกแบบควบคุมและเลือกสถานที่แวดล้อมเอง ส่วนผู้ใช้สภาพแวดล้อมนี้คือผู้รับสารปัจจัยกายภาพทางสิ่งแวดล้อมระดับจุลภาคนี้อาจแบ่งกล่าวได้ 3 ประเภท คือ

- 1.1 สถานที่ ผู้สื่อสารอาจสื่อสารในสถานที่แวดล้อมต่างๆ ลักษณะของสถานที่เหล่านี้ มีส่วนกำหนดพฤติกรรมกรรมการสื่อสารได้แตกต่างกันไป สถานที่บางแห่งไม่เอื้อให้สื่อสารได้สะดวกแต่บางแห่งเอื้อเฉพาะการสื่อสารบางลักษณะ
 - 1.2 บรรยากาศ ลักษณะบรรยากาศที่สำคัญ ได้แก่ ลักษณะที่กระทบต่อตา (แสง) สภาพแวดล้อมที่มีระดับแสงแตกต่างกันส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมการสื่อสาร เช่น แสงจ้า หรือแสงสลัวเกินไปย่อมไม่เหมาะสมต่อการสื่อสารด้วยป้ายโฆษณา รวมถึงสื่อพิมพ์ที่เสนอขายบริการทางเพศ เพราะหากมีบรรยากาศเช่นนี้ จะทำให้พฤติกรรมผู้สื่อสารรู้สึกไร้ค่า และไม่สนใจ และผู้ส่งสารก็จะไม่ประสบความสำเร็จในการสื่อสาร
 - 1.3 ผู้คนแวดล้อม ส่วนประกอบสำคัญอีกประการหนึ่งของปัจจัยกายภาพทางสิ่งแวดล้อม หากผู้คนแวดล้อมมีจำนวนมาก และร่วมอยู่ในสถานที่เดียวกัน การมีป้ายโฆษณาใน บริเวณนี้จะเป็นลักษณะบรรยากาศที่อาจสร้างความรู้สึกร่วมของคนส่วนใหญ่ได้ง่าย
2. Picture ภาพประกอบที่ดีจะต้องช่วยในการสื่อสารและสร้างความหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้น
3. Para Language (ปริภาษา) สิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมกับภาษาพูดหรือภาษาเขียน ในขณะที่เราพูดปริภาษาก็คือ สิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กับคำพูดของเรา ในขณะที่เราเขียนปริภาษาก็คือ สิ่งที่เกิดขึ้นควบคู่กับตัวหนังสือที่เราเขียนหรือพิมพ์ ปริภาษาเป็นสิ่งที่สามารถแสดง หรือบ่งบอกถึงลักษณะของการพูดและการเขียนได้ว่าเป็นอย่างไร ตัวอย่างของปริภาษาในการพูด ได้แก่ การเปล่งเสียง ความค่อยความดังของเสียง การตะโกน การจาม การกระแอม เป็นต้น ส่วนตัวอย่างปริภาษาในการเขียน ได้แก่ การกำหนดขนาดของตัวหนังสือต่างๆ กัน ย่อหน้า วรรคตอน การเว้นช่องไฟ เป็นต้น
4. Situation คือ เหตุการณ์รอบที่ครอบคลุมตัวบท (Text) ขึ้นอยู่กับการรับรู้ของผู้ร่วมอ่านวาทกรรม

5. Co-Text คือ บริบทที่กล่าวถึงหรืออ้างถึงสิ่งที่มาก่อนหรือตามมาภายหลังตัว Text ที่นำมาวิเคราะห์ เช่น การอ้างถึงคนหรือสถานที่

6. Intertext คือ วาทกรรมนั้นเกิดจากการมีประสบการณ์ร่วม ตัวบท (Text) ที่ผู้ร่วมการสื่อสารรับรู้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของวาทกรรมอื่นอื่น หรือวาทกรรมที่เคยผ่านมาก่อน แต่มีความสัมพันธ์กับตัวบท (Text) ที่ต้องการศึกษาตัวบท (Text) อันนี้มีผลต่อการตีความ

7. Participants คือ ความต้องการของผู้ร่วมทำการสื่อสารที่ต้องการมีส่วนร่วมในวาทกรรม รวมทั้งความเชื่อ ความรู้และทัศนคติ ที่มีต่อวาทกรรมนั้นๆ

8. Function คือ หน้าที่ของวาทกรรมนั้นทำหน้าที่อะไร เช่น การได้ความรู้หรือข้อมูลใหม่ๆ การเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ เป็นต้น

สำหรับการวิเคราะห์วาทกรรมแล้ว ไชยรัตน์ เจริญสินโฬาร (2542) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า มนุษย์หรือผู้พูดเป็นเพียง “ร่างทรง” หรือผู้ที่กระทำตาม ตอกย้ำ ผลิตซ้ำ (Enact) กฎเกณฑ์ของสิ่งที่พูดมากกว่าคิดค้นหรือสรรสร้างระบบและกฎเกณฑ์ใหม่ขึ้นมา เพราะถ้าเป็นแบบหลังก็สื่อสารกับคนในวงการไม่รู้เรื่อง กล่าวอีกนัยหนึ่งผู้พูดสามารถพูดได้ภายใต้กรอบของวาทกรรมว่าด้วยเรื่องนั้นๆ เท่านั้น ฉะนั้น วาทกรรมจึงเป็นตัวกำหนดกฎเกณฑ์ว่าใครจะเป็นผู้พูด พูดอะไร พูดเมื่อไหร่ และพูดอย่างไร ประโยคเดียวกันถ้าหากพูดโดยบุคคลที่มีฐานะทางสังคมแตกต่างกัน ต่างโอกาสต่างสถานที่จะไม่เหมือนกัน

ในการวิเคราะห์วาทกรรม มิได้ให้ความสำคัญแค่การพิจารณาว่า วาทกรรมนั้นจริงหรือเท็จแต่ความสนใจกลับอยู่ที่กฎเกณฑ์ชุดหนึ่งที่เป็นตัวกำกับให้การพูดนั้นๆ เป็นไปได้มากกว่าเรื่องเท็จหรือจริง กฎเกณฑ์เหล่านี้อยู่ในตัววาทกรรมอยู่ในภาคปฏิบัติการจริงของวาทกรรมไม่ใช่อยู่ภายนอกวาทกรรม กระบวนการหรือขั้นตอนในการวิเคราะห์วาทกรรมนั้น ไชยรัตน์ เจริญสินโฬาร(2542) อธิบายว่าจะเริ่มต้นด้วยคำถามที่ดูเหมือนง่ายและมีความเป็นรูปธรรมสูงกว่า อะไรคือสิ่งที่กำลังพูดถึง และศึกษา หรือ วาทกรรมของสิ่งนั้นคืออะไรเป็นต้น การตั้งคำถามนี้จะดูเรียบง่ายว่าสิ่งนั้นๆ คืออะไร เพื่อค้นหาวาทกรรมและภาคปฏิบัติการของวาทกรรมว่าด้วยเรื่องนั้นๆ เพราะนอกจากจะทำให้เรามองเห็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจในสังคมนั้นดำรงอยู่แล้ว ก็ยังทำให้เราเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงมากกว่าความเป็นเอกภาพแน่นอนตายตัวของสรรพสิ่งต่างๆ ในสังคมด้วยว่าเป็นเพียงผลผลิตของวาทกรรมชุดหนึ่งเท่านั้น ในขั้นตอนต่อไปก็จะศึกษาว่าสิ่งที่ว่านั้นมีหน้าที่และบทบาทอย่างไรในสังคม กล่าวคือ เป็นการศึกษาภาคปฏิบัติการจริงของวาทกรรมในเรื่องดังกล่าว เพราะจะช่วยให้ทราบถึงหรือโยงใยเครือข่ายของสภาพสังคมที่วาทกรรมชุดนั้นดำรงอยู่ว่ามีรายละเอียดอย่างไร

Norman Fairclough (1995) ได้เสนอความเห็นเกี่ยวกับการวิเคราะห์วาทกรรมสื่อ (Analysis of Media Discourse) ไว้ว่าสิ่งที่ต้องคำนึงถึงหรือเป็นประเด็นในการวิเคราะห์ประกอบด้วยหลักใหญ่ๆ ดังนี้

1. การวิเคราะห์วาทกรรมสื่อจะต้องศึกษาถึงขอบเขตของการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมและวัฒนธรรมว่ามีมากน้อยขนาดไหน กล่าวคือเมื่อวาทกรรมเปลี่ยนไป บริบททางด้านวัฒนธรรมและสังคมเปลี่ยนไปมากน้อยขนาดไหน ในประเด็นนี้มองว่าวาทกรรมมีผลต่อสังคม

2. ในการวิเคราะห์เนื้อหาของสื่อ จะต้องรวมรายละเอียดทางด้านภาษาของเนื้อหาและแก่นของเนื้อหา ตลอดจนการวิเคราะห์ภาพที่ปรากฏและเสียงประกอบ

3. การวิเคราะห์เนื้อหาควรจะต้องดำเนินไปกับการวิเคราะห์กระบวนการผลิตของเนื้อหาและการใช้ประโยชน์หรือการบริโภค ซึ่งหมายถึงจุดประสงค์ของวาทกรรมของสื่อชิ้นๆ

4. การวิเคราะห์เนื้อหาควร จะต้องทำการวิเคราะห์บริบททางด้านสังคมและวัฒนธรรม ตลอดจนสถาบันหรือองค์กรต่างๆ ทั้งนี้โดยรวมถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจและอำนาจโดยตรง

5. การวิเคราะห์เนื้อหา ต้องรวมไปถึงการวิเคราะห์เชิงภาษาศาสตร์และการวิเคราะห์ระหว่างบทหรือเนื้อหาอื่นๆ ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าหรือบทที่อยู่ในอาณาบริเวณใกล้เคียง ที่มีส่วนส่งเสริมเนื้อหาหลักด้วย ตลอดจนวิเคราะห์ในเรื่องของชนิดและตัววาทกรรมโดย จะต้องเข้าใจบทว่าประกอบไปด้วยชนิดและตัววาทกรรมอื่นและการปะปนผสมกันดังกล่าว เกิดจากความหลากหลายทางภาษาศาสตร์

6. การวิเคราะห์เนื้อหาในเชิงภาษาศาสตร์ จะต้องทราบว่าเกี่ยวข้องกับหน้าที่หลายอย่าง และจะประกอบไปด้วยความสัมพันธ์และความเป็นเอกเทศที่ต้องเกิดเนบเนื่องกับเนื้อหา และความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจะเป็นไปอย่างมีความสำคัญต่อกัน

7. การวิเคราะห์เนื้อหาในเชิงภาษาศาสตร์ จะต้องวิเคราะห์ในหลายระดับ อาทิ ในระดับคำ คำศัพท์ หลักไวยากรณ์หรือโครงสร้างหลัก

8. การวิเคราะห์เนื้อหาต้องเข้าใจว่า เนื้อหากับสังคมและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่แยกกันไม่ออก กล่าว คือเนื้อหาถูกผลิตขึ้นตามวัฒนธรรมและสังคมแต่ในขณะเดียวกันเนื้อหาที่ประกอบเป็น หรือสะท้อนถึงสังคมและวัฒนธรรม

Norman Fairclough ได้เสนอแนวความคิดในการวิเคราะห์สื่อที่มีบทบาทเป็นวาทกรรมในหนังสือเรื่อง Media Discourse ว่า การวิเคราะห์วาทกรรมต้องทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ 3 ส่วน ได้แก่ ตัวบท (Text) ภาควิปฏิบัติทางวาทกรรม (Discursive Practices) และ

ภาคปฏิบัติการทางสังคม (Social Practices) ก่อนที่จะกล่าวถึงความสัมพันธ์ทั้ง 3 ส่วนนี้เกี่ยวข้องกันอย่างไร เป็นต้องทำความเข้าใจในแต่ละส่วนว่าเป็นอย่างไร (Fairclough, 1995, pp.21-52)

ตัวบท (Text) ตามความหมายที่ Fairclough เสนอไว้ หมายความว่าถึง ตัวบทที่เป็น ภาษาเขียนและภาษาพูด รวมทั้งจะอยู่ในรูปของภาษาพูดทางสื่อวิทยุ หรือที่มีภาพประกอบ อาทิ ภาษาพูดทางโทรทัศน์

ภาคปฏิบัติการทางวาทกรรม (Discursive Practices) ตามที่ Fairclough บรรยายเป็นภาษาอังกฤษว่า Discursive Practices : I mean the process of text production and text consumption หมายความว่าถึงกระบวนการในการผลิตตัวบทและการนำตัวบทไปใช้ประโยชน์หรือบริบท ไม่ว่าจะเป็นการวาง กระดาษ ส่ง และแสดงตัวบทเหล่านี้ในสถานที่ต่างๆ เพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย

ภาคปฏิบัติการทางสังคม (Social Practices) ตามความหมายของ Fairclough หมายถึงบริบทหรือสภาพทางสังคมและวัฒนธรรมที่เป็นไป และมีปรากฏการณ์หรือสถานการณ์ของการสื่อสารเกิดขึ้นภายใต้บริบทเหล่านี้

จากแนวคิดของมิเชล ฟูกู ไชยรัตน์ เจริญสินโอฟาร์ และ Norman Fairclough ได้สรุปประเด็นและขั้นตอนในการวิเคราะห์วาทกรรมเพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ และตรวจสอบกระบวนการของวาทกรรมเพื่อให้ทราบว่ากระบวนการในการผลิตวาทกรรม มีความเป็นมาอย่างไร มีเงื่อนไขอย่างไร กฎเกณฑ์ใดที่ทำให้วาทกรรมดำรงอยู่ได้ในสังคมและมีอำนาจและอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันของเราได้

Teun A. van Dijk(1997:1)ได้กล่าวว่า การวิเคราะห์วาทกรรมเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างภาษาการสื่อสารปฏิบัติได้ตอบสังคมและวัฒนธรรมหมายความว่า การวิเคราะห์วาทกรรมจำเป็นต้อง ศึกษาการใช้ภาษาในการสื่อสาร(Text)ซึ่งภาษานั้นๆล้วนแล้วแต่มีบริบทต่างๆ(context) เข้ามาเกี่ยวข้องอยู่เสมอ ถึงแม้ว่าการวิเคราะห์วาทกรรมจะเกี่ยวข้องกับภาษา แต่ไม่ได้หมายความว่า วิเคราะห์ไปที่ภาษาอย่างเดียว แต่ยังต้องศึกษาถึงบริบทของการติดต่อสื่อสาร (The Context of Communication) ซึ่งประกอบด้วยใคร กำลังติดต่อกับใคร ทำไม และอยู่ในสถานการณ์และสังคมแบบ

โดผ่านสื่อ ประเภทใดและมีความ เกี่ยวพันกับ สภาพแวดล้อมอย่างไรทั้งนี้เนื่องจากตัวบท (Text) และ บริบท (context) มีความสัมพันธ์กันเพราะตัวเนื้อหา จะเกิดขึ้นได้ จำเป็นต้องถูกสร้างขึ้นโดยบริบท ซึ่ง ความหมายของบริบทในที่นี้คือ ปัจจัยทางด้านสังคม วัฒนธรรม การเมืองหรือสภาพแวดล้อม (sociocultural practice) ซึ่งแนวคิดเรื่องวาทกรรม ดังกล่าวจะมี ความสัมพันธ์เชิง อำนาจกล่าวคือ ปัจจุบันสิ่งที่ สามารถสื่อสารกับผู้คนได้มากที่สุดภายในระยะเวลาสั้น ที่สุดก็คือสื่อมวลชนโดย สื่อมวลชนจะใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารกับมวลชนนอกจากนี้สื่อมวลชนยังสถาปนาตัวเองให้ เป็นผู้มีหน้าที่ทำความเข้าใจให้ปรากฏในสังคมเข้าใจว่าตัวเองได้รับการสถาปนาเป็นผู้มีอำนาจ (Authority) ในการบอก"ความจริง"กับสังคมซึ่งความคิดและการกระทำดังกล่าวตอกย้ำทัศนะของมิเชล ฟูโกต์ (Michel Foucault) ที่ว่า วาทกรรมแยกไม่ออกจาก เรื่องของอำนาจและความรุนแรง

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดเรื่องการวิเคราะห์วาทกรรมมาเป็นแนวคิดพื้นฐาน ในการ วิเคราะห์กระบวนการตีความวาทกรรมประกอบภาพนิ่ง ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยคิดว่าการที่ผู้อ่านจะตีความ วาทกรรมนั้นๆ จะต้องเข้าใจสัญลักษณ์และความหมายที่ถ่ายทอดจากผู้ผลิตวาทกรรมตรงกันหรือมี ความใกล้เคียงกัน วาทกรรมภาพนิ่ง ซึ่งทำหน้าที่เป็นสัญลักษณ์ได้ถูกสร้างขึ้นจากความสัมพันธ์ระหว่าง ผู้รับสารและผู้ส่งสาร นัยนี้จึงหมายความว่าผู้ผลิตสื่อจะต้องเข้าใจในระบบคิดในเรื่องของสภาพสังคม และวัฒนธรรมของผู้รับวาทกรรมในรูปสื่อได้อย่างถ่องแท้ จึงจะสามารถผลิต หรือสร้างวาทกรรมที่ สามารถปฏิบัติการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นภาคปฏิบัติการของวาทกรรมในรูปสื่อจะประสบความสำเร็จหรือไม่ จึงเป็นเรื่องของการเปิดรับสื่อตามความคิดที่อยู่ในตัวของผู้อ่านในฐานะผู้รับสาร

แนวคิดเรื่องภาพเปลือย (Pornography)

ภาพเปลือย ได้รับคำจำกัดความ เมื่อปี 1857 ซึ่งภาพเปลือยได้มีการถกเถียงกัน อย่างเปิดเผยว่าเป็นภาพศิลปะ หรือเป็นภาพอนาจาร โดยส่วนมากภาพเปลือยจะถูกมองว่าเป็นตัว แทนของสิ่งไม่ดี โดยเฉพาะขนบธรรมเนียมประเพณีไทย การเปลือยเปลวร่างกายต่อที่สาธารณะเป็น สิ่งที่ไม่พึงปฏิบัติของผู้หญิงดี ร่างกายเป็นสิ่งที่ต้องปกปิด การเปิดเผยร่างกายต่อหน้าคนอื่นนั้น เป็นการกระตุ้นความปรารถนาทางเพศของบุคคลอื่นที่มีต่อร่างกายที่เปลวเปลือยนั้นถือเป็นความชั่ว (ปิยฤดี และ ไชยันต์ ไชยพร ; เช็กส์กิจกรรมที่คุณชอบทำ แต่ไม่ชอบพูด !)

ภาพเปลือยมีความเกี่ยวพัน ข้อเขียนหรือภาพ ที่มุ่งปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ด้วยการนำเสนอกิจกรรมทางเพศ ฟูโกต์ (Michel Foucault) อธิบายว่า “ร่างกายผู้หญิงเปรียบเสมือน เครื่องหมายแห่งการร่วมเพศ เนื่องจากจากบทบาทของการตั้งครุฑ ” และมองเรื่องเพศของมนุษย์มี

ความสัมพันธ์กับอำนาจ มากกว่าจะเป็นการมองที่รูปแบบของเพศโดยตัวของมันเอง เรื่องเพศจึงถูกดึงเข้ามาสู่การเป็นประเด็นทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม และในศตวรรษที่ 19-20 รัฐเริ่มเซ็นเซอร์ภาพเปลือย กลายเป็นเรื่องอันตรายและแปลกประหลาด ควบคุมโดยศีลธรรมและค่านิยมสังคม เป็นเครื่องมือทางการเมืองของรัฐ (Foucault : 1998 อ้างใน ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร ; วาทกรรมการพัฒนา Development Discourse ,2542)

John Berger ได้กล่าวถึงภาพนู้ดไว้อย่างน่าสนใจในหนังสือ “Way of Seeing” ว่า “การเปลือยกายของคนแต่ละคนก็คือสิ่งที่เป็นธรรมชาติของคนแต่ละคนแต่การเป็นนู้ดก็คือการถูกมองว่าเปลือยโดยคนอื่น ๆ มิใช่เกิดจากความสำนึกโดยตนเอง ร่างกายที่เปล่าเปลือยจะถูกมองในฐานะที่เป็นวัตถุเสียก่อนจึงกลายเป็นสิ่งที่เรียกว่า “นู้ด” ในภายหลัง (Berger 1972 :54 อ้างใน “สมสุข หินวิมาน และ วรวัฒน์ อัมพันสุข ; ธุรกิจภาพเปลือย กับความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางเพศในสังคมไทย”)

ภาพเปลือย ถ้าให้เห็นด้วยแวะเพศชัดเจนเป็นลามก แต่ถ้ามีการทำให้เลือนบ้างไม่ เป็นลามก (นันทริกา คุ่มไพโรจน์ “ผลประโยชน์และความถูกต้อง “ ในรายงานการสัมมนาศิลปะหรืออนาจาร เสรีภาพกับความรับผิดชอบของสื่อมวลชน : 2528)

ทางด้านสตรีนิยม (Feminism) ได้มีความเห็นแตกแยก ในเรื่องการนำเสนอเรือนร่างผู้หญิงในทีสาธารณะ โดยแบ่งออกเป็น 2 สายคือ

กลุ่ม anti-porn

นิยามภาพเปลือยว่าเป็นภาพตัวแทนของการใช้อำนาจ แบบปิตาธิปไตย โดยมองว่าภาพเปลือยเป็นการลดคุณค่าของเพศหญิง สนับสนุนทัศนคติที่ผู้หญิงเป็นเพียง “วัตถุทางเพศ” (Sex Object) ที่จะสนองความพึงพอใจทางเพศให้กับผู้ชาย และ ลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ ของผู้หญิง ด้วยอำนาจการมองของผู้ชาย คือแทนที่จะมองตลอดทั้งตัว แต่จะมองแบบแยกส่วนแทน คือมองอกมองเอว มองขา ซึ่งทำให้ผู้หญิงหมดความเป็นมนุษย์ เนื้อหาของภาพเปลือยบ่งบอกการเหยียดเพศ (sexist) และการเหยียดผู้หญิง (misogynous) การผลิตบ่งบอกถึงการละเมิด (abusive) และ การบริโภคนิยมบ่งบอกถึงการที่ผู้ชายกระทำความรุนแรงทางเพศต่อผู้หญิง (sexual violence against women) เพศหญิงคือเพศอ่อนแอ ไม่มีสิทธิมีเสียงต้องเงียบ หรือถูกบังคับให้เงียบโดยอิทธิพลของเพศชาย ที่เป็นเจ้าของสื่อ ไม่มีอำนาจต่อรองแม้แต่กับเรือนร่างของตัวเองในการนำเสนอ ดังนั้นภาพเปลือยก็คือโสเภณีที่ถูกขายผ่านงานเขียนเท่านั้นเอง ภาพเปลือยที่ปรากฏทางสังคมนอกจากจะ

กระทำรุนแรงทางเพศกับสตรี และนำไปสู่การตกเป็นรองทางสังคม (Subordinate) และการเลือกปฏิบัติ (Discrimination) ต่อเพศหญิง ประโยคที่นักสตรีนิยมกลุ่มนี้มักจะกล่าวเกี่ยวกับภาพเปลือย คือ “Pornography is theory, rape is practice” (วิลาลินี พิพิธกุล, เอกสารประกอบการสอนวิชาการศึกษาดูเฉพาะเรื่องด้านวารสารสนเทศ, 2544)

กลุ่ม challenge anti-porn

นักสตรีนิยมที่เรียกตัวเองว่าเป็นกลุ่มท้าทายพวกต่อต้านภาพเปลือย กลับมีทัศนคติตรงข้ามกับนักสตรีนิยมกลุ่มต่อต้านภาพเปลือย คือเห็นว่านักสตรีนิยม ไม่ควรไปประณามผู้หญิงด้วยกัน ที่ออกมาใช้เรือนร่างของตัวเอง เพราะถ้าไปประณามก็เท่ากับว่ากลุ่มสตรีนิยมเอง ก็กำลังแบ่งแยกผู้หญิงด้วยกัน เพราะจริงๆ แล้วภารกิจของสตรีนิยม น่าจะเป็นการทำให้สังคมตระหนักในสิ่งที่ผู้หญิงกำลังเผชิญอยู่มากกว่าจะไปกดทับผู้หญิงด้วยกันเอง และสตรีนิยมควรเคารพในความหลากหลายของผู้หญิงทุกคน การคัดค้านนักสตรีนิยมกลุ่มต่อต้านภาพเปลือย ถือเป็นการตำหนิประสบการณ์ของผู้หญิง และโยนความผิดให้ภาพเปลือย มองผู้หญิงด้วยสายตาของผู้ชาย จึงเห็นว่าภาพเปลือยและผู้หญิงเป็นภาพตัวแทนวัตถุทางเพศ เพราะมองผู้หญิงว่าเป็น ‘เหยื่อ’ ถูกบังคับ ซึ่งการมองในลักษณะดังกล่าว ยิ่งเป็นการสร้างตราบาปติดตัวผู้หญิง ปฏิเสธทางเลือกของผู้หญิงที่จะกำหนดภาพตัวแทนด้วยตัวเอง และช่องทางความเพลิดเพลินใจของผู้หญิงด้วยความสามารถของตนเอง การเล่นกับท่วงท่าของภาษา จนกลายเป็น การเหยียดผู้หญิงด้วยกัน กลุ่มนี้เห็นว่าควรมีเส้นทางเพศของผู้หญิง ไม่ควรถูกลดค่า ให้เป็นเพียงหลักฐานที่ฟ้องร้องการใช้อำนาจแบบปีศาจปิศาจ (วิลาลินี พิพิธกุล : เอกสารประกอบการสอนวิชาการศึกษาดูเฉพาะเรื่องด้านวารสารสนเทศและบทสัมภาษณ์ “การประกวดข่าอ่อน”ใคร” ย้ายลูกผู้หญิง : นสพ.ข่าวสด กันยายน ; 2544)

จากแนวคิดทั้ง 2 ประเภท ผู้วิจัยใช้เป็นกรอบในการวิเคราะห์กระบวนการประกอบสร้างวาทกรรมของนิวัติ กองเพียร รวมทั้งพิจารณาว่าผู้รับสารเองได้ตีความวาทกรรมของนิวัติ กองเพียรด้วยกรอบคิด ประสบการณ์ หรือความรู้เดิมของตนเองในเรื่องภาพเปลือยอย่างไร?

เนื้อหาในสื่อลามกเป็นการสะท้อนจินตนาการที่ปราศจากพิษภัย และความลามกเป็นเรื่องที่ติดอยู่ในบริบทความดีความชั่วซึ่งถูกตีความทางวัฒนธรรม สิ่งที่ไม่ถูกต้องทางศีลธรรมในวันนี้อาจจะยอมรับได้ในวันข้างหน้า อะไรที่ถูกพิจารณาว่าลามก หยาบคายในวันนี้

อาจถูกพิจารณาว่าเป็นศิลปะในวันข้างหน้าหรือในช่วงเวลาเดียวกัน มนุษย์เราซึ่งมีศักยภาพในการ ตัดสินใจและพิจารณาหาเหตุผลจึงควรได้รับสิทธิในการเลือกรับข่าวสารนั้นๆ ด้วยตนเองซึ่งเป็นหน ทางเดียวที่เราค้นหาความจริงได้ (อ้างใน : จงกลณี ไตสกุลวงศ์ : การวิเคราะห์วาทกรรมการให้ความ มหมายสื่อสิ่งพิมพ์ลามก 9 สถาบันในสังคมไทย ; 2542)

แนวคิดปิตาธิปไตยในมุมมองสตรีนิยม (Feminism / Patriarchy)

สังคมทำให้หญิงด้อยกว่าชาย เมื่อคนเราลึ้มตามาคูโลกธรรมชาติได้กำหนดให้ แต่ละคนมีอวัยวะสืบพันธุ์ และรูปลักษณะของร่างกายเป็น“เพศผู้” (Male)หรือ “เพศเมีย”(Female) อย่างใดอย่างหนึ่งคล้ายคลึงสรรพสัตว์ส่วนใหญ่ ความแตกต่างทางชีววิทยานี้ นักวิชาการเรียกว่า “เพศสรีระ (Sex) อย่างไรก็ตามในกรณีของมนุษย์นั้น สังคมไม่ปล่อยให้ฮอร์โมนเพศได้ทำงานไป ตามครรลองของธรรมชาติ แต่ได้เข้ามาขยายความแตกต่างระหว่างเพศด้วยกระบวนการหล่อหลอม ทางวัฒนธรรม ไม่ว่าจะด้วยการอบรมเลี้ยงดู การปลูกฝังค่านิยม หรือการเสนอภาพแม่แบบทางพฤติกรรม ด้วยประการฉะนี้ เมื่อผ่านกระบวนการหล่อหลอมมาถึงจุดหนึ่ง ทารกเพศผู้จึงเติบโตมาเป็น มนุษย์ “เพศชาย” (Male) และทารกเพศเมียมก็กลายมาเป็นมนุษย์ “เพศหญิง” (Feminine) ซึ่งทั้ง สองเพศมักถูกกำหนดและคาดหวังให้มีทัศนคติ พฤติกรรมและบทบาทที่แตกต่างกันอย่างเป็นระบบ ที่ค่อนข้างสม่ำเสมอ กล่าวได้ว่าเพศสรีระ ที่แตกต่างกันมาแต่กำเนิดค่อยๆถูกสวมทับด้วยความแตก ต่างอีกประเภทหนึ่งซึ่งเกิดจากปัจจัยทางสังคม นั่นคือ “เพศสถานะ หรือ (Gender)”

กลุ่มสตรีนิยมแนวก้าวหน้า (Radical Feminist) ได้สนใจการวิเคราะห์ปัญหา ความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างหญิงชายเป็นสำคัญ ไม่ว่าจะแสดงในรูปแบบหรือประเด็นใดก็ตาม โดยเฉพาะอำนาจที่ผู้หญิงสูญเสียไปในการควบคุมชะตากรรมและเส้นทางเดินชีวิตของตนเอง แม้แต่ อำนาจที่จะควบคุมการใช้ร่างกายของตนเอง เช่นการถ่ายภาพโป๊/เปลือย (Pornography) ที่ปรากฏ ในสื่อมวลชนในรูปแบบต่างๆ วิเคราะห์ว่าในบรรดาความรุนแรงที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิง (violence against woman) ภายใต้ระบบสังคมแบบถือชายเป็นใหญ่ นับตั้งแต่การทุบตี การข่มขืน การพุดจา ลวนลามทางเพศ จนกระทั่งการถ่ายภาพเปลือยของผู้หญิงล้วนแล้วแต่มีรากฐานจากสิ่งเดียวกันคือ ความชิงชังที่ผู้ชายมีต่อผู้หญิง (men's hatred against woman) ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้จะยังคงดำรง อยู่ภายใต้ระบบถืออำนาจชายเป็นใหญ่ สำหรับการถ่ายภาพโป๊ / เปลือย ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่มี อย่างแพร่หลาย และแสดงออกในรูปแบบต่างๆ มากมายนั้น มีความหมายเบื้องหลังหลายๆอย่าง

บางความหมายอาจเป็นการสนองตอบความรู้สึกทางเพศ บางความหมายเป็นการแสดงอำนาจที่ผู้ชายเหนือผู้หญิง เช่น การใช้กล้องถ่ายรูปเจาะสัดส่วนต่างๆ ของบรรดาผู้เข้าประกวดนางงามโดยที่ผู้หญิงที่ถูกถ่ายภาพไม่ยอมให้ถูกถ่ายแต่ทว่าต้องพ่ายแพ้แก่อำนาจของกล้อง (ซึ่งถ่ายตามความต้องการของผู้ชาย) ความหมายของเพศในเชิง erotica ซึ่งเป็นความหมายในทางบวก เพราะหมายถึงความรู้สึก “ทั้งรัก ทั้งใคร่ และมีพลังสร้างสรรค์” แต่บางภาพก็มีความหมายไปในทาง thematic อันเป็นความหมายในทางลบเพราะหมายถึง “ความใคร่ผสม กับความชิงชัง และทำลายล้าง ” (กาญจนา แก้วเทพ / สื่อกับสตรี : ห่วงโซ่ ที่ขาดหาย หน้า 67-68)

สังคมไทยในปัจจุบันเมื่อพูดถึง “นู้ด” คือภาพ “หญิงสาวนุ่งน้อยห่มน้อย” หรืออาจเป็นภาพ “กึ่งเปลือย” ไปจนถึง “เปลือย” เผยให้เห็นสรีระเสียเป็นส่วนใหญ่ และบางคนอาจจะเรียกว่า “ภาพโป๊” ที่ส่อไปทางยั่วยุกามารมณ์ ในขณะที่เดียวกันบางคนอาจกล่าวว่ามันเป็น “ศิลปะ” หรือ “ภาพศิลป์” ที่มีสุนทรี

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดเรื่องเรื่องภาพเปลือย Pornography มาสนับสนุนการศึกษาในขั้นตอนการเข้ารหัส-ถอดรหัสของวาทกรรม ว่ากรอบแนวคิดและพื้นฐานความรู้เดิมๆ ของทั้งผู้ส่งและผู้รับสารจะส่งผลถึงการเข้าและถอดรหัสอย่างไร

แมคควอล (McQuail ;1994) ได้กล่าวในหนังสือ ทฤษฎีสื่อสารมวลชน (Mass Communication Theory)ว่า “ ไม่ว่าเป็นทฤษฎีด้านสังคมศาสตร์หรือนิเทศศาสตร์สำนักใดก็ตาม มักจะมองข้ามประเด็นเรื่อง “บทบาทหญิง-ชาย” (Gender) ไปเสียทุกสำนักไม่ว่าจะเป็นทฤษฎีที่สังกัดค่ายหน้าที่นิยม (Functionalism)หรือแม้แต่กลุ่มทฤษฎีวิพากษ์ (Critical Theory) ที่เอากาเองงานอย่างจริงจังในการวิพากษ์เรื่องชนชั้นหรือเชื้อชาติ แต่ก็ยังมองข้ามเกณฑ์เรื่อง“เพศ”ไปอย่างหน้าตาเฉย” (กาญจนา แก้วเทพ : สื่อกับสตรี : ห่วงโซ่ที่ขาดหาย หน้า 50)

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ได้อธิบายลักษณะทัศนคติประการหนึ่งของมนุษย์ว่า มนุษย์มีความพึงพอใจที่จะมองดูตัวเองหรือมองดูผู้อื่น ข้อสรุปนี้เกิดมาจากการสังเกตพฤติกรรมของมนุษย์ตั้งแต่วัยเด็ก โดยเด็กเล็กๆจะชอบมองดูกระจกหรือชอบแอบมอง ซึ่งหากความปรารถนาตามสัญชาตญาณนี้ถูกปิดกั้นก็จะเบี่ยงเบนมาเป็นความผิดปกติทางเพศเช่นพวกถ้ำมอง (Peeping's Tom) หรือพวกอวดของดี (Exhibitionist)

อย่างไรก็ตาม จากสัญชาตญาณ พื้นฐานดังกล่าวนี้ เมื่อถูกนำมาแสดงออกภายในโครงสร้างสังคมที่ถือระบบชายเป็นใหญ่ โครงสร้างนี้ได้เขียนบทกำหนดการแสดงออกของสัญชาตญาณแห่งความพึงพอใจที่ได้ดูว่า ให้ผู้ชายเป็นฝ่ายมอง และผู้หญิงเป็นวัตถุรองรับการมอง

มิเชล ฟูโกต์ (Michel Foucault) ได้อธิบายถึงอำนาจ และการแสดงออกถึงอำนาจในรูปแบบของการจ้องมองว่า “อำนาจไม่ใช่สิ่งที่อยู่กับที่ แต่เป็นเรื่องที่เคลื่อนไหว การที่จะยืนยันว่าอำนาจนั้นมีอยู่ อำนาจนั้นต้องแสดงออก ซึ่งฤทธาานุภาพของตนเองอยู่เสมอ ที่เรียกว่า (Exercise power)

ในปริวิตถลต่างๆการจ้องดู(Gazing) ก็เป็นรูปแบบหนึ่งของการแสดงออกซึ่งอำนาจ ผู้ที่มีสิทธิมองดูเท่านั้นที่เป็นผู้ทรงอำนาจ และอำนาจในการจ้องมองจะมีมากขึ้น เมื่อการมองนั้นเป็นการฝืนใจวัตถุแห่งการมองดู ตัวอย่างเช่นการประกวดนางสาวไทย การถ่ายโฆษณา ที่กล้องสามารถ เข้าไปถ่ายสัดส่วน ทุกซอกทุกมุมของร่างกายผู้หญิง แสดงถึงอำนาจของกล้อง และการจ้องมอง โดยผู้หญิงไม่สมัครใจซึ่งเป็นการยืนยันอำนาจที่เหนือกว่าของชายในระบบสังคมนี้

และสำหรับเรื่องการถ่ายภาพไปเปลือยนั้น ยิ่งช่วยวิเคราะห์ให้เห็น“การถูกตบหน้าทีเดียวพร้อมๆกันทั้ง 2 ข้างของผู้หญิง” จากอำนาจของสังคมด้านหนึ่ง มาตรฐานของสังคมได้บังคับด้วยการเขียนบท ให้ผู้หญิงต้องนุ่งผ้าปกปิด แต่อีกด้านหนึ่งได้ใช้อำนาจเปลือยร่างกายของเธอตีแผ่ออกมาเป็นชิ้นๆ ดังนั้นผู้หญิงจึงกลายเป็นวัตถุแห่งการถูกมองที่ต้องแก้ผ้าไปพร้อมๆกับเกิดความละอายใจที่สามารถจะเล่นตามบทที่สังคมเขียนมาให้แสดง “ความเป็นหญิง” ได้ แม้กระนั้นเธอก็ไม่มีอำนาจที่จะปกปิดร่างกายของตนเอง และไม่มีอำนาจพอจะขับไล่ความละอายรู้สึกผิดให้หลุดพ้นไปจากจิตใจด้วย (กาญจนา แก้วเทพ : ความเรียงว่าด้วย “สตรีกับสื่อมวลชน” หน้า 170-171)

สืบเนื่องมาจากคติของผู้ชายในสังคมแบบเดิม อันมีรากเหง้ามายาวนานดังคติ “อบายมุข 4” อันประกอบด้วย สุรา นารี พาสี กีฬาบัตร นั่นคือผู้ชายเป็นฝ่ายหาความเพลิดเพลินได้จากความเฝ้าหวน นิตยสารประเภทปลุกใจเสื่อป่า จะนำเสนอภาพผู้หญิงโดยจำกัดอยู่ที่เพียงเรือนร่าง ในฐานะวัตถุทางเพศเพื่อการจ้องดู “ผู้หญิง” มีฐานะเป็นเพียงสินค้าเพื่อการบริโภคในโลกของสิ่งพิมพ์ดังกล่าว และสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทอื่นๆ ก็ได้ดุดกสิน “ภาพนำเสนอ” ของผู้หญิงในฐานะวัตถุ

ทางเพศ สำหรับการจ้างมอง ซึ่งแต่เดิมจำกัดอยู่แต่ในหนังสือปลุกใจเสือป่า นั้น แสดงให้เห็นว่า พรหมแดนระหว่างนิตยสารที่ได้ชื่อว่า “โป๊เปลือย” กับนิตยสารที่แสดงถึงความสำเร็จของคนในยุคสมัย เป็นเส้นแบ่งที่พัวเลือน ยากที่จะกำหนดให้ชัดเจนในความเป็นจริงได้ (ชาติวี ลีศิริวิทย์ : เปลือยตัว ตんชายชนชั้นกลาง ผ่านหนังสือปลุกใจเสือป่า ; บทความพิเศษ นิตยสารสารคดี ฉบับที่ 199 / กันยายน 2544)

แนวคิดสตรีนิยม ที่วิพากษ์อำนาจชายเป็นใหญ่ในการจ้างมอง ได้ถูกนำมาเป็น กรอบในการตีความหมายของวาทกรรมนี้ ของนิวัตี กองเพียร เพราะผู้วิจัยเห็นว่า เพศและการจ้าง มอง ส่งผลต่อการตีความหมาย กล่าวคือถ้าการจ้างมองนั้นมองในสายตาแบบผู้ชายมอง จะส่งผลให้ ทัศนคติ เป็นไปเชิงอำนาจที่ยังเหลือมลักระหว่างเพศชายกับเพศหญิง ในบริบทของสังคมแบบ ชายเป็นใหญ่ และจากการนำเสนอภาพนู้ดทางสื่อสิ่งพิมพ์ มักจะถูกให้ความหมายว่าเป็นการกดขี่ ทางเพศ เปรียบผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุทางเพศ ดังนั้นการวิเคราะห์วาทกรรมภาพนู้ด ของนิวัตี กอง เพียร จึงมีความสัมพันธ์ กับเรื่องการไม่เท่าเทียมกันทางเพศในสังคม

แนวคิดระบบการเข้ารหัส-ถอดรหัส (Coding System/Encoding and decoding model)

สจิวต ฮอลล์ (Stuart Hall : 1980 ,1982) นักคิดกลุ่มวัฒนธรรมนิยม (Culturalist) ใช้วิธีการวัฒนธรรมศึกษา (Cultural Studies) ในการทำความเข้าใจโลกสัญลักษณ์ ของการสื่อสารสัมพันธ์กันของคนในสังคม Hall เสนอแนวคิดดังกล่าวให้ชัดเจนขึ้นในผลงานเรื่อง “ การเข้ารหัสและการถอดรหัส” (Encoding & Decoding) โดยกล่าวว่า ความหมายถูกสร้างขึ้นใน 2 ขั้นตอนที่เป็นอิสระจากกัน ในขั้นตอนแรก ความหมายถูกสร้างขึ้นในกระบวนการเข้ารหัสของผู้ส่ง สาร และ ในขั้นที่สอง ความหมายจะถูกสร้างขึ้นอีกครั้งในกระบวนการถอดรหัสของผู้รับสาร ที่จะ ถอดตามสถานการณ์ของสังคมและกรอบแห่งการตีความหมายของผู้รับสารเอง (กาญจนา แก้วเทพ ; สื่อสารมวลชนทฤษฎีและแนวทางการศึกษา, 2541)

การเข้ารหัสและถอดรหัส ตามแนวคิดของ Hall ดังนี้

1. ความหมายและผลอันเกิดจากการสื่อสาร อาศัยแนวคิดเรื่อง “ภาษาเป็นตัว สร้างความเป็นจริง” (Construction of Reality) ของ De Saussure ซึ่ง Hall ได้นำมาอธิบาย กระบวนการส่งสารของสื่อมวลชนว่า ผลการส่งสารนั้น จะทำให้เกิดการสร้าง “ความเป็นจริง” ที่มีอยู่ หลาย version วิธีการที่ภาษาแต่ละรูปแบบเลือกมาใช้จะเป็นตัวนำทางให้เข้าสู่ความเป็นจริงในแต่ละ version

2. ภารกิจของผู้ส่งสาร Hall กล่าวว่าเมื่อส่งสารไปนั้น ผู้ส่งสารกระทำ 2 อย่างไปพร้อมๆกัน คือ อย่างแรก "ส่งข่าวสาร" และอีกอย่างคือ "การติดตั้งรหัสการถอดความหมายจากสาร" ให้แก่ผู้รับสารไปด้วย

3. สารของสื่อมวลชน จากทัศนะที่ว่า "ความจริงเป็นสิ่งที่ถูกสร้าง" ข่าวสารเป็นก็เป็นความจริงประเภทหนึ่ง ดังนั้น "ข่าวสารที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติจึงไม่มี จะมีก็แต่ข่าวสารที่ถูกสร้างขึ้นเท่านั้น" และทั้งในกระบวนการสร้างข่าวสาร และกระบวนการรับข่าวสาร ล้วนแล้วแต่ดำเนินไปอย่าง active และมีการตีความสอดแทรกตลอดเวลา ดังนั้นแม้ว่าผู้ส่งสารจะได้ใส่ "ความหมายอันหนึ่ง" ลงไปในสาร แต่เมื่อข่าวสาร ถึงมือผู้รับ ก็จะได้ความหมายที่หลากหลาย แต่เป็นความหมายที่อยู่ในกรอบ (Polysemic Value) อย่างไรก็ตามผู้ส่งสารก็สามารถทำให้ความหมายอันใดอันหนึ่งโดดเด่นที่สุด จากความหลากหลายของความหมายอื่นๆได้ (Dominant meaning)

4. ตัวสื่อ สื่อแต่ละชนิดมีธรรมชาติที่แตกต่างกัน จึงมีรหัสต่างๆกันไปด้วย

5. ผู้รับสาร เนื่องจากผู้รับสารมีองค์ประกอบที่แตกต่างกันมากไม่ว่าจะเป็นเรื่องเพศ อายุ ประสบการณ์ การศึกษา ฯลฯ จึงทำให้การตีความแตกต่างกันออกไป ซึ่งความแตกต่างนี้ Hall ได้แบ่งการตีความออกเป็น

5.1 Dominant meaning ได้แก่วิธีการอ่านความหมายที่เป็นไปตามความประสงค์ของผู้ส่งสาร หรือเรียกว่า Preferred reading.

5.2 Negotiated meaning ได้แก่ ความหมายที่ผู้รับสารเริ่มต่อรองโดยใช้กรอบแห่งการตีความหมายอันอื่นๆ มาใช้ แต่ทว่ายังเป็นกรอบอีกแบบหนึ่งที่มีใช้เป็นการปฏิเสธโดยตรง เช่น เคารพหส์ด้านวิชาชีพ (Professional code) มาอ้างถึงความเป็นกลาง เป็นต้น วิธีอ่านแบบนี้เรียกว่า Alternative reading

5.3 Oppositional meaning หมายถึงความหมายที่ผู้ส่งสารไม่ได้ตั้งใจเข้ารหัส แต่ผู้รับสารได้อ่านระหว่างบรรทัด และได้ตีความในลักษณะที่ตรงกันข้ามกับที่ผู้ส่งสารต้องการ

6. ขั้นตอนการสื่อสาร Hall ได้แบ่งขั้นตอนการสื่อสารเป็น 4 ขั้นตอน คือ

ก) ขั้นตอนการผลิต (Production) ผู้ส่งสารปฏิบัติทางด้านภาษา (discursive practice) ซึ่งต้องอาศัยองค์ประกอบหลายประการเช่น กรอบความหมายและแนวคิด (framing meaning & ideas) ความรู้ในเรื่องที่จะใช้งาน ทักษะ อุดมการณ์ทางวิชาชีพ ความเข้าใจในค่านิยม

และความเชื่อของสังคม ซึ่งทั้งนี้ก็เพื่อโน้มนำให้ผู้รับสารตีความหมาย
ไปในทางเดียวกันกับผู้ส่งสารต้องการ

- ข) **ขั้นเผยแพร่ (Circulation)** การเผยแพร่ข่าวสารมี 2 ตัวแปรที่สำคัญ คือ “ปริมาณความถี่ ของการได้เผยแพร่” มาบ่อย มาแรง มาเร็ว ย่อมเข้าถึงผู้รับสารได้มากกว่า และอีกตัวแปรหนึ่งคือ “ธรรมชาติของสื่อที่ถูกใช้เป็นช่องทาง” เช่นหนังสือพิมพ์, วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น
- ค) **ขั้นการใช้ / การบริโภค (Use / Consumption)** Hall กล่าวว่า การรับสารหรือการบริโภค ข่าวสาร ความหมายจะถูกผลิตขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งโดยผู้รับสาร นั่นหมายถึง ความหมาย ในข่าวสารในช่วงเวลาผลิตเป็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้ส่งสารกับสาร และในขั้นตอนการ บริโภคจะเป็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้รับสารกับสารนั่นเอง
- ง) **ขั้นตอนการผลิตซ้ำขึ้นใหม่ (Reproduction)** พิจารณาใน”ระบบความหมาย” การผลิตซ้ำ แบ่งเป็น 2ประเภท คือ “ผลิตซ้ำขึ้นใหม่ แต่ยังคงความหมายเดิม” และ อีกประเภทหนึ่ง คือ “ การผลิตซ้ำขึ้นใหม่ แต่เพื่อต้องการจะเสนอความหมายใหม่ที่ขัดแย้งกับความหมายเก่าที่มีอยู่ หรือที่ขัดกับสามัญสำนึกที่ผู้รับสารมีอยู่ หรือคัดค้านกับความรู้ที่ยอมรับกันโดยปริยาย

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดในการเข้ารหัสและถอดรหัส มาเป็นสิ่งกำหนดแบบแผน หรือปัจจัย ในการตีความวาทกรรมพูด ของทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร ภายใต้บริบทของวัฒนธรรม สังคม และอำนาจ ซึ่งล้วนแล้วแต่จะส่งผลในการตีความวาทกรรมทั้งสิ้น

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื่องจากยังไม่พบว่ามีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวาทกรรมวิจารณ์ภาพพูดโดยตรง ดังนั้น การศึกษา วาทกรรมการสื่อความหมายภาพพูดของนิวัติ กองเพียรในครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้อ้างอิงถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ และการวิเคราะห์วาทกรรมในเรื่องเพศ ซึ่งมีความสอดคล้องกับเรื่องที่จะศึกษามาอ้างอิงดังต่อไปนี้

สุณีย์ แวมณิ (2542) ได้ศึกษาเครือข่ายการแพร่กระจายของสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศในกรุงเทพมหานคร ได้แก่สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อวิดีโอ สื่อวีซีดี และสื่อ ภาพพยนตร์ในกรุงเทพมหานครว่ามีช่องทางในการจัดจำหน่ายอะไรบ้าง และมีเครือข่ายความสัมพันธ์ ระหว่างผู้

ผลิต ผู้จัดจำหน่ายจนถึงผู้บริโภคอย่างไรจึงก่อให้เกิดการแพร่กระจายสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าการวางจำหน่ายสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศมีลักษณะเป็น เครือข่ายแบบตัดตอนเพื่อป้องกันการติดตามจับกุมจากเจ้าหน้าที่รัฐ เนื่องจากสื่อที่นำเสนอเรื่องราว ทางเพศเป็นสินค้าต้องห้าม (Taboo Product) ในสังคมไทยการซื้อขายจึงต้องทำด้วยความ ระมัดระวัง ช่องทางที่วางจำหน่ายสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศแบบไม่โจ่งแจ้ง (Implicit) สามารถ วางจำหน่ายได้อย่างเปิดเผยตามร้านค้าที่จำหน่ายสื่อแต่ละประเภท และมักใช้บริษัทจัดจำหน่าย เป็นผู้กระจายสินค้าสู่ตลาดผู้บริโภค

ดังนั้นหนังสือพิมพ์มักแอบอ้างช่องทางดังกล่าวนำเสนอภาพนู้ดในสื่อของตนเอง ได้อย่างชอบธรรม

ปถรศ บุญศรีโรจน์ : การวิเคราะห์นักเขียนสตรีกับงานเขียนเรื่องเพศ (2530) เพื่อวิเคราะห์ทัศนคติของนักเขียนที่ปรากฏในงานเขียนเกี่ยวกับเรื่องเพศ ปัจจัยที่มีผลต่องานเขียน และวิเคราะห์ปฏิกิริยาของผู้อ่านที่มีต่อผลงานและนักเขียนสตรีที่นำเสนอเรื่องเพศ โดยศึกษา นักเขียน 3 ท่านคือ ม.ล.เบญจมาศ ชุมสาย, สุจินดา ชันตยามาลงกต และ กิ่งฟ้า เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา รวมทั้งกลุ่มผู้อ่านทั้งชายและหญิง อายุ 12-15 ปี ซึ่งวิเคราะห์โดยใช้แนวคิด กลวิธีการประพันธ์ การ วิเคราะห์สตรีในฐานะผู้ส่งสารหรือผู้ผลิตวาทกรรม และบรรทัดฐานเกี่ยวกับเรื่องเพศ ซึ่งผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยส่วนตัวมีอิทธิพลทางเพศต่อทัศนคติทางเพศของนักเขียนสตรีทั้ง 3 คน บางปัจจัยมีส่วน สนับสนุนและบางปัจจัยเป็นอุปสรรคในการผลิตวาทกรรมทางเพศดังนี้คือ ม.ล.เบญจมาศ ชุมสาย ต้องการขยายสิทธิในการรับรู้เรื่องเพศแก่ผู้อ่าน และให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา แต่ยังยึดถือ ค่านิยม และความเชื่อดั้งเดิมของไทยเกี่ยวกับเรื่องสิทธิสตรี กิ่งฟ้า เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา ต้องการขยายสิทธิใน การแสวงหาประสบการณ์เรื่องเพศ สุจินดา ชันตยามาลงกต ต้องการเปลี่ยนแปลงสังคมที่เพศชายมี ความสำคัญเหนือเพศหญิง ส่วนผู้อ่านที่สำรวจมีปฏิกิริยาต่องานเขียนของนักเขียนแต่ละคนแตกต่างกันตามความเข้มข้นของการแสดงทัศนคติด้านเพศในงานเขียน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเพศมีผลต่อการ ผลิตวาทกรรม ซึ่งวาทกรรมการสื่อความหมายภาพนู้ดของนิวัติ กองเพียร ซึ่งเป็นนักเขียนชายจึงมี ความแตกต่างในรูปแบบการเขียน และผู้อ่านจะยอมรับหรือไม่อย่างไร

จกกลณี ไตสกุลวงศ์ : การวิเคราะห์วาทกรรมการให้ความหมายสื่อสิ่งพิมพ์ ลามกของ 9 สถาบันในสังคมไทย (2542) พบว่า ค่านิยมหรือคำจำกัดความที่สรุปได้ว่าสื่อสิ่งพิมพ์ ลามกคือ สื่อสิ่งพิมพ์ทุกประเภทที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง ไม่มีความมั่งงามทางศิลปะ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ซึ่งขัดต่อกฎหมาย ขนบธรรมเนียม จารีตประเพณีและ

วัฒนธรรมไทย ซึ่งการให้หนักความใจจั้งจะแตกต่างออกไปตามบทบาทเช่น สถาบันที่ดูแลเด็ก จะวางมาตรฐานไว้ที่ความเหมาะสมสำหรับเด็ก ส่วนกลุ่มสตรีนิยมวางมาตรฐานความใจจั้งไว้ซึ่งแสดงถึงความลามกไว้ที่ความรุนแรงที่กระทำต่อเพศหญิง ในขณะที่สถาบันที่ดูแลเรื่องวัฒนธรรมไทยจะวางระดับความใจจั้งทางเพศ ซึ่งหมายถึงความลามกไว้ที่บรรทัดฐานทางสังคม

และการศึกษานี้ยังแสดงให้เห็นถึงอำนาจของวาทกรรม ซึ่งปรากฏออกมาจากภาคปฏิบัติการจริงของวาทกรรมที่สถาบันต่างๆกำหนดและให้ความหมาย และยังมีผลต่อการรับรู้และการประเมินคุณค่าผู้คนในสังคม ซึ่งให้เห็นถึงโยงใยที่สลับซับซ้อนในสังคม ไม่ว่าจะเป็นค่านิยมและมายาคติในเรื่องเพศ ความรุนแรงในสังคมไทย ทั้งในเชิงโครงสร้างวัฒนธรรม คือการต่อสู้ในสนามวาทกรรมระหว่างวาทกรรมกระแสหลักและวาทกรรมทวนกระแส เพื่อแย่งชิงการกำหนดความหมายของสื่อสิ่งพิมพ์ลามกให้แก่สังคมไทยอีกด้วย

ไพโรจน์ วิไลนุช : สื่อโฆษณาทางเพศต่อการสร้างความหมายและกำหนดเอกลักษณ์ให้กับประเทศไทยของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวอังกฤษ (2542) ผลการศึกษาพบว่ามีการบวกรอยอย่างเป็นขั้นตอน และมีใช้ว่าความหมายซึ่งหมายถึงภาพลักษณ์ของประเทศไทยที่เกิดขึ้นมีมูลเหตุเพียงการพบเห็นสื่อต่างๆเท่านั้น หากแต่กระบวนการตีความจะเกี่ยวกับภูมิหลัง ซึ่งหมายถึงข้อมูลครั้งแรกที่นักท่องเที่ยวได้รับเกี่ยวกับประเทศไทยว่าเป็นอย่างไร การขัดเกลาทางสังคมในเรื่องเพศของตัวนักท่องเที่ยว ความรู้สึกในอคติทางวัฒนธรรม และความสัมพันธ์เชิงอำนาจของตัวนักท่องเที่ยว ส่วนลักษณะเนื้อหาและรูปแบบของสื่อที่มีนัยสำคัญมากกว่าปริมาณสื่อ

นิยามศัพท์

คอลัมน์ หมายถึง บทความหรือข้อเขียนเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ที่ลงพิมพ์เป็นประจำในหนังสือพิมพ์ มักจะใส่ नामปากกาไว้ด้วย และผู้วิจารณ์ต้องใส่ท่าที่ และความคิดเห็นลงในคอลัมน์ ในที่นี้หมายถึงคอลัมน์หนังสือพิมพ์มติชนรายวันฉบับวันอาทิตย์ คอลัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย” และในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์คอลัมน์ “นิวัติ กองเพียรหน้า 74”

หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันอาทิตย์ หมายถึง หนังสือพิมพ์มติชนรายวันที่กำหนดวางแผงทุกวันอาทิตย์ติดต่อกันโดยสม่ำเสมอ โดยมีลักษณะเฉพาะแตกต่างจากหนังสือมติชนรายวันในวันปกติอื่นๆ คือฉบับวันอาทิตย์จะมีการนำเสนอเนื้อหาแบบเบาๆ เน้นความบันเทิงเหมาะกับหนังสือพิมพ์ที่อ่านในวันหยุดสุดสัปดาห์ ซึ่งถือเป็นวันหยุดพักผ่อน ซึ่งจะต่างจากมติชนรายวันปกติที่จะเน้นเนื้อหาหนัก เช่นข่าวการเมือง คอลัมน์วิพากษ์วิจารณ์การเมือง

นิตยสารรายสัปดาห์ หมายถึง นิตยสารที่มีกำหนดออกเป็นรายสัปดาห์ติดต่อกันโดยสม่ำเสมอ ในงานวิจัยครั้งนี้หมายถึงนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์

ภาพนู้ด (Nude) หมายถึง ภาพที่ไม่ปรากฏให้เห็นเสื้อผ้า หรือผืนผ้าใด ๆ ห่อหุ้มร่างกายของผู้แสดงแบบ และหมายรวมถึงภาพกึ่งนู้ดคือ การปรากฏให้เห็นว่ายังมีเสื้อผ้า ชุดชั้นในหรือผืนผ้าใด ๆ ห่อหุ้มร่างกายผู้แสดงแบบอยู่เช่น การใส่ชุดเสื้อผ้าบางๆ หรือการใส่ชุดว่ายน้ำของผู้แสดงแบบ ในงานวิจัยนี้ หมายถึงภาพนู้ดที่ปรากฏในคอลัมน์”ผู้หญิงของยุคสมัย”ในหนังสือพิมพ์มติชนรายวันฉบับวันอาทิตย์ และคอลัมน์” วิจารณ์นู้ดหน้า 74” ในหนังสือพิมพ์มติชนสุดสัปดาห์

วาทกรรมการสื่อความหมายภาพนู้ด หมายถึง วิธีการ รูปแบบ หรือแนวทางของการใช้ภาษาในการเขียน ซึ่งผู้เขียนใช้เรียบเรียงถ้อยคำและข้อความเข้าด้วยกัน รวมทั้งความหมายที่ถูกสร้างขึ้นโดยผู้เขียน เพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจความคิดและข้อเท็จจริงได้ตรงตามที่คุณเขียนต้องการ ในงานวิจัยนี้หมายถึงวาทกรรมของนิวัตติ กองเพียร

การตีความหมายวาทกรรม หมายถึง การตีความหมายภาษาหรือข้อเขียนว่าสอดคล้องหรือขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่ผู้เขียนวาทกรรมตั้งใจจะสื่อข้อความไว้หรือไม่

การสร้างคุณค่าเพิ่ม (Value added) หมายถึง การเพิ่มมูลค่าให้ภาพนู้ดในเชิงธุรกิจ และในงานวิจัยในครั้งนี้รวมหมายถึงการเพิ่มคุณค่าในภาพนู้ดนั้นในเชิงศิลปะด้วย

สิ่งประกอบสร้างวาทกรรม หมายถึง ภูมิหลัง (Background) ของผู้สร้างวาทกรรม อาทิเช่น กรอบคิดทางเพศภาพ (Gender Ideology) ความรู้ด้านศิลปะ สถานภาพทางสังคม รวมทั้งสภาพสังคมในขณะนั้น เป็นต้น ที่ส่งผลให้นิวัตติ กองเพียร ผลิตวาทกรรมออกมาในรูปแบบคอลัมน์การสื่อความหมายภาพนู้ดที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ และนิตยสาร “มติชน” ทุกสัปดาห์

กรอบคิดทางเพศภาพ (อุดมการณ์) หมายถึง แนวคิดและทัศนคติ ที่มีต่อ สถานภาพและบทบาทของความเป็นผู้หญิงและผู้ชาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนางแบบในภาพที่นำเสนอ อันสะท้อนถึงทัศนคติของนิวัตี กองเพียร ในเรื่องของเพศภาพ

มุมมองทางศิลป์ (ภูมิหลังทางวิชาชีพ) หมายถึง แนวคิด ทัศนคติ ความรู้และ ประสบการณ์ ด้านศิลปะของนิวัตี กองเพียร ที่มีต่อภาพนู้ด

สถานภาพทางสังคม (สถานภาพ) หมายถึง ความมีชื่อเสียง สถานะทางสังคม และการเป็นที่ยอมรับของนิวัตี กองเพียร ที่มีผลต่อคอลัมน์

ช่องทางนำเสนอ (การเผยแพร่วาทกรรม) หมายถึง วาทกรรมสื่อความหมาย ภาพนู้ดถูกนำเสนอโดยสื่อประเภทใด ในงานวิจัยนี้นำเสนอโดยสื่อหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวัน อาทิตย์ “คอลัมน์ผู้หญิงของยุคสมัย” และนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ “คอลัมน์ นิวัตี กองเพียร หน้า 74”

วัฒนธรรมและบรรทัดฐานของสังคม (บริบท) หมายถึง วิธีการดำเนินชีวิต ในทุกด้านของคนในสังคม หมายถึง แบบอย่างความคิดเห็น ความเชื่อ ทัศนคติ ค่านิยม ที่ สมองตอบความรู้สึกร่วมกันของคนในสังคมต่อเรื่องใด-เรื่องหนึ่ง

วาทกรรมที่นำเสนอเนื้อหาเชิงยั่วยุกามารมณ์ หมายถึง เนื้อหาที่นำเสนอ ด้วยคำ หรือข้อความ ที่บรรยายถึงเรือนร่าง หรือสรีระส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย เช่นดวงตา หน้า ออก เรียวขา รวมทั้ง กิริยาท่าทาง หรือบุคลิก ลักษณะของผู้แสดงแบบ ที่ทำให้เกิดความพึงพอใจทาง เพศ หรือเกิดอารมณ์ทางเพศ

วาทกรรมที่นำเสนอเนื้อหาเชิงให้ความรู้ทางศิลปะ หมายถึง ภาษาที่ บรรยายถึงการจัดฉาก แสงสี แสงเงา สีสรรของเสื้อผ้า บรรยากาศ ส่วนเว้าส่วนโค้ง รวมทั้งการจัดท่า ทาง การแสดงสีหน้า และอารมณ์ให้กับนางแบบ

วาทกรรมที่นำเสนอเนื้อหาเชิงวิจารณ์ศิลปะ หมายถึง ภาษาที่บรรยายภาพ โดยอาจจะมิทั้งชื่นชม หรือตำหนิ โดยอาจจะบรรยายถึงสรีระของนางแบบ ที่ดี หรือ ที่มีข้อบกพร่อง โดยใช้ความคิดเห็นส่วนตัว ที่มีต่อนางแบบ หรือคนใกล้ชิดนางแบบ

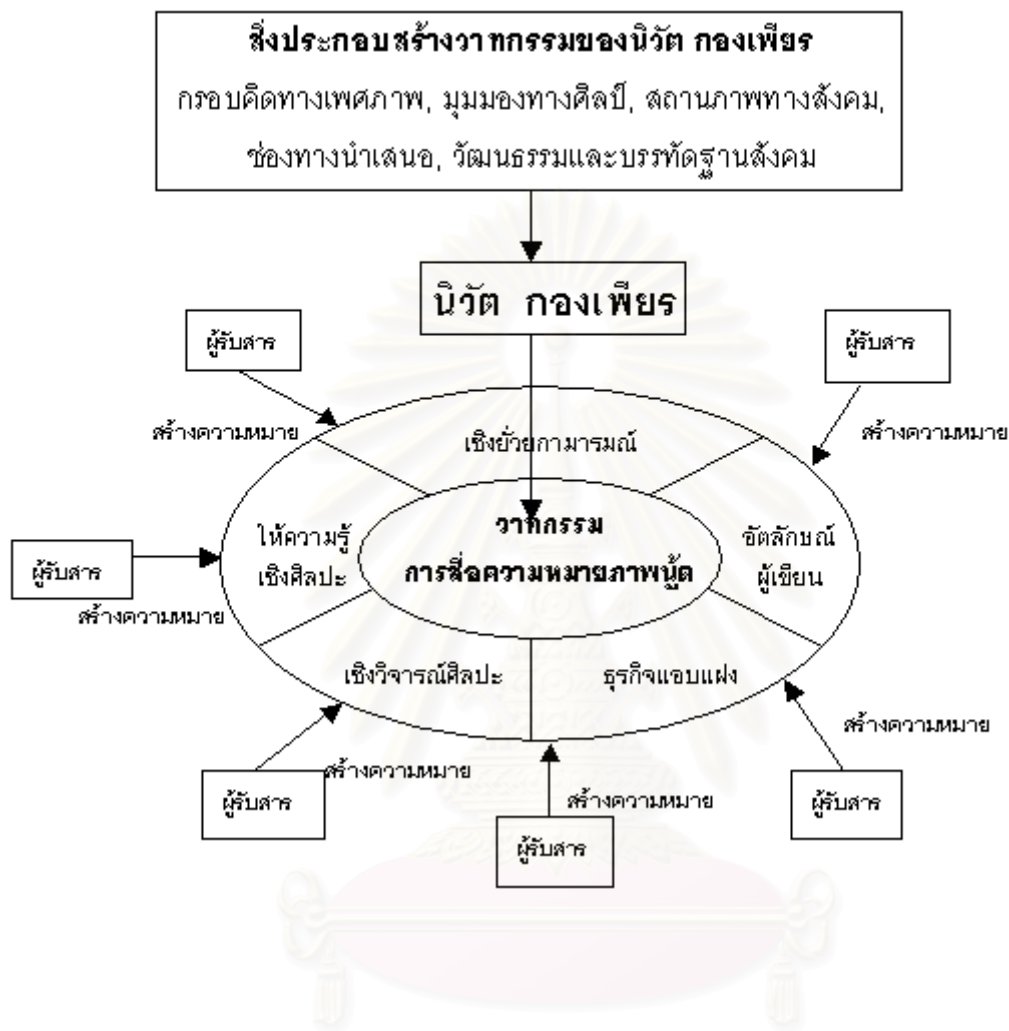
อัตลักษณ์ของผู้เขียน หมายถึง ลักษณะเฉพาะตัว ที่นำเสนอผ่านงานเขียน ด้วยภาษา ลีลาและแนวคิดที่เป็นแบบฉบับของตัวเอง

วาทกรรมที่นำเสนอเนื้อหาการสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจ หมายถึง ภาษาที่ บรรยายโดยการให้คุณค่ากับภาพนั้น อาจจะทำแง่มุม หรือลบ หรือเป็นไปตามกระแสต่างๆ เพื่อดึงดูดให้คนสนใจติดตามความเคลื่อนไหวของตัวนางแบบ แล้วส่งผลถึงภาพผู้ดูนั้นๆ ในเชิงธุรกิจ

ข้อสันนิษฐาน

1. วาทกรรมภาพผู้ดู ของนิวัตติ กองเพียร ประกอบสร้างขึ้นด้วยปัจจัยหลาย ประการ อาทิเช่น กรอบคิดทางเพศภาพ (Gender Ideology), มุมมองเชิงศิลป์, สถานภาพทางสังคม, ช่องทางนำเสนอ, วัฒนธรรมและบรรทัดฐานของสังคม
2. การนำเสนอวาทกรรมภาพผู้ดูที่ปรากฏในพื้นที่ต่างกัน ระหว่างหนังสือพิมพ์ มติชนฉบับวันอาทิตย์ กับนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ มีลักษณะที่แตกต่างกัน
3. วาทกรรมภาพผู้ดู ของนิวัตติ กองเพียร ทำให้ภาพผู้ดูมีคุณค่าเพิ่มทางศิลปะ และแตกต่างไปจากภาพผู้ดูอื่น
4. วาทกรรมภาพผู้ดูของนิวัตติ กองเพียร ถูกตีความหมายจากกลุ่มต่างๆ ในสังคม สอดคล้องตามการสื่อความหมายของนิวัตติ กองเพียร

กรอบคิดงานวิจัย (Conceptual Framework)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3 ระเบียบวิธีการวิจัย

วิธีการวิจัย

การศึกษาวาทกรรมสื่อความหมายภาพนูนของนิวัต กองเพียร เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ที่เน้นการวิเคราะห์เนื้อหา ของวาทกรรมภาพนูนที่นำเสนออย่างต่อเนื่องในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ และหนังสือพิมพ์มติชนรายวันฉบับวันอาทิตย์ เพราะฉะนั้นวิธีการศึกษาจึงจะให้น้ำหนักกับการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยใช้กรอบแนวคิด วาทกรรม (Discourse) และใช้วิธีการสัมภาษณ์มาประกอบการวิเคราะห์

วิธีการวิจัยประกอบด้วยเครื่องมือการวิจัย 2 แบบคือ

การวิเคราะห์เนื้อหา

การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เป็นการวิเคราะห์เนื้อหา วาทกรรมสื่อความหมายภาพนูน คอลัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย”ในหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันอาทิตย์ และคอลัมน์ “ หน้า 74 “ ในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ ในด้านความถี่ในการนำเสนอเนื้อหาแต่ละประเภท รูปแบบการนำเสนอ ภาษา รูปภาพ ความหมาย และความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่สะท้อนจากเนื้อหา โดยแบ่งกระบวนการวิจัยออกเป็น 2 ส่วนคือ

1. วาทกรรมสื่อความหมายภาพนูน ของนิวัต กองเพียร โดยแบ่งเป็น , ภาษา และการสื่อความหมาย (Text) ได้แก่เชิงยั่วยุอารมณ์, ให้ความรู้เชิงศิลปะ, วิจารณ์เชิงศิลปะ, ธุรกิจแอมแปง และอัตลักษณ์ของผู้เขียน ในการวิจัยนี้ วาทกรรมรวมหมายถึง การเลือกภาพ รูปแบบ, บริบททางสังคมและช่องทางนำเสนอด้วย

2. กรอบแนวคิดของนิวัต กองเพียร ที่เป็นปัจจัยในการผลิตวาทกรรมสื่อความหมายภาพนูน โดยแบ่งเป็น กรอบคิดเพศภาพ, มุมมองทางศิลปะ, สถานภาพทางสังคม, วัฒนธรรมบรรทัดฐานสังคม และช่องทางนำเสนอ

การสัมภาษณ์เจาะลึก

การสัมภาษณ์เจาะลึก (Depth Interview) โดยสัมภาษณ์ทั้ง ผู้ผลิตวาทกรรมภาพนูน ในหนังสือพิมพ์มติชนรายวันฉบับวันอาทิตย์ และ นิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ และผู้รับสารที่อ่านคอลัมน์นี้ แล้วตีความวาทกรรม

ผู้ผลิตวาทกรรม : โดยสัมภาษณ์ นิวัติ กองเพียร เป็นการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (Depth Interview) เพื่อให้ทราบ ความคิดเห็นและทัศนคติของผู้ผลิตเกี่ยวกับเรื่องภาพนิ้วดและปัจจัยต่างๆที่เป็นเหตุให้ผลิตผลงานออกมา โดยผู้วิจัยเตรียมคำถามไว้ล่วงหน้าและเป็นคำถามแบบปลายเปิด (Open-Ended Question) เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถให้รายละเอียดและแสดงความคิดเห็นได้เต็มที่

ตัวอย่างแนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์

- ประวัติการทำงาน
- การให้ความหมายของคำว่า “ภาพนิ้วด”
- การให้ความหมายของคำว่า “สื่อสิ่งพิมพ์ลามกอนาจาร”
- การพิจารณาแบ่งแยกการนำเสนอทางด้านศิลปะกับอนาจาร
- มีความคิดเห็นอย่างไรกับฉายา”เกจนิ้วด”ที่ได้รับ
- ที่มาและวัตถุประสงค์ของคอลัมน์”ผู้หญิงของยุคสมัย”ในหนังสือพิมพ์มติชนรายวันฉบับวันอาทิตย์และคอลัมน์” นิวัติ กองเพียร หน้า 74 “ในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์
- เกณฑ์ในการพิจารณาคัดเลือกภาพ, เนื้อหา และแหล่งที่มาของภาพ ในการนำเสนอ
- ความสัมพันธ์กับนิตยสารที่เป็นแหล่งที่นำเสนอภาพนิ้วด มีส่วนกำหนด วิธีการเขียนคอลัมน์ การสื่อความหมายภาพนิ้วดหรือไม่ อย่างไร
- วาทกรรมการสื่อความหมายภาพนิ้วดของนิวัติ กองเพียร ได้นำเสนอเนื้อหาในเชิงยั่วยุกรมรมณ์, ให้ความรู้ทางศิลปะ, วิจารณ์ศิลปะ, ธุรกิจแอบแฝง และอัตลักษณ์ที่สะท้อนความเป็น นิวัติ กองเพียร หรือไม่ อย่างไร
- ความคิดเห็นในเรื่องสื่อสิ่งพิมพ์ที่เข้าลักษณะลามกอนาจารที่เผยแพร่ในสังคมไทย จะก่อให้เกิดผลกระทบหรือเป็นปัญหาในสังคมไทยหรือไม่
- ได้รับการตอบกลับจากผู้อ่าน มากน้อยเพียงใด และในรูปแบบใด

ผู้รับสาร : โดยการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของกลุ่มต่างๆ ในสังคมในฐานะผู้ตีความหมายวาทกรรม โดยเจาะจง จำนวน 9 ท่าน และแยกออกเป็น 3 กลุ่ม คือ นักวิชาการแนวสตรีนิยมและนักรัฐศาสตร์, นักวิชาการแนวศิลปะ และนักสื่อสารมวลชน โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกกลุ่มต่างๆ ดังต่อไปนี้

กลุ่มนักวิชาการแนวสังคมศาสตร์สื่อสารมวลชนและสตรีนิยม เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการวิเคราะห์และวิจารณ์สื่อ ได้แก่

1. รศ. ดร. กาญจนา แก้วเทพ , อาจารย์ประจำคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. อ. ดร. สมสุข หินวิมาน, อาจารย์ประจำคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
3. รศ.ดร. วรพล พรหมิก, อาจารย์ประจำคณะมนุษยวิทยา และสังคมวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
4. ผศ. ดร. ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์, อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์ วิทยาลัยธรรมศาสตร์.
5. ผศ. ดร. ไชยันต์ ไชยพร, อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กลุ่มนักวิชาการแนวศิลปะ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะ และวิพากษ์วิจารณ์ศิลปะ ได้แก่

1. ผศ.ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิชย์, อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
2. อาจารย์ ถนอม ชำภักดิ์, อาจารย์ประจำคณะศิลปกรรม มหาวิทยาลัยรังสิต

กลุ่มนักสื่อสารมวลชน เป็นบรรณาธิการ หรือผู้ที่มีอำนาจตัดสินใจในกองบรรณาธิการ ได้แก่

1. ปกรณ์ พงศ์วราภา ประธานกรรมการ / บรรณาธิการนิตยสารเอ็ม
2. รัชยา ทองคงเย่า บรรณาธิการนิตยสารอี

ผู้วิจัยร่างแบบสอบถามจากแนวคิดบรรทัดฐานเกี่ยวกับเรื่องภาพนู้ด ภาพกรรมสื่อสารภาพนู้ด และแนวความคิดเกี่ยวกับการนำเสนอเรื่องทางเพศในสื่อสิ่งพิมพ์ โดยมีตัวอย่างแนวคำถามดังต่อไปนี้

- การให้ความหมายของคำว่า “ภาพนู้ด”
- การให้ความหมายของคำว่า “สื่อสิ่งพิมพ์ลามกอนาจาร”

- หลักการพิจารณาแบ่งแยกการนำเสนองานทางด้านศิลปะกับอนาจาร
- วิพากษ์ / ตีความหมายวาทกรรมการสื่อความหมายภาพนู้ด ของนิวัติ กองเพียร นำเสนอใน 5 ลักษณะต่างๆ คือ ในเชิงยั่วยุกามารมณ์, ให้ความรู้ทางศิลปะ, เชิงวิจารณ์ศิลปะ, ธุรกิจแอบแฝง และ อุดมคติที่สะท้อนความเป็นตัวตนของนิวัติ กองเพียร
- ความคิดเห็นในเรื่องภาพนู้ด และวาทกรรมการสื่อความหมายนู้ดของนิวัติ กองเพียร ในคอลัมน์ทั้ง 2 ประเภท จะก่อให้เกิดผลกระทบหรือเป็นปัญหาทางเพศในสังคมไทยหรือไม่
- ได้ประโยชน์อะไรจากการอ่านคอลัมน์วิจารณ์นู้ดของนิวัติ กองเพียรและมากน้อยเพียงใด
- คิดว่าฉายา “เกจิ์นู้ด” ของนิวัติ กองเพียร ส่งผลกระทบต่องานเขียนในคอลัมน์ทั้ง 2 ประเภทนี้หรือไม่ ในแง่ใดบ้าง
- การนำเสนอ วาทกรรมการสื่อความหมายภาพนู้ด ในคอลัมน์ทั้ง 2 ประเภท ของนิวัติ กองเพียร เป็นการนำเสนอเรื่องราวทางเพศในที่สาธารณะ โดยผ่านสื่อสิ่งพิมพ์หรือไม่ อย่างไร

การเลือกเนื้อหาในการวิเคราะห์

การวิเคราะห์เนื้อหาในครั้งนี้ คือ คอลัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย” ในหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันอาทิตย์ และ คอลัมน์ “หน้า 74” ในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ ระยะเวลาในการศึกษา ตั้งแต่ฉบับวันที่ 1 มกราคม 2544 – 31 ธันวาคม 2544 รวมระยะเวลา 1 ปี โดยรวบรวมนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ จำนวน 55 ฉบับ, หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันอาทิตย์ จำนวน 45 ฉบับ รวมทั้งสิ้นจำนวน 100 ฉบับ

วิธีการวิเคราะห์

“การวิเคราะห์วาทกรรมภาพนู้ด” ผู้วิจัยนำข้อมูลต่างๆ จากทั้ง 2 คอลัมน์ มาวิเคราะห์โดยใช้แนวคิดด้านวาทกรรม (Discourse) โดยแบ่ง เป็น 2 ประเภทดังนี้

1. วิเคราะห์จากการสัมภาษณ์บุคคล ในประเด็นกระบวนการสื่อความหมายของวาทกรรมของผู้ผลิต และกระบวนการตีความหมายของผู้อ่านวาทกรรม เกิดขึ้นได้อย่างไร ภายใต้

ได้แนวคิด บริบททางสังคมและวัฒนธรรมใด ซึ่งข้อมูลที่ได้จะทำให้เข้าใจถึงความเกี่ยวข้องเชื่อมโยง การนำเรื่องราวทางเพศ มานำเสนอในที่สาธารณะ ผ่านงานวาทกรรมการสื่อความหมายภาพนิ่ง

2. วิเคราะห์จากลีลาภาษา ของวาทกรรมแต่ละชุด โดยแบ่ง ออกเป็น 5 ลักษณะ ซึ่งแต่ละลักษณะ จะให้ความหมายภาพนิ่ง แตกต่างกัน ดังนั้นในการวิเคราะห์ จึงจำเป็นต้องพิจารณาความสัมพันธ์ของบท (Text) และบริบท (Context) และรวมถึงปัจจัยอื่นๆแวดล้อมที่มีผลต่อการกำหนดวาทกรรมนั้นๆ การวิเคราะห์แยกตามประเด็นดังนี้

- เสนอเนื้อหาเชิงยั่วยุคมารมณ
- เสนอเนื้อหาเชิงให้ความรู้ทางศิลปะ
- เสนอเนื้อหาเชิงวิจารณ์ศิลปะ
- เสนอเนื้อหาการสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจ
- อัตลักษณ์ของผู้เขียน

การวิเคราะห์จะแบ่งเป็น

1. ความถี่ในการนำเสนอเนื้อหาในแต่ละประเด็น
2. การนำเสนอแต่ละประเด็นเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร เมื่อนำเสนอต่างสื่อสิ่งพิมพ์ ระหว่างมติชนสุดสัปดาห์และมติชนฉบับวันอาทิตย์
3. การใช้ภาษา ในการนำเสนอตรงไปตรงมา เสียดสี หรือทำทนาย และเนื้อหาที่นำเสนอสามารถสะท้อนภาพสังคมภายใต้บริบทใด
4. ความหมายของเนื้อหา
5. การสะท้อนอำนาจ และอุดมการณ์แบบชายเป็นใหญ่ของผู้เขียนที่ปรากฏจากคอลัมน์

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลพื้นฐานจากการค้นคว้าเอกสาร ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับภาพนิ่ง สื่อสิ่งพิมพ์ที่เสนอเรื่องราวทางเพศ และการวิเคราะห์วาทกรรม เพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัยครั้งนี้ โดยเอกสารที่นำมาใช้ประกอบการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่

1. วิทยานิพนธ์ที่มีการทำวิจัยเกี่ยวกับเรื่องวาทกรรม หรือสื่อสิ่งพิมพ์ ที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ
2. ข่าวหนังสือพิมพ์กรณีข้อพิพาทต่างๆ ที่เกิดจากการถ่ายภาพนิ่ง

3. บทความ จากหนังสือพิมพ์ หรือนิตยสารต่างๆ ที่มีการวิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับการนำเสนอภาพนิ่ง หรือเรื่องราวทางเพศในที่สาธารณะ

การนำเสนอผลการวิเคราะห์

ผลการวิเคราะห์ นำเสนอโดย การพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) เพื่อชี้ให้เห็นถึง ปฏิสัมพันธ์ของบท (Text) และบริบท (Context) ที่มีต่อการกำหนดวาทกรรม ของ นวัตกรรม กองเพียร ในบทที่ 4 เป็นการนำเสนอการวิเคราะห์วาทกรรมที่รวบรวมจาก ทั้ง 2 คอลัมน์ ทั้ง จากวาทกรรมที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์และบทสัมภาษณ์ นวัตกรรม กองเพียร รวมทั้งเสนอความคิดเห็น ของผู้อ่านที่มีต่อวาทกรรมของ นวัตกรรม กองเพียร ส่วนบทที่ 5 นำเสนอการอธิบายวาทกรรมภาพนิ่ง ของ นวัตกรรม กองเพียร จากกรอบแนวคิดของสตรี เพื่อประเมินว่า วาทกรรมของ นวัตกรรม กองเพียร สะท้อนอุดมการณ์เพศสภาพแบบใด และมีการประกอบสร้างอย่างไร โดยพิจารณาประกอบจาก ผลการวิเคราะห์การตีความหมายวาทกรรมของ นวัตกรรม กองเพียร ของผู้รับสาร ที่สรุปได้จากการศึกษาจากผู้รับสารด้วย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์

การวิจัยวาทกรรมการสื่อความหมาย ของนิวัต กองเพียร เป็นการวิเคราะห์วาทกรรมจากเนื้อหาในประจำที่วิจารณ์ภาพยนต์ ของนิวัต กองเพียร ซึ่งปรากฏในหนังสือพิมพ์รายวัน และนิตยสารรายสัปดาห์ “มติชน” และ การวิเคราะห์บทสัมภาษณ์ของนิวัต กองเพียร รวมทั้งทัศนวิพากษ์ของนักวิชาการด้านสื่อสารมวลชน รวมทั้งสตรีนิยม เพื่อตอบคำถามนำวิจัยดังนี้

1. สิ่งประกอบสร้างวาทกรรมของนิวัต กองเพียร ที่สะท้อนผ่านงานเขียนในคอลัมน์ทั้งสองคอลัมน์ ได้แก่อะไรบ้าง
2. วาทกรรมของนิวัต กองเพียร ที่ปรากฏในพื้นที่สื่อมวลชนที่แตกต่างกัน นำเสนอและสื่อความหมายแตกต่างกันอย่างไร
3. วาทกรรมของนิวัต กองเพียร สร้างคุณค่าให้กับภาพยนต์ในทิศทางใด
4. วาทกรรมของนิวัต กองเพียร ถูกตีความหมายจากกลุ่มต่างๆ ในสังคมอย่างไร

เพื่อให้การวิเคราะห์สิ่งประกอบสร้างวาทกรรมของนิวัต กองเพียร มีข้อมูลที่รอบด้าน ผู้วิจัยขอนำเสนอประวัติของนิวัต กองเพียร โดยย่อ เพื่อสะท้อนให้เห็นประสบการณ์ , บทบาททางสังคม และแนวคิดของนิวัต กองเพียร ที่มีส่วนหล่อหลอมวาทกรรมเรื่องภาพยนต์ของเขา ดังนี้

นิวัต กองเพียร เป็นคนจังหวัดอำนาจเจริญ เกิดวันที่ 5 ธันวาคม 2489 จบการศึกษาจากโรงเรียนเพาะช่าง จากนั้นเดินทางไปทำงานและเรียนศิลปะที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ระหว่างปี 2520-2522 เริ่มทำงานด้านสื่อครั้งแรกที่กองบรรณาธิการนิตยสารสังคมศาสตร์ปริทัศน์ และได้ทำงานเป็นบรรณาธิการ ฝ่ายศิลปะให้กับนิตยสารหลายฉบับเช่น นิตยสารประชาชาติรายสัปดาห์, นิตยสารจุดจักร หนังสือปาจารย์สาร และ นิตยสารศิลปวัฒนธรรม รวมเวลาที่ทำงานฝ่ายศิลป์ ให้กับนิตยสารต่างๆ ประมาณ 6 ปี

“นอกจากการทำงานในสื่อสิ่งพิมพ์แล้วนิวัติ กองเพียร ยังมีประสบการณ์ ด้านสื่อโทรทัศน์ ดังนี้”

- เขียนบทและกำกับรายการสารคดีซีพีจอร์ลงเท้า ทางสถานีโทรทัศน์สีช่อง 7 และได้รับรางวัลเมขลาจากเรื่อง “หุ่นกระบอบอก ”
- ทำรายการ “ของดีมีอยู่” ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์สีช่อง 7 แล้วเปลี่ยนเป็นรายการ “จดหมายเหตุกรุงศรีฯ “
- ทำรายการสารคดีสั้นชุด “รักเมืองไทยกับยางสยาม” ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 5

นิวัติ กองเพียร สะสมประสบการณ์การทำงานด้านศิลปะมากมาย และร่วมแสดงงานศิลปะกับ บุคคลที่มีชื่อเสียง และจัดงานแสดงศิลปะที่เป็นผลงานของตัวเองดังนี้คือ

- แสดงเดี่ยวงานจิตรกรรมไทยที่แคลร์ฮอลล์ มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ประเทศอังกฤษ (พ.ศ 2521)
- แสดงภาพถ่ายร่วมกับศิลปินในวันระลึกถึงอาจารย์ศิลป์ พีระศรี ที่สถาบันวัฒนธรรมเยอรมัน (พ.ศ 2523)
- แสดงภาพถ่ายร่วมกับศิลปินอาเซียน (พ.ศ 2525)
- แสดงภาพถ่ายร่วมกับย้งศักดิ์ โควสุรัตน์ ที่หอศิลป์แห่งชาติ (พ.ศ 2527)
- แสดงภาพถ่ายชุด EROTIC ที่หอศิลป์พีระศรี (พ.ศ 2528)
- แสดงภาพสไลด์มัลติวิชชั่นเรื่อง “การเดินทางของเก้าอี้สีแดง” ในรายการ เวทีสมัยหอศิลป์พีระศรี (พ.ศ 2528)
- แสดงภาพถ่ายเดี่ยวที่ บริติชเคาน์ซิล ชุด “STREETS OF LONDON” (พ.ศ. 2529)
- แสดงภาพถ่ายชุด “เชิงสังวาส” ณ ร้านบูคแอนด์เบียร์ (พ.ศ 2530)
- แสดงภาพถ่ายร่วมกับกลุ่มศิลปินเพื่อสันติภาพชุด “สันติภาพ-สันติเพียบ” ที่ห้องแสดงศิลป์ เซ็นทรัล ชิดลม (พ.ศ 2531)
- แสดงภาพถ่ายในงานสืบสานตำนานศิลป์ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ (พ.ศ 2537)
- แสดงภาพถ่าย NUDE ที่บางกอกแกลเลอรี กรุงเทพ (พ.ศ 2539)

จากประสบการณ์ที่ นิวัตติ กองเพียร คร่ำหวอดอยู่ในวงการสื่อ และศิลปะ จึงได้รับเกียรติในการมีส่วนร่วมในงานด้านศิลปะต่างๆดังนี้

- กรรมการหอภาพยนตร์แห่งชาติ ศิลปากร
- กรรมการและเลขานุการกองทุนสุเชาว์ ศิษย์คณิศ
- กรรมการตัดสินการประกวดภาพถ่ายนักศึกษาทั่วประเทศครั้งที่ 15-16
- กรรมการตัดสินการประกวดภาพถ่ายสมาคมถ่ายภาพแห่งประเทศไทย
- กรรมการตัดสินการประกวดแบบสัญลักษณ์การประชุมพาด้าของ ททท.
- ประธานฝ่ายจัดการแสดง กิ่งศตวรรษลูกทุ่งไทย ครั้งที่ 1-2 ณ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย
- ผู้กำกับการแสดงชุด “รุ่งผลิบาน” ที่ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย
- ประธานคณะกรรมการ 25 ปี 14 ตุลา (2541)

ปัจจุบัน นิวัตติ กองเพียร ยังคงทำงานด้านสื่อ และด้านสังคม โดยมี ตำแหน่งต่างๆ อาทิเช่น

- คอลัมนิสต์ประจำนิตยสาร มติชนสุดสัปดาห์ น.ส.พ.มติชน น.ส.พ.ข่าวสดและนิตยสารศิลปวัฒนธรรม นิตยสารอิมเมจ
- ที่ปรึกษารายการสารคดี สู่โลกกว้าง
- ที่ปรึกษาโครงการรักเมืองไทยกับยางสยาม
- ที่ปรึกษา รายการ เครือซีเมนต์ไทย รักษ์ไทย
- กรรมการมูลนิธิศึกษาวิจัยนกเงือก
- กรรมการมูลนิธิศรอมั่นตกุล

ตำแหน่งปัจจุบัน (2542)บรรณาธิการบริหารนิตยสารศิลปวัฒนธรรม กรรมการบริหาร บริษัท มติชน จำกัด มหาชน

นิวัตติ เริ่มเขียนงานวิจารณ์ภาพนู้ด โดยการชักนำของ เสถียร จันทิมาธร บรรณาธิการบริหารมติชนสุดสัปดาห์ ในคอลัมน์”นิวัตติ กองเพียร “ในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ และคอลัมน์ “ ผู้หญิงของยุคสมัย “ ในมติชนรายวันฉบับวันอาทิตย์ ซึ่งการผลิตงานอย่างต่อเนื่องในคอลัมน์ทั้งสองนี้เอง ที่สร้างชื่อเสียงให้กับ นิวัตติ กองเพียร จนได้ริยฉายา “ เกจิผู้นูด” จากสังคมซึ่งนิวัตติ กล่าวถึงคอลัมน์ของเขาว่า

“ ผมเคยเขียนงานหนังสือด้านศิลปะมามากมาย ไม่ว่าจะเขียน บทโทรทัศน์, เขียนจิตรกรรมฝาผนัง ก็ไม่เห็นมีใครสนใจ แต่พอผมเขียน “วิจารณ์ภาพนู้ด” กลับเป็นที่ฮือฮามาก ใน 5-6 เดือนแรกที่เขียน ก็โดนด่าเลอะเทอะเลย แต่ต่อมาก็ชมมากกว่าด่า ผมคิดว่าที่ใครสนใจ อาจเป็น เพราะว่าการวิจารณ์ศิลปะนู้ดที่เป็นภาพ คนอ่านจะเข้าใจมากกว่า นู้ดอื่น ๆ เช่นงานเพ้นท์ หรืองานประติมากรรมต่างๆ มันจะห่างคนอ่านเกินไป จึงเลือกที่วิจารณ์ที่เป็นภาพดีกว่า ซึ่งในคอลัมน์ “นิวัตติ กองเพียร “ ในมติชนสุดสัปดาห์ เริ่มนำเสนอมาตั้งแต่ปี 2540 ส่วน “ผู้หญิงของยุคสมัย “ ที่นำเสนอในหนังสือพิมพ์รายวัน มติชนฉบับวันอาทิตย์ เริ่มหลังจากนั้น 2 ปี คือปีพ.ศ 2542 ถึงปัจจุบัน “

จากการเขียนวิจารณ์ภาพนู้ดในมติชนสุดสัปดาห์ทำให้ชื่อเสียง ของนิวัตติ กองเพียร ได้รับความนิยมนามาก เขาจึงนำผลงานรวมเล่มงานวิจารณ์ภาพนู้ด คือ “ เนื้อนาง นู้ดในหนัง “ปี 2541 ได้รับความนิยมสูงมากจากการตีพิมพ์ถึง 3 ครั้ง และหนังสือ “แนบเนื้อนาง 1 และ 2 “ ซึ่งก็ได้รับความนิยมนามากเช่นกัน ทั้งนี้ ศ.ดร. นิธิ เอียวศรีวงศ์ นักวิพากษ์สังคมและวัฒนธรรมชื่อดัง ได้เขียนคำนำ ในหนังสือ “แนบเนื้อนาง” ว่า

“ผมคงเหย่เพยน่าดู(ซึ่งแปลว่าไม่น่าดู) ถ้าผมเขียนแนะนำงานของคุณนิวัตติ กองเพียร ในหนังสือสองเล่มนี้ เพราะผมไม่เคยพบใครที่ไม่ทราบว่าคุณนิวัตติเขียนอะไร ในมติชนสุดสัปดาห์ บางคนอาจไม่ชอบสิ่งที่คุณนิวัตติเขียน และบางคนไม่อ่านด้วยซ้ำ แต่ใครๆก็รู้ว่า “เกจี่นู้ด”เขียนอะไร แทนที่จะแนะนำ ผมจึงหาอะไรอย่างอื่นมาทำ ได้แก่พยายามหาว่าอะไรคือ “สาร” ที่คุณนิวัตติสื่อแก่สังคม ทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ หรือตั้งใจสื่ออย่างหนึ่ง แต่สังคมผ่าเข้าใจไปอีกอย่างหนึ่ง คุณนิวัตติย้ำว่า “ รูปถ่ายนั้นเป็นงานศิลปะ เป็นงานที่ต้องสร้างสรรค์ ด้วยความสามารถของมนุษย์ หากทำกันออกมาอย่างนี้ก็เท่ากับทำลายศิลปะ ทำลายความงามแห่งเรือนร่างของมนุษย์ที่เราถือว่าสวยที่สุด... ทั้งหมดนี้คุณนิวัตติใช้เกณฑ์อะไรเป็นเครื่องตัดสินว่า รูปร่างและภาพใครงามหรือไม่งาม แล้ววินิจฉัยของคุณนิวัตตินั้นไว้ใจได้หรือไม่ แต่ผมแน่ใจอย่างหนึ่งว่า ถ้าอ่านและดูภาพที่คุณนิวัตตินำเสนอไปเรื่อยๆแล้ว จะสามารถพัฒนาความสามารถในการดูให้ละเอียดอ่อนขึ้นได้ จะเห็นอะไรอีกหลายอย่างที่เคยมองข้ามไปเมื่อตอนที่ดูภาพไปเพียงเอามันในอารมณ์หลายอย่างที่ให้เห็นมีทั้งส่วนที่อาจใช้นิ้วชี้ให้ดูได้ และส่วนที่ชี้ให้ดูไม่ได้เพราะเป็นความรู้สึกรวมๆ หรือที่เรียกว่าอารมณ์ของภาพและอารมณ์ของนางแบบ เป็นต้น ...อย่างไรก็ตาม เพราะประสบการณ์เป็นเงื่อนไขสำคัญของเกณฑ์ซึ่งนิวัตติใช้สำหรับตัดสินภาพ นอกจากประสบการณ์ทางศิลปะแล้วผมเชื่อว่ายังมีรสนิยมทางกามารมณ์ เป็นอีกส่วนหนึ่งของสิ่งที่เรียกว่า “ประสบการณ์” ด้วย ฉะนั้นถ้าจะล้วงให้ลึกถึงเกณฑ์ของคุณนิวัตติแล้ว จะเอาแต่หลักการด้านศิลปะอย่างเดียวคงไม่พอ”

นิวัติ กองเพียร ถือว่าเป็นผู้ที่มีความชำนาญกับการพรรณนาความแข็งซี้และความงามของผู้หญิงมาเป็นเวลานาน จากงานเขียนคอลัมน์ในหนังสือหลายเล่ม จนได้รับฉายาว่า “เกจิผู้ดี” ซึ่งงานเขียนของเขาถือเป็นการสร้างคุณค่าผ่านทางภาพของนางแบบจากมุมมองส่วนตัวของเขา

นิวัติ กองเพียร (สัมภาษณ์ 24 มกราคม 2545) ให้ความเห็นว่า ผู้ดีเป็น “ศิลปิน” ตะวันตก ทั้งนี้เมื่อผู้ดีเข้ามาในประเทศไทยแล้ว ไม่ได้มีการให้ความรู้ความเข้าใจกับคนทั่วไป เพราะมีการเรียนรู้ในวงแคบเฉพาะกลุ่มที่มหาวิทยาลัยศิลปากรเท่านั้น ที่ได้เรียนหลักวิชาการ anatomy และองค์ประกอบทางศิลปะ ส่วนวิชาการถ่ายรูปนั้นเริ่มที่วิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพเป็นการเรียนถ่ายภาพทั่วไป โดยไม่ได้เรียนวิชาการถ่ายภาพผู้ดี

ทั้งนี้คนไทยยังเข้าใจผิดกับการถ่ายรูป และไม่ถือเป็นงานศิลปะเช่นเดียวกับภาพยนตร์ที่มีการยอมรับว่าเป็นศิลปะแขนงหนึ่ง เนื่องจากไม่สามารถที่จะใช้หลักเกณฑ์ในการตัดสินศิลปะในการถ่ายรูป รับรู้ได้เพียงสวยหรือไม่สวย แต่ไม่สามารถให้คุณค่าได้ ดังนั้นจึงไม่สามารถที่จะจับประเด็นได้ว่าอะไรคือผู้ดี อะไรคืออนาจาร และต่อมามีการเปลี่ยนผู้ดีว่า โป้หรือเปลือย ซึ่งบางคนอาจจะเรียกว่า ภาพศิลป์ ซึ่งเขาเองก็ไม่สามารถอธิบายได้ว่าผู้ดีคืออะไร เมื่อไม่มีการนิยามที่ชัดเจนจึงต้องทำความเข้าใจเอง ดังนั้นเมื่อมีการถ่ายรูปในชุดว่ายน้ำก็ถูกตีความว่าเป็นผู้ดี ซึ่งเป็นการเข้าใจผิดเนื่องจากความไม่รู้

การถ่ายรูปของช่างภาพต่างประเทศ ถ้าเป็นการถ่ายรูปชุดว่ายน้ำไม่ว่าจะถอดข้างบน หรือข้างล่าง ก็จะชัดเจนว่าเป็นถ่ายรูปชุดว่ายน้ำ หรือการถ่ายชุดราตรีที่เปิดบางส่วน ก็จะถือเป็นการถ่ายแฟชั่น ขณะที่การถ่ายผู้ดีคือการที่ถอดเสื้อผ้าหมด

อย่างไรก็ตามในความเห็นของเขาการถ่ายผู้ดีไม่จำเป็นต้องเปลือยทั้งหมด การถ่ายรูปเฉพาะส่วนเช่น หู จมูก ก็เรียกว่าผู้ดีได้ เนื่องจากผู้ดีไม่มีหลักเกณฑ์ว่าต้องเปลือยผ้าทั้งหมด ผู้ดีคือการโชว์ความงามส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย ทั้งนี้ขึ้นกับวัตถุประสงค์ของการนำเสนอของช่างภาพที่ต้องการจะเสนองานแบบใด ถ้าเป็นงานถ่ายผู้ดีก็ต้องมีความสวยงามเชิงศิลปะ และสามารถสร้างความสะเทือนใจ ประทับใจให้กับคนดูก็ถือว่างานนั้นประสบความสำเร็จ

ทั้งนี้การวิจารณ์งานของเขาจะมีหลักเกณฑ์ว่าจะเขียนถึงภาพเมื่อหนังสือตีพิมพ์แล้วเท่านั้น เพื่อไม่ให้ถูกมองว่าเป็นการประชาสัมพันธ์หนังสือก่อนวางตลาด ซึ่งถือเป็นจรรยาบรรณในการเขียนคอลัมน์ และป้องกันไม่ให้เกิดการเอื้อประโยชน์ในลักษณะผลประโยชน์ต่างตอบแทน นอกจากนี้ถ้าภาพนั้นมีการตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวันเช่นไทยรัฐ เดลินิวส์แล้ว ก็จะไม่นำมาเขียนในหนังสือมติชนสุดสัปดาห์ รวมทั้งจะไม่พบกับนางแบบเพื่อไม่ให้เกิดอคติ เนื่องจากเขาใช้หลักเกณฑ์ส่วนตัวในการดูภาพ และจะไม่เขียนเรื่องส่วนตัวของนางแบบ นอกจากนี้เขายังยอมรับคำวิพากษ์วิจารณ์งานอย่างเปิดเผยด้วย

นิวัติ กล่าวว่า ปฏิทินแม่โขงมีการนำนางแบบมาถ่ายภาพ ตั้งแต่ปี 2500 ถึงปี 2542 เป็นช่วงเวลาที่ทำให้เกิดความสนใจผู้ดูมากขึ้นในเมืองไทย อย่างไรก็ตามก่อนหน้านี้ได้เรียกว่าภาพโป๊ และภายหลังได้มีการออกหนังสือเป็นเล่มที่อาจจะเรียกว่า อัลบั้มร้อน เป็นต้น

สำหรับการให้ความหมาย นู้ด ในสังคมไทยยังไม่มีข้อสรุปที่ชัดเจน แม้กระทั่งราชบัณฑิต พจนานุกรม ศัพท์ศิลปะ ก็ไม่ได้แปลหรือให้ความหมายที่ถูกต้อง ดังนั้นเขาจึงให้ความหมายภาพนู้ดว่า งานศิลปะ ซึ่งจะไม่สามารถนำไปใช้ในความหมายอื่นได้ ทำให้ภาพนู้ดไม่สามารถตีความว่าเป็นอนาจารหรือการยั่วยุกามารมณ์

ขณะเดียวกันนิวัติได้จำแนกภาพนู้ดออกจากสื่อสิ่งพิมพ์ลามกอนาจาร โดยมองที่เจตนารมณ์ของการสื่อความหมาย ถ้ามีเจตนาผลิตสื่อเพื่อขายเซ็กส์หรือยั่วยุกามารมณ์ เช่นหนังสือเพนท์เฮาส์ นวลนาง เพลย์บอย ถือว่าลามกอนาจาร ซึ่งในทัศนะของนิวัติเห็นว่าอนาจาร คือ เซ็กส์วาส หรือ Erotic และงานเขียนของเขา คือเซ็กส์วาส เป็นเซ็กส์ที่มีความงามของศิลปะ (erotic art)

สำหรับงานเขียนของนิวัตินั้นเขายืนยันว่าไม่เข้าข่ายลามกอนาจาร เนื่องจากต้องดูเจตนา อย่างไรก็ตามเขายังเป็นห่วงสังคมไทยที่มีสื่อลามกอนาจารแพร่หลาย ถ้าผู้ใหญ่ยังหมกมุ่นกับสื่อลามกอนาจารก็จะส่งผลต่อเด็ก ทำให้ไม่มีรสนิยมทางศิลปะ เนื่องจากสื่อลามกเน้นการยั่วยุกามารมณ์ ทั้งนี้เขาไม่ห้ามที่จะมีสื่อเหล่านี้แต่ควรยกระดับขึ้นมาเพื่อให้ผู้อ่านสามารถถือหนังสืออ่านได้ และเสนอให้รัฐบาลเข้ามามีส่วนในการดูแลควบคุมสื่อลามกอนาจาร

นิวัติ กองเพียร ให้ทัศนะว่า “ ผมชื่นชอบอาชีพนางแบบ และยกย่องนางแบบที่จริงใจ ในการถ่ายภาพผู้ดี ผมชอบสรีระผู้หญิงโดยเฉพาะกัน(บั้นท้าย) และสรีระผู้หญิงมีความงาม ตามธรรมชาติไม่จำเป็นต้องเสริมแต่ง เพราะไม่มีนางแบบคนไหนสวยสมบูรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ บางคนหน้าสวย หน้าอกสวย สะโพกสวย ขาสวย ถ้านางแบบรู้จักวางท่าทาง ลีลา หรือใช้มุม กล้องช่วยภาพก็จะออกมาสวย”

จากประสบการณ์ทำงานของนิวัติ กองเพียร กว่า 30 ปีในวงการสื่อและศิลปะด้าน วิจารณ์ศิลป์ ทำให้นิวัติ เป็นที่ยอมรับว่า เป็นผู้เชี่ยวชาญการบอกเล่าเกี่ยวกับเรือนร่างผู้หญิง แนวคิดต่อสรีระและสถานภาพผู้หญิงของนิวัติ กองเพียร สะท้อนอุดมการณ์แบบปิตาธิปไตย ตามแนวคิดสตรีนิยม ที่มองความสวยงามของผู้หญิง ภายใต้การให้ความหมายในกรอบคิด แบบผู้ชายไม่ว่าจะเป็นการให้ความสำคัญกับความเป็นธรรมชาติของผู้หญิง มองสรีระแบบ แยกสัดส่วน ที่ผู้ชายจะคิดหรือมองผู้หญิงผ่านสรีระที่สนองตอบความพึงพอใจทางเพศ คือ ผู้หญิงต้องอ่อนหวาน เย้ายวน และช่วยยามารมณ์ได้ ในขณะที่เดียวกันก็ต้องง่ายในการควบคุม ซึ่งนิวัติ กองเพียรจะไม่พอใจผู้หญิงที่เป็นนักกีฬา ไม่ชอบมัดกล้ามเนื้อของผู้หญิง เป็นต้น ซึ่งแนวคิดปิตาธิปไตยของนิวัติ ได้สะท้อนผ่านวาทกรรมการวิจารณ์ภาพผู้ดีในคอลัมน์”ผู้หญิงของยุค สมัย”ในหนังสือพิมพ์มติชนรายวันฉบับ วันอาทิตย์ และคอลัมน์”นิวัติ กองเพียร” ในนิตยสาร มติชนสุดสัปดาห์ ซึ่งวาทกรรมของนิวัติ กองเพียร สามารถนำมาวิเคราะห์และจัดกลุ่มได้ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 : แสดงความถี่ในการนำเสนอเนื้อหาваทกรรมแต่ละประเด็นในคอลัมน์”นิวัตติ กองเพียร” และคอลัมน์”หญิงของยุคสมัย”ระหว่าง วันที่ 1 มกราคม 2544- 31 ธันวาคม 2544

ตาราง : แสดงความถี่ในการนำเสนอเนื้อหาваทกรรมในแต่ละประเด็น

คอลัมน์	ช่วยยูกามารมณั	ให้ความรู้เชิงศิลปะ	วิจารณ์ศิลปะ	ธุรกิจแอบแฝง	อัตลักษณ์ของผู้เขียน	รวม
นิวัตติ กองเพียรมติชนสุดสัปดาห์	31	17	38	9	29	124
%	25	13.71	30.64	7.26	23.39	100
ผู้หญิงของยุคสมัยมติชนรายวันฉบับวันอาทิตย์	11	6	35	8	36	96
%	11.46	6.25	36.46	8.33	37.5	100
รวมทั้งหมด	42	23	73	17	65	220
% รวมทั้งหมด	19.10	10.45	33.18	7.73	29.54	100

ข้อมูลจาก หนังสือพิมพ์ มติชนรายวัน = 45 ฉบับ, นิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ = 55 ฉบับ
รวม = 100 ฉบับ

จากการศึกษาปริมาณความถี่ ในการนำเสนอประเด็น ต่างๆของวาทกรรมที่ปรากฏ ในคอลัมน์ทั้งสอง พบสรุปในแต่ละคอลัมน์ได้ดังนี้

คอลัมน์ “ นวัตกรรม กงเพียร ” , มติชนสุดสัปดาห์

จากตารางสรุปได้ว่าคอลัมน์ “ นวัตกรรม กงเพียร ” ในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ นำเสนอวาทกรรมในประเด็นวิจารณ์ศิลปะมากที่สุด จำนวน 38 ครั้ง จากทั้งหมด 124 ครั้ง คิดเป็น 30.64 % รองลงมาคือ วาทกรรมประเด็นยุทธศาสตร์จำนวน 31 ครั้ง คิดเป็น 25 % ส่วนในประเด็นอัตลักษณ์นำเสนอจำนวน 29 ครั้ง คิดเป็น 23.39 % , ประเด็นให้ความรู้เชิงศิลปะ นำเสนอจำนวน 17 ครั้ง คิดเป็น 13.71 % และประเด็นที่นำเสนอน้อยที่สุดคือประเด็นธุรกิจ แอบแฝง จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็น 7.26 %

จากการแยกแยะประเด็นของวาทกรรมพบว่า วาทกรรมเชิงวิจารณ์ศิลปะมีการนำเสนอมากที่สุดนั้น มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดทำคอลัมน์นี้ เนื่องจากคอลัมน์ นวัตกรรม กงเพียร ที่นำเสนอในมติชนสุดสัปดาห์ มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการวิพากษ์วิจารณ์ภาพ นวัตกรรมต่างๆที่ปรากฏในนิตยสารชั้นนำ อาทิเช่น ลิปส์, อิมเมจ, ผู้หญิงวันนี้, แอล, ดีเอ็นเอ, แพรว สุดสัปดาห์, เอ็ม,ฟอร์เมน ที่ตีพิมพ์และวางจำหน่ายบนแผงหนังสือในช่วงปี 2544 และรวมถึง ภาพที่เป็นนิตยสารต่างประเทศ, ภาพจากภาพยนตร์, จากเว็ลด์ไวด์เว็บต่างๆ หรือรูปภาพที่ผู้เขียนหามาได้ ดังนั้นภาพที่นำมาตีพิมพ์จึงเป็นภาพที่ผู้เขียนคอลัมน์ไม่ได้สร้างมาเอง แต่เป็นการคัดเลือกภาพมาจากแหล่งข้อมูลดังกล่าว แล้วจึงวิจารณ์ภาพเหล่านั้น ด้วยภาษาของตัวเอง ในเชิงวิจารณ์ศิลปะ ตามความรู้และประสบการณ์ สะท้อนผ่านความคิดเห็นของคอลัมน์นิสต์ ดังที่ นวัตกรรม กงเพียร ได้อธิบายไว้ว่า

“คอลัมน์ “ นวัตกรรม กงเพียร ” ในมติชนสุดสัปดาห์ ผมจะวิจารณ์ภาพถ่ายโดยทั่วไป ของนางแบบ ทั้งไทยและต่างประเทศเท่าที่ผมได้พบเห็นได้อ่านได้เจอ เก็บสะสมมา หรือสรรหามาได้ ในการวิจารณ์ก็มีทั้งชมทั้งติ ผมจะเอาความชอบของตัวเองเป็นเกณฑ์ บางครั้งผมพยายามเอาใจที่มันไม่ดีมาเขียน มาว่า มาด่า แต่พูดไปพูดมาแล้วไม่เป็นผลเท่าไร.. แค่นุกเฉยๆ แล้วมันไม่ได้อะไร... หลังจากผมจะเลือกเองที่ชมมากกว่าด่า จะสังเกตว่าผมจะไม่ค่อยเขียนถึงเพนท์เฮ้าส์, ฟอร์เมน ...อย่างหนึ่งที่ผมไม่ชอบคือนางแบบไปเสริมเติมแต่งมา ผมชอบธรรมชาติไม่ต้องทำนม ทำอะไร มนุษย์เสริมแต่งได้ ดีกว่าทำร้ายตัวเองไปผ่าตัด ไปกรีดเนื้อทำร้ายตัวเอง ทำขึ้นมาจับก็ไม่ได้ ลูกกินนมก็ไม่ได้วิญญาณความเป็นแม่ไม่มีเลย”(นวัตกรรม กงเพียร : สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2545)

คอลัมน์ “ ผู้หญิงของยุคสมัย ” ในหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันอาทิตย์

จากนำเสนอในตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า วาทกรรมที่ปรากฏในคอลัมน์ “ ผู้หญิงของยุคสมัย ” ในหนังสือพิมพ์มติชนรายวันฉบับวันอาทิตย์ นำเสนอประเด็นอัตลักษณ์ จำนวน 36 ครั้ง จากทั้งหมด 96 ครั้ง คิดเป็น 37.50 % รองลงมาคือ วาทกรรมประเด็นวิจารณ์ศิลปะ จำนวน 35 ครั้ง คิดเป็น 36.46 % , ประเด็นยั่วยุคมารมณณ์ จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็น 11.46.39 % , ประเด็นธุรกิจแอบแฝง จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็น 8.33 % ตามลำดับ และประเด็นที่มีการนำเสนออย่างน้อยที่สุดในคอลัมน์นี้คือ ประเด็นให้ความรู้เชิงศิลปะ จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็น 6.25 %

ข้อมูลเชิงปริมาณข้างต้น นับว่ามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของคอลัมน์นี้ อีกเช่นกัน เพราะการสร้างวาทกรรมในคอลัมน์นี้ต้องอาศัยความสามารถพิเศษที่เป็นเอกลักษณ์ของคอลัมนิสต์ เนื่องจากเป็นคอลัมน์ที่จะต้องบอกเล่าถึงความเปลี่ยนแปลงของผู้หญิงแต่ละยุคสมัยผ่านภาพนู้ด แหล่งที่มาของภาพมักมาจาก นิตยสารต่างๆ เช่นทีวีวีวีวีส์ หรือภาพที่ผู้เขียนเก็บสะสม, ภาพจากภาพยนตร์, จากเวปไซด์ไวต์เว็บต่างๆ หรือจากนิตยสารต่างๆเช่นเดียวกับคอลัมน์ “นิวัติ กองเพียร ” แต่ภาพที่นำมาลงจะไม่ทันสมัย (UP-Date) เท่ากับคอลัมน์ “นิวัติ กองเพียร ” เช่น ภาพ จากปฏิทิน แม่โขง, หรือภาพที่เคยถ่ายในอดีต แล้วนำมาเขียนถึง ดังนั้น เนื้อหาส่วนใหญ่มักจะเขียนในเชิงเล่าประวัติของนางแบบ ว่าเป็นมาอย่างไร, ปัจจุบันนี้กำลังทำอะไรอยู่ จึงเขียนโดยใช้ภาษาหรือวาทกรรม ที่เป็นอัตลักษณ์ของผู้เขียนมากกว่าจะเขียนถึงแบบวิพากษ์วิจารณ์ภาพด้วยภาษาที่หือหาว ดังที่นิวัติ กองเพียรได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการเขียนคอลัมน์นี้ว่า....

“ผู้หญิงของยุคสมัย ผมตั้งใจเขียนถึงผู้หญิง ผู้หญิงที่มีทั้งเก่ง และไม่เก่ง จะเขียนถึงทุกคนที่ อยู่ในเหตุการณ์ปัจจุบัน ส่วนในอดีต ที่เขียนถึงก็เพื่อบอกเล่าถึงความเปลี่ยนแปลงของผู้ หญิงแต่ละยุค แต่ละสมัยผ่าน เช่นแพชั่น, ทรงผม, รสนิยม เป็นต้น (นิวัติ กองเพียร : สัมภาษณ์ , 24 มกราคม 2545)

เนื่องจากวาทกรรมทั้งสองคอลัมน์เป็นการวิจารณ์ภาพนู้ด ซึ่งภาพนู้ดที่ถือเป็นวัตถุติบในการผลิตวาทกรรมนั้น นิวัติไม่ได้เป็นคนสร้างเอง แต่นำมาจากนิตยสารต่างๆที่วางจำหน่ายตามแผงหนังสือโดยทั่วไป แล้วนิวัติจึงคัดเลือกภาพมาวิจารณ์ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมแหล่งที่มาของภาพที่ได้รับการตีพิมพ์ในนิตยสารเหล่านี้ ก่อนที่นิวัติจะเลือกสรรมา

วิจารณ์ในคอลัมน์ของตน ซึ่งความถี่ในการคัดเลือกภาพจากแต่ละแหล่งที่มาดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 : แสดงแหล่งที่มาของภาพ ที่ถูกคัดเลือกมาวิจารณ์

ประเภทของข้อมูล	คอลัมน์ “นิวัต กองเพียร” มติชนสุดสัปดาห์	คอลัมน์ “ผู้หญิงของยุค สมัย”มติชนรายวัน ฉบับ วันอาทิตย์	รวม
นิตยสาร เอ็ม	8	1	9
นิตยสารอิมเมจ	5	-	5
นิตยสาร ลิปส์	4	-	4
นิตยสาร ฟอรัเมน	1	-	1
นิตยสารแพรวสุดสัปดาห์	7	1	8
นิตยสาร ดีเอ็นเอ	1	-	1
นิตยสาร เพนท์เฮ้าท์	1	-	1
นิตยสาร ไอเฟน	1	-	1
นิตยสาร คิวส์	2	-	2
นิตยสาร ดิฉัน	2	-	2
นิตยสาร ผู้หญิงวันนี้	1	3	4
นิตยสาร Disc@Zine	1	-	1
นิตยสารทีวี่พูล	-	1	1
นิตยสารทีวี่รวีว	-	1	1
นิตยสารจากต่างประเทศ	13	15	28
ไม่ระบุที่มา	3	6	9
อื่นๆ (ภาพยนตร์, เวิลด์ไวด์ เว็บ)	5	17	22
รวม	55	45	100

ข้อมูลจาก หนังสือพิมพ์มติชนรายวันฉบับวันอาทิตย์ 45 ฉบับ, นิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ 55 ฉบับ, รวม 100 ฉบับ

จากตารางพบว่าแหล่งข้อมูลของภาพที่นิวัตินำมาเสนอในทั้ง 2 คอลัมน์นั้น ได้นำมาจากนิตยสารต่างประเทศเป็นอันดับหนึ่ง, รองลงมาคือจากสื่ออื่นๆ เช่น ภาพยนตร์, เวิลด์ไวด์เว็บต่างๆ โดยเฉพาะภาพยนตร์ มักเป็นแนวอิโรติก หรือคัดเลือกมาเฉพาะฉากเลิฟซีนของนางแบบ ซึ่งภาพที่นำมาจากภาพยนตร์เหล่านี้ส่วนมากยังคงเป็นภาพยนตร์จากต่างประเทศ ที่ได้รับความนิยมดังจะเห็นได้จากการรวมเล่มหนังสือ "เนื้อนาง (นู้ดในหนัง) " ซึ่งได้รับการตีพิมพ์ถึง 3 ครั้ง แสดงให้เห็นถึงความนิยมภาพของนางแบบที่นำมาจากจากภาพยนตร์แนวอิโรติก แหล่งข้อมูลลำดับที่สามคือนิตยสารเอ็มซึ่งเป็นนิตยสารสำหรับผู้ชาย, นิตยสารแพรวสุดสัปดาห์ซึ่งเป็นนิตยสารสำหรับวัยรุ่นหญิง, นิตยสารอิมเมจและนิตยสารลิปส์ ซึ่งเป็นนิตยสารสำหรับผู้หญิง แต่ทั้งหมดของนิตยสารต่างๆล้วนนำเสนอภาพนู้ด – กึ่งนู้ด หรือภาพวาบหวิว ซึ่งปริมาณจะมากขึ้นอยู่กับประเภทของสื่อสิ่งพิมพ์นั้น และเป็นที่น่าสังเกตว่าในระยะหลังๆนิตยสารที่เปิดตัววางแผงขายหนังสือมักจะใช้ชื่อเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อแสดงความทันสมัยและสามารถเปิดเผยเรื่องเพศได้มากขึ้นผ่านภาพนู้ดหรือคอลัมน์เรื่องเพศต่างๆ

การที่ภาพนู้ดปรากฏอยู่ในสื่อต่างๆ ที่นอกเหนือไปจากสื่อเฉพาะกิจมากขึ้นนั้น สะท้อนให้เห็นว่าภาพนู้ดได้กลายเป็นธุรกิจแบบครบวงจรมากขึ้น และสะท้อนถึงบริบทของสังคมในการเปิดรับสื่อทางเพศมากขึ้น ทั้งนี้อาจเชื่อมโยงได้ว่าคอลัมน์วิจารณ์นู้ดของนิวัตินั้นมีส่วนเปิดเสรีในเรื่องเพศ มองเรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติ เป็นเรื่องปกติที่สามารถพูดถึงได้ และนิวัตินั้นเป็นผู้ที่ชาญฉลาดในการจับกระแสของคนในสังคมถูกต้องความต้องการเปิดรับเรื่องเพศมากขึ้น ดังนั้นจึงนำภาพนู้ดจากสื่อเหล่านั้นมาเสนอในแง่ของการวิจารณ์นู้ดในเชิงศิลปะ อีกประเด็นที่เห็นได้ชัดเจนคือนิวัตินั้นเป็นผู้ที่นิยมนางแบบต่างชาติ หรือภาพยนตร์ต่างชาติในแนวอิโรติก ดังจะเห็นได้จากบทสัมภาษณ์นิวัตินั้นที่แสดงออกว่าชื่นชมต่างประเทศที่เปิดกว้างในเรื่องเพศผ่านทางสื่อ โดยแสดงความชัดเจนว่าต้องการนำเสนออะไรเช่นยั่วยุคมารมณี, เซ็กซี่ หรือศิลปะ ซึ่งต่างจากสื่อไทยที่ยังไม่ชัดเจนในการผลิตสื่อลักษณะนี้อย่างชัดเจน และแพร่หลายเหมือนสื่อต่างประเทศ สิ่งต่างๆเหล่านี้สะท้อนได้จากปริมาณแหล่งที่มาของภาพสำหรับคอลัมน์ของนิวัตินั้นที่มักเป็นสื่อจากต่างประเทศ แล้วนำมาวิพากษ์วิจารณ์ในมุมมองแบบไทยๆ

สำหรับภาพที่นำมาจากภาพยนตร์ไทย เนื่องจากนิวัตินั้น กองเพียร เป็นผู้ที่นิยม อุษณา เพลิงธรรม ถึงขั้นยกให้เป็นต้นแบบในงานเขียนของตนเอง โดยเฉพาะงานเขียนของ อุษณา เพลิงธรรม ในนวนิยายแนวอิโรติกเรื่องของ จันดารา และนวนิยายดังกล่าวถูกนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ ประกอบกับกระแสภาพยนตร์แนวอิโรติกที่ค่อนข้างสูงในขณะนั้น จึงทำให้มติชนสุดสัปดาห์นำเสนอนางแบบที่แสดงนำในภาพยนตร์เรื่อง จันดารา คือคริสตี้ ชุง, ภัรวรินทร์ ทิมกุล และวิภาวี เจริญปุระติดต่อกันถึง 6 ครั้ง

แม้แต่ภาพยนตร์ไทยซึ่งเป็นภาพยนตร์ในแนวประวัติศาสตร์เช่น สุริโยไท นางแบบที่แสดงนำในภาพยนตร์ดังกล่าวก็ถูกนำเสนอในคอลัมน์ของนิวัตติ กองเพียร ถึง 3 ครั้ง สาเหตุเพราะ นิวัตติ กองเพียร ชื่นชมตัวนางแบบ เช่น ใหม่ เจริญปุระ, เพ็ญพักตร์ ศิริกุล, สินจัย หงษ์ไทย เป็นต้น พร้อมทั้งเสื้อผ้าที่ใส่ในภาพยนตร์ดังกล่าวก็ค่อนข้างจะเปิดเผยให้เห็นเรือนร่าง ซึ่งภาพนางแบบจากภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่อง ที่พาดพิงถึงมักจะโยงไปถึงบทเลิฟซีนที่ตัวนางแบบเป็นผู้แสดงในภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ

จากการนำเสนอวาทกรรมวิจารณ์ภาพชุด ในคอลัมน์ทั้ง 2 อย่างต่อเนื่อง สามารถนำเสนอปริมาณความถี่ที่แยกแยะออกเป็นวาทกรรมประเภทต่างๆ ของคอลัมน์ "นิวัตติ กองเพียร" และ คอลัมน์ "ผู้หญิงของยุคสมัย" เพื่อนำมาเปรียบเทียบความเหมือนหรือแตกต่างในแต่ละประเด็นของวาทกรรม

วาทกรรมในประเด็นยั่วยุกามารมณ์

คอลัมน์ "นิวัตติ กองเพียร" มติชนสุดสัปดาห์	คอลัมน์ "ผู้หญิงของยุคสมัย" มติชนรายวัน ฉบับวันอาทิตย์
<ul style="list-style-type: none"> - เขียนบรรยายถึงสรีระของนางแบบ โดยแยกเป็นอวัยวะต่างๆ เช่น หน้าอก, สะโพก, หน้าท้อง, ตา, ปาก และจะบรรยายถึงว่าสรีระเหล่านั้นก่อความรู้สึกทางเพศ หรือความพึงพอใจทางเพศ โดยใช้คำที่ชัดเจน ในการอยากร่วมเพศ หรืออยากจะทำบางอย่างกับสรีระของนางแบบ - อวัยวะที่มักจะเขียนถึงคือหน้าอก รองลงมาคือ สะโพก ก้น ปาก ตา และเรียวขา 	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนบรรยายถึงสรีระของนางแบบ โดยแยกเป็นอวัยวะต่างๆ เช่น หน้าอก, สะโพก, หน้าท้อง, ตา, ปาก และจะบรรยายถึงว่าสรีระเหล่านั้นมีความสวยงามและน่ามองไม่ใช้ภาษาที่สื่อ หรือสื่อว่าอยากร่วมเพศโดยตรง - อวัยวะที่มักจะเขียนถึงคือหน้าอก รองลงมาคือ สะโพก ก้น และปาก ตา เรียวขา

ภาษาที่ใช้ ในประเด็นการช่วยกุमारมณ ในคอลัมน์ “นิวัติ กองเพียร” จะเป็นไปในทางค่อยๆเรียงร้อยจินตนาการทางเพศ หรือส่อไปในทางอยากร่วมเพศ ภาษาที่ใช้เป็นภาษาบอกเล่าที่เข้าใจง่าย เห็นตาม หรือจินตนาการถึงอากัปกริยา และความเคลื่อนไหวของนางแบบได้ง่าย มีผลต่อการสร้างจินตนาการของผู้อ่านที่อาจจะสมมุติว่าตัวเองได้เป็นผู้กระทำกับตัวนางแบบ เช่น วาทกรรมต่อไปนี้

“แองเจลิน่า โจลี่ ผมหลงใหล ชอบปากเธอมาก หนาและเข้ายวนชวนจูบเป็นสุดตา ทำท่ายและหยิ่ง ยิ่งชวนให้เกิดความรู้สึกสูงขึ้นไปอีก, ซัลมา ฮาเย็ก เธอเดินได้ยั่วยวนและก่อกำหนด โดยเฉพาะตอนเอาปลายเท้าใส่ปาก เควนติน ทาเรนต์โน แล้วรวดไวน์รดขาลงใส่ปาก เป็นผมก็รับอย่างนั้นได้ แม้จะกินไวน์ไม่เป็น (มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับ 1063 , 1 มกราคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : กระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศ โดยเน้นบรรยายถึงรูปปากของนางแบบ ในฐานะที่เป็นอวัยวะที่สามารถกระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศ รวมทั้ง การเคลื่อนไหวร่างกายของนางแบบ เพื่อเพิ่มเติมหรือรุกร้าความรู้สึกสูงขึ้นไปอีก นอกจากนี้ยังนำตัวเองเข้าไปเปรียบเทียบกับ

“ความมีเสน่ห์ต้องดูรวมทั้งหมดทั้งเรือนกายจึงจะเห็น มิใช่เสน่ห์แต่เพียงหน้าตา หากเป็นเสน่ห์ไปทั้งเรือนกาย อันอวบอัดเต่งตึง เป็นลักษณะที่ผู้ชายบางกลุ่มชมและชื่นชอบ ยิ่งเมื่ออยู่บนเวที ด้วยการแต่งกายที่ยั่วยวน รัดรูปรัดทรง และปล่อยเนื้ออวบอัดให้เห็นได้ เวลาเคลื่อนไหว เรือนกายเธอจะสำแดงความเข้ายวนออกมาใหม่ เจริญปุระ, อวบอ้วนนั้นแน่น, (มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับที่ 1074, 19 มีนาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : สรีระของผู้หญิงล้วนมีเสน่ห์ทางเพศได้ แม้ไม่ได้มีรูปร่างสูงโปร่ง แขนขายาวเรียวยาวเหมือนนางแบบ แต่รูปร่างที่อวบหนา ก็เป็นสรีระที่มีเสน่ห์ทางเพศได้ โดยเฉพาะเมื่อเรือนร่างนั้นมีการเคลื่อนไหว

รูปแรก: เป็นภาพโฆษณาจำหน่ายหีบ OPIUM เป็นภาพผู้คนที่เข้ายวนถึงขั้นเซ็งสังวาสอย่างตั้งใจ เปลือยกาย นอนหงายชันเข้าบนผืนผ้าไหมสีน้ำเงินวาว แขนงายเอาหัวกดลงกับผืนผ้า ทาปากสีลิปบิว ทาตาสีเขียวมรกต ใส่สร้อยคอ กำไลแขน และรองเท้า คาดสายสี

ทอง รัดทำสวดยเนียน พื้นหลังดำสนิทมีระยะด้วยแสงเงา เป็นภาพที่สวดยเข้ายวนมาก เป็นผู้หญิงที่มีความงามของเรือนกายไร้ที่ติ เข้ายวนชวนเสน่ห์ทางเพศให้หลงใหล รูปที่สอง : เป็นโฆษณาของเท้า ของ Sergio rossi นี้ก็งามเกินจะพรรณนา เป็นรูปที่มีเจตนาที่จะช่วยทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศได้อย่างวิเศษ โดยอาศัยความงามของกันอันกลมกลิ้งที่รัดรูปทรงอยู่กับอันเดอร์แวร์สีดำ และถุงน่องตาข่ายดำไปงรองเท้าก็สวดย กันก็สวดย เป็นท่านอนคว่ำ บนขอบเตียงขาข้างหนึ่งพาดอยู่ ทำให้เห็นกันที่ขาวผ่องกลมกลิ้งตึงเต็ม ตึงสายตาเข้าหารองเท้าสวดย (มติชนสุดสัปดาห์ ,ฉบับที่ 1078 , 16 เมษายน 2544)

ความหมายของวาทกรรม : ทั้ง 2 ย่อหน้า พรรณนาด้วยภาษาวรรณกรรม มีนัยยะเชิญชวนร่วมเพศ เช่น ใช้คำว่า เชิงสังวาส แทนคำว่า ร่วมเพศ มีการอธิบายท่าทางของนางแบบที่มีลักษณะเปิดเผย เชิญชวน และขยายจุดเด่นที่อวัยวะบางส่วน พร้อมไปกับลักษณะของเครื่องประกอบเรือนร่างและข้อความที่เน้นว่า"เข้ายวนที่อวัยวะบางส่วน"

ภาพของ หทัยกาญจน์ เทพทินกร เป็นภาพที่โคลสอัพส่วนขา ตั้งแต่ปลายสะโพก และฐานก้นลงมาเบียดทับกันบนพื้นสีม่วงเข้มหนานุ่ม ถ้าถอดรองเท้าคู่นาหนักนั้นออกเสียจะพาเอาเชือกสีแดงรุงรังที่รัดฐานขึ้นมาถึงน่องออกไป เหลือไว้แต่รอยสักที่ข้อเท้า เป็นภาพที่งามจนถึงเกิดแรงกระทบใจให้เอาหน้าซุกหาความอุ่น หรือขยับเลื่อนลงมาเอาก้นงามนั้นออกเสีย ยิ่งจะเพิ่มจินตนาการอันเพริศให้ได้ไม่หยุด (มติชนสุดสัปดาห์ ,ฉบับที่ 1079 .23เมษายน 2544)

ความหมายของวาทกรรม : สตรีตั้งแต่ขา สะโพก ฐานก้น ซึ่งล้วนเป็นอวัยวะที่สามารถกระตุ้น และเร้าอารมณ์ทางเพศได้ เน้นการบรรยายจนต้องจินตนาการ ด้วยการเอาตัวเองเป็นผู้มีส่วนประกอบกิจกรรมนั้น

คริสตี้ ชุง เมื่อสาวจีนเป็นคุณบุญเลี้ยง เธอคว้าตัวลงนอนกับหมอน เปลือยหลังขาวล่องช่อง และโค้งของกันที่กลมกลิ้ง เห็นโคนขาไร่ ผ้าสีดำเนือบางเบาได้ลูปทำให้เกิดร่องรอยเส้นสายของโค้งก้นกอยงามเหลือเกิน แผ่นหลังขาวองใยเพราะได้สีดำงามอร่ามตา ใจก็กระหวัดถึงฉากรักบทแรกที่ จัน ดารา ได้เข้าถึงตัวคุณบุญเลี้ยง ..เมื่อได้เห็นแผ่นหลังอันอบเนียนของนางแบบสาวจีน ก็นึกอยากเป็น จันดารา... เมื่อเห็นอีกรูปที่เธอนอนหงายข้อศอก แอนอกอวดถันอันสัณฐานโอฬาริกไม่มีชั้นในจนเนื้อผ้าเบียดจะงอยเม็ดขึ้นรูป

แข็งขัน เป็นภาพต่อมาของคุณบุญเลื่องจาก นวนิยายที่ขอคัดมาให้อ่านกันอีกไม่
เป็นหนที่เท่าไร ช่างติดอกติดใจอะไรนักหนา ถึงปานนี้ “ กว่าจะขึ้นมาได้ก็ช้าเต็ม
ที่แล้วนะ ยังจะมัวรำไรอยู่ทำไมอีกละ ..และชั่วแผ่นดินเดียวเท่านั้นผมก็ไปลอนจัน
อยู่ในอ้อมแขนข้างนั้นของเธอ.. คุณคงจำได้บทวีของเรอบางเรื่องที่เราจนถึงบท
อัศจรรย์ระหว่างหนุ่มสาว ซึ่งต่างเพิ่งจะมีโอกาสได้เกษมกับรสพิเศษของกามกรีธา
เป็นหนแรกในบทที่จินตกรวีท่านเปรียบด้วยภาพยับยมนหน ซึ่งมีเรื่อน้อยกับคลื่น
น้ำได้กันสบัด เพราะสีที่ไม่สันทัดด้วยกันทั้งสองฝ่ายระหว่างทางที่มุ่งขยิกไปออก
ทะเลใหญ่ให้จงได้นั้น พอไปถึงปากอ่าวยังไม่ทันจะก้าวล่วงไป ก็มีอันล่มลงเสีย
ก่อนอย่างน่าเจ็บใจ “ เห็นภาพอันงดงามไหมครับ ลองอ่านโคลงบทนี้ของ
เจ้าพระยาพระคลังที่ อุษณา เพลิงธรรม นำมาประกอบให้จับจิตจับใจขึ้นอีกว่า...

ฝนสวรรค์อันอดถ้า	รดูกาล
ครั้นเวลาหกทะยาน	ยั่วฟ้า
เมฆลาล่อมณีกานต์	อสุรโกรธ
ฝนก็ชกเชิงล้ำ	ทั่วท้องธรณี

(มติชนสุดสัปดาห์ ,ฉบับที่ 1095, 13 สิงหาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : บรรยายท่าทางของนางแบบ และความ
ขาวที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศได้การแอ่นอกแสดงถึงการร้อรับการร่วมเพศ ภาษาที่ใช้เป็นภาษา
โบราณ เช่น ถันอันโอฬารริก และการบรรยายให้เห็นความงดงามของกามารมณด้วยโคลง
กลอนเพื่อให้ดูสวยงามไม่หยาบ

**ภาษาที่ใช้ในประเด็นการยั่วยุกกามารมณ ในคอลัมน์ “ผู้หญิงของยุค
สมัย”** มีลักษณะบรรยาย หรือพรรณนาถึง สรีระของนางแบบ ที่สวยงามและมีเสน่ห์ทางเพศ
โดยใช้ภาษาที่สละสลวย หรือภาษาโบราณ ให้ผู้อ่านค่อยๆ เรียงร้อยจินตนาการทางเพศเอง จะ
ไม่ชี้หน้าให้ผู้อ่านอยากมีพฤติกรรมกับนางแบบ เช่น วาทกรรมต่อไปนี้

จริยาเป็นนางแบบเนียนมไข่ หน้าอกสวยสะพรั่งตั้งบัวบานกลางสระใหญ่ หน้าตา
คมและผิวพรรณออกคล้ำเล็กน้อย สะโพกผายอวบอัดเต่งตึง ที่แฟนปฏิบัติกันทั้ง
หลายติดอกติดใจเห็นจะเป็น หน้าอกหน้าใจที่โอฬารตระการตา (มติชนรายวัน ,
ฉบับวันอาทิตย์ที่ 4 กุมภาพันธ์ 2544)

ความหมายของวาทกรรม : ผู้หญิงที่เป็นนางแบบแม่โขงแล้วกระตุ้น
เร้าความรู้สึกทางเพศ เป็นที่นิยมได้ต้องเป็นผู้หญิงที่มีหน้าอกใหญ่มากๆ

ซาร่าเจสสิกา พาร์กเกอร์ เธอเป็นผู้หญิงที่ไม่ได้มีใบหน้าสวยเฉียบ แต่มีลีลาท่าทาง
และรูปร่างเรือนกายที่มีเสน่ห์ทางเพศสูงมาก รูปร่างเธอก็ไม่ใหญ่โตอวบอัด แกรม
ยังพอมบาง มีกล้ามเนื้อที่ตึงแขน แต่เสน่ห์ที่เข้ายวนใจที่สุดของเธอคือลีลา ท่าทางทุก
อริยบทที่เดียว (มติชนรายวัน ,ฉบับวันอาทิตย์ที่ 8 กรกฎาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : ผู้ที่มีรูปร่างพอมบาง แต่ถ้ามีการเคลื่อนไหว
ไหวของร่างกายที่สามารถปั้นแต่งให้เร้าใจได้ ก็สามารถช่วยยวนให้เกิดอารมณ์ทางเพศได้เช่นกัน
จันจิรา จูแจ้ง เสน่ห์อย่างหนึ่งที่ได้สัมผัสคือ เวลาที่เธอใส่ชุดว่ายน้ำ คือไรชนที่
เนินหน้าท้อง กับต้นแขนกลมกลิ้ง เป็นเสน่ห์ที่หายากยิ่งในผู้หญิงไทย ไรชนอัน
อ่อนละมุน ที่ระเนนอนตามท่อนแขน หรือเนินหน้าท้อง ยามเมื่อต้องนำพอหมาด
มันระเนนขึ้นเงาต่างกับสีผิวแปลกตาและชวนให้หลงใหลได้ (มติชนรายวัน ,ฉบับ
วันอาทิตย์ที่ 15 กรกฎาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : ไรชนส่วนมากจะพบในผู้ชายมากกว่าผู้
หญิงและถือเป็นการมีเสน่ห์ทางเพศมากส่วนหนึ่ง ดังนั้นเมื่อนางแบบมีไรชนจึงดูเป็นความ
พิเศษ สามารถกระตุ้นเร้า ความรู้สึกทางเพศ โดยเฉพาะบรรยายให้เกิดความรู้สึกได้ถึงความ
อ่อนนุ่มของไรชนนั้น

คริสตี้ ชุง กับบทบาทคุณบุญเลื่องเธอดีแตกและเข้าถึงทั้งลีลาการแสดง และ
อารมณ์งดงาม ช่วยยวนมีเสน่ห์ยิ่ง ยิ่งได้เห็นตอนเธอแสดงสังวาสยิ่งได้อารมณ์
อย่างเป็นธรรมชาติ เธอเลือนไหล อ่อนหวานเหมือนจริง ไม่หวงเนื้อหวงตัวเคอะ
เขิน เปิดถันอันคล้อยย้อย ด้วยความรู้สึกที่เป็นธรรมชาติ (มติชนรายวัน ,ฉบับวัน
อาทิตย์ที่ 30 กันยายน 2544)

ความหมายของวาทกรรม : ใช้ภาษาโบราณ เช่น สิวาส ซึ่งหมายถึง การร่วมเพศ และถันอันคล้อยย้อย หมายถึงหน้าอกผู้หญิงที่หย่อนยานตามวัย

หญิงคนนี้ชื่อ สุพรัททิพย์ ช่วงรังษี เธอชอบแบรนด์เนม DKNY ดูจากรูปเธอวางท่า ลีลาเอาเถิด เธอเข้ายวนขนาดไหน แม้จะไม่ใช่สาวรุ่นกระเตาะ แต่เป็นสาวที่อุ่ม เต็มสาว ชูดสีขา กับเนื้อสีขา ยกแขนสองข้างขึ้นอวดเนื้อเนียนที่เสื้อไว้คว้านลง ลึก เพื่อโอบอ้อมเอาถันให้งามเต่งตึง ผิวพรรณก็ละมุนตา หน้าตาเธอหวานและมี เส้นห้ชวนให้หลงไหล ช่วงแขนและช่วงอกของเธอเห็นแล้วสะทกอกกร้าว เป็นเส้น สายที่งดงามและนวลเนียน เป็นความเนียนที่แม้แต่ชอกหลีบก็ยังไม่เนียนจนไร้ร่อง รอย (มติชนรายวัน ,ฉบับวันอาทิตย์ที่ 16 ธันวาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : สรีระของผู้หญิงสามารถเข้ายวนและ สร้างความพึงพอใจทางเพศได้ในทุกวัย และแม้ขณะใส่เสื้อผ้า โดยอาศัยลีลาการโพสท่า ช่วย ให้นางแบบมีความเข้ายวนมากขึ้น นอกจากนี้ยังเน้นบรรยายถึงความเนียนของผิวเพื่อให้เห็น ภาพว่านางแบบมีเนียนตลอดทั้งตัว

จากวาทกรรมในประเด็นยั่วยุูกามารมณ สรุปลได้ว่า นิวัตติ กองเพียร นำเอา สรีระของผู้หญิงทุกส่วนมาก่อให้เกิดการยั่วยุ หรือกระตุ้นเร้าให้เกิดความพึงพอใจทางเพศได้ และสรีระที่เห็นเด่นชัดคือ หน้าอกหรือถัน ซึ่งมักจะพรรณนาถึงขนาดของหน้าอก ไปพร้อมๆกับ การเคลื่อนไหวของร่างกายนางแบบในฐานะผู้ใส่รหัส (Encoder) นิวัตติ อธิบายถึงวาทกรรมใน ประเด็นยั่วยุูกามารมณ โดยยืนยันว่า วาทกรรมจะมีผลยั่วยุหรือไม่ขึ้นอยู่กับผู้อ่าน หรือผู้ถอด รหัส (Decoder) ดังที่ได้กล่าวไว้ว่า

“ผมไม่ทราบว่ายั่วยุหรือเปล่า ผมไม่ได้มีเจตนา ผมตั้งใจเขียนถึงภาพนั้นโดยใช้ ความงามของภาษา และผมเชื่อว่าไม่ว่าภาพนั้นจะสื่อหรือเจตนาให้เป็นไปใน ทางใด ความงามของภาษาจะช่วยลดความรุนแรงลงได้ ผมถือว่าผมกำลังนำ เสนอความงามของภาษา ส่วนผู้อ่านจะจินตนาการไปอย่างไร มันเรื่องของผู้อ่าน ไม่ใช่เรื่องของผม ผมกำลังสร้างความงามด้านภาษา ตามมุมมองของผม ผมว่าอกเต่งตึง ก็เพราะผมเห็นว่ามันเต่งตึง ผมไม่รู้ว่ายั่วยุหรือไม่ แต่ผมไม่มี เจตนาจะสื่อแบบนั้น ผมมีเจตนาจะสื่อให้ภาษา และภาพมีความงามเท่านั้น” (นิวัตติ กองเพียร , สัมภาษณ์, 27 มกราคม 2545)

วาทกรรมในประเด็นให้ความรู้เชิงศิลปะ

คอลัมน์ “นิวัตติ กองเพียร” มติชนสุดสัปดาห์	คอลัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย” มติชนรายวัน ฉบับวันอาทิตย์
<ul style="list-style-type: none"> - เขียนบรรยายถึง แสงเงา, มุมกล้อง, เสื้อผ้า นางแบบ, กิริยาท่าทาง, การจัดฉากรวมทั้ง การสร้างบรรยากาศ ต่างๆ ที่จะช่วยให้ภาพ นั้นดูดีขึ้น - โดยส่วนใหญ่เขียนบรรยายถึง แสงเงา 	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนบรรยายถึง แสงเงา, มุมกล้อง, เสื้อผ้า นางแบบ, กิริยาท่าทาง, การจัดฉากรวมทั้ง การสร้างบรรยากาศต่างๆ ที่จะช่วยให้ภาพ นั้นดูดีขึ้น - โดยส่วนใหญ่เขียนบรรยายถึง แสงเงา

ภาษาที่ใช้ในประเด็นการให้ความรู้ด้านศิลปะในคอลัมน์ “นิวัตติ กองเพียร” มีลักษณะบรรยาย และวิพากษ์ข้อบกพร่องของแสงเงา หรือมุมกล้อง ที่ทำให้ภาพเหล่านั้นออกมาไม่ดี หรือไม่สวยงาม ภาษาที่ใช้จะตรงไปตรงมา และมักจะแนะนำไปพร้อมกันว่า ควรแก้ไขอย่างไร เพื่อให้ภาพนั้นดูดีขึ้น ดังตัวอย่างวาทกรรมต่อไปนี้

ภาพจากนิตยสาร Sports Illustrated ผมชอบมากกับบรรยากาศของทะเล ฟ้าใสสะอาด น้ำทะเลกำลังพล้วตัวเองเป็นระลอกคลื่นระยับเข้าเเยะหาด เป็นพล้วฟองสีขาว นางแบบใส่ชุดว่ายน้ำที่ออกแบพิเศษเป็นบิกินีสีขาว ส่วนบนมีแขนปล่อยปลายระบาย บางเบาแนบเนื้อ เพราะน้ำที่กำลังระเหิดออกจากเรือนกาย แดดอ่อนรำไรสวยติดดาววับของ เม็ดน้ำที่กำลังร่วงไหลหน้าตานางแบบดูเร้าใจชวนมองมีอากาศของทะเลอยู่เต็มภาพ(มติชนสุดสัปดาห์, ฉบับที่ 1069, 12 กุมภาพันธ์ 2544)

ความหมายของวาทกรรม : บรรยายให้เห็นภาพบรรยากาศของทะเล ซึ่งเป็นฉากของภาพนี้ ด้วยภาษาสละสลวยอ่อนหวาน เปรียบเทียบความงามของนางแบบ กับความโปร่งใสของอากาศ ทำให้ ชุดว่ายน้ำกลายเป็นชุดที่สวยงามอ่อนหวานด้วยบรรยากาศธรรมชาติ

รูปภาพจากการโฆษณา ARENA เป็นนางแบบเปลือยนอนผืนหลังอวดความงาม น้ำหนักของภาพดีมาก นุ่มนวลเนียนไปทั้งภาพ แสงสวยและพอดีพอดี ทำให้น้ำหนักขาวดำอย่างชื่นใจ ที่ช่างภาพทำให้แปลกและน่าสนใจก็ตรงที่เบี่ยงตัวให้พอเหมาะกับการยกแขนข้างขวาหลบ เพื่อให้เห็นเส้นโค้งของเต้านม ถ้าเอาแขนวางทาบมาจนถึงสะโพก ก็จะเหมือนกับภาพอื่นมากมาย..การสร้างมุมมองขึ้นมาใหม่ เพียงยกแขนหลบไปด้านหลังเสีย และเบี่ยงตัวให้เต้านมขึ้นเส้นโค้งมาให้เห็นเท่านั้น ก็ทำให้เราได้มุมมองที่สวยงามหนึ่งของนางแบบ ของผู้หญิงที่มีความสวยอยู่ทุกอณูของร่างกาย เพียงแต่ช่างภาพจะหยิบเอา ส่วนไหน มาอวดกันได้ดีกว่าเท่านั้น ...ความงามของเส้นสายในภาพนี้ถือว่ายอดเยี่ยม ถ้าเราสามารถเอาเรือนกายของผู้หญิงมาทำให้เกิดเส้นที่อ่อนหวานสวยงามได้อย่างนี้ ความงามของผู้หญิงก็จะมีมากมายให้ได้ชื่นใจหน้าตาอาจไม่สวยแต่มีส่วนว่า ส่วนโค้งที่สวยงาม (มติชนสุดสัปดาห์, ฉบับที่ 1093 , 30 กรกฎาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : ชื่นชม ช่างภาพที่สามารถนำเสนอความงามของสตรีผู้หญิงได้อย่างสวยงามสมบูรณ์ ไม่ว่าจะป็นน้ำหนักภาพ แสงเงา ซึ่งการถ่ายภาพนั้นถึงแม้นางแบบไม่สวย แต่ถ้าช่างภาพมีความสามารถทำให้ภาพมีความงามได้

เสื้อผ้าชุดนี้สีล้วนสวยงามและแบบดูอ่อนหวานแต่เปรี้ยวเร้าใจ ผ้าบางเบาเนียนตาและเนียนเนื้ออย่างนี้ ดูแล้วอ่อนหวานและมีเสน่ห์เร้าใจดีกว่าชุดบิกินีบางชุดด้วยซ้ำไป ไม่ใช่ชุดนอนที่เป็นผ้าซาติน หนากว่าแต่เนียนเนื้อ ไม่พลั่วแต่แบบเนื้อให้ความรู้สึกเวลาสัมผัสดีเป็นพิเศษ เหมือนผ้าแพรจีนราคาสูง หรือปลิ้นที่เนื้อละเอียด ถ้าแนบอยู่กับเนื้อสาวจะให้ความรู้สึกสัมผัสที่ละมุนมือและเข้ายวนยิ่ง (มติชนสุดสัปดาห์, ฉบับที่ 1110 , 26 พฤศจิกายน 2544)

ความหมายของวาทกรรม : สีล้วน และลักษณะของเนื้อผ้าที่นางแบบสวมใส่ ล้วนมีส่วนสร้างเสน่ห์ที่สวยงามให้ความรู้สึกที่อ่อนนุ่ม และทำให้ภาพดูนุ่มนวล

รุ่งนภา กิตติวัฒน์ ดูรูปที่เธอนั่งเก้าอี้ตรงบันไดนั้นเกิดครับ ด้วยแดดที่รำไรผ่านแมกไม้ลงกระทบเสื้อผ้าลายเรขาคณิต สีน้ำตาลดำขาว โทนของภาพบอกบรรยากาศสีน้ำตาลที่อบอุ่น ผ้าที่บางเบาเคล้าเคลียเนียนแนบกับเนื้อนวล เสื้อคอคว้านลึกบางทำให้เส้นสายของเนินถันพร่าพรายอยู่ในสลีบสีขาวสายเดี่ยว

พาดสายกระโปรงคร่อมท่อนขาที่ยกต่างระดับให้ดูชะเวิกว้าง มียกขึ้นประครองคอและเสยผมยาวสยายให้ดูทำท่าย (มติชนสุดสัปดาห์, ฉบับที่ 1115 , 31 ธันวาคม 2544 – 6 มกราคม 2545)

ความหมายของวาทกรรม : แสงเงาจากแสงแดด สีเส้นของเสื้อผ้า โทนสีของฉาก และท่าทางของนางแบบ ล้วนทำให้ภาพมีความลงตัว สามารถสื่อความหมายได้

ภาษาที่ใช้ในประเด็นการให้ความรู้ด้านศิลปะ ในคอลัมน์“ผู้หญิงของยุคสมัย” มีลักษณะบรรยาย ถึงแสงเงา การเตรียมงาน หรือการจัดแสดงอารมณ์ของนางแบบ เพื่อให้ภาพนั้นดูดี ซึ่งในคอลัมน์นี้มีการเขียน เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับศิลปะน้อยมาก จะเน้นเขียนถึงประเด็นอื่นมากกว่า วาทกรรมที่ให้ความรู้ด้านศิลปะ มีดังต่อไปนี้

ปีนี้ก็ใช้นางแบบสีคนสีแฉ่น ก็ล้วนงามไปคนละแบบ และออกจะเปิดเผยเปิดตัวกันมากเป็นพิเศษ อีกรูปหนึ่งผมก็ชอบเป็นของเดือนกรกฎาคมถึงกันยายนางแบบสวยและด้วยท่าลีลาที่งาม ที่ชอบที่สุดเห็นจะเป็นบรรยากาศของภาพที่ดูมีอารมณ์เหงาของพื้นหลังเป็นสีฟ้าเทาของน้ำ น้ำหนักของแสงที่ทอดลงน้ำสวยได้จังหวะ(มติชนรายวัน ,ฉบับวันอาทิตย์ที่ 11 กุมภาพันธ์ 2544)

ความหมายของวาทกรรม : ชื่นชมกลุ่มนางแบบที่มีความหลากหลาย สวยงาม บรรยากาศของภาพที่สามารถสื่อความรู้สึกของนางแบบได้

มีการเตรียมงานอย่างดีตั้งแต่นางแบบ ช่างภาพ และคนออกแบบออกความคิด ศิลปิน **ช่วง มูลพินิจ** ออกแบบท่าทางของนางแบบและของประดับ ด้วยการวาดก่อนถ่าย ช่างภาพฝีมือเก่าที่ถ่ายทอดความคิดออกมาได้ตรงใจ นางแบบสวยและตั้งใจทำงานอย่าง **ลูกนัท กฤติยาภรณ์** (มติชนรายวัน ,ฉบับวันอาทิตย์ที่ 11 มีนาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : บรรยายขั้นตอนการเตรียมการในการถ่ายภาพนางแบบ เพื่อให้ภาพออกมาสวยงาม และมีความหมายเชิงศิลปะ

จากวาทกรรมในประเด็นให้ความรู้ทางศิลปะ สรุปได้ว่า นิวัติ กองเพียรได้ถ่ายทอดความรู้เชิงศิลปะของเขา ผ่านงานเขียนในลักษณะวิจารณ์ โดยเน้นบรรยาย เช่นแสง

เงา สีเส้นเสื้อผ้า มุกกล้อง สถานที่ บรรยากาศ รวมทั้งการจัดท่าทางของนางแบบ ช่วยเสริมให้ภาพนั้นดูดีขึ้น มากกว่าจะพูดถึงสีรัระของนางแบบ

ในฐานะผู้ใส่รหัส (Encoder) นิวัติ ได้อธิบายถึงวาทกรรมในประเด็นให้ความรู้ด้านศิลปะ ว่าพยายามที่จะให้ความรู้ทางด้านนี้ทั้งกับผู้ผลิตภาพผู้ดู และผู้อ่านที่ไม่มีความรู้ทางศิลปะ หรือมีก็น้อยมาก วาทกรรมเหล่านี้จะช่วยให้มีความรู้ด้านศิลปะได้บ้าง

“ผมตั้งใจมาก ที่จะให้ความรู้ด้านศิลปะ ... ตั้งใจมากๆอยากให้เห็นบางที่เปรียบเทียบกันเลยว่าให้ดูรูปนี้สิ กับรูปนี้สิ จะแตกต่างกันอย่างไรหรือเอารูปที่ไม่ดีมาบอกเค้า ถ้าจัดภาพมุมนี้จะเป็นอย่างไร แต่ถ้าจัดอีกมุมหนึ่งจะเป็นอย่างไร ซึ่งผมพยายามมาก ตั้งใจอยากบอกอยากเขียน อยากให้คนเข้าใจ อยากให้คนมาศึกษาเรื่องนี้ อยากให้คนรู้ละเอียดๆ เป็นเจตนาธรรมณ์ของคอลัมน์นี้แหละ (นิวัติ กองเพียร : สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2545)

การตีความหมายวาทกรรมของนิวัติในเชิงศิลปะ สะท้อนจากบทนิยามที่เขียนโดย ศ.ดร. นิธิ เอียวศรีวงศ์ นักวิพากษ์สังคมและคอลัมนิสต์ ดังนี้ “ ศิลปะ คืออะไรเล่าครับ ศิลปะคือการแสวงหาความหมายที่ตาคนทั่วไปมองไม่เห็นมาเสนออย่างงดงามลงตัว ฉะนั้นเมื่อศิลปะเป็นจุดขายของรูปโป๊ รูปผู้หญิงแก้ผ้าก็就会有ความหมายได้เป็นหลายนัยยะ แล้วแต่ศิลปินช่างภาพจะคิดสร้างสรรค์ขึ้นมา รูปโป๊ก็จะไม่กตขี้ผู้หญิงอีกต่อไป เพราะไม่ได้เสนอผู้หญิงในมิติเดียวคือนำเอาเท่านั้น ผมคิดว่าคุณนิวัติเผยแพร่มาตรฐานใหม่ของการดูรูปโป๊ เป็นมาตรฐานที่นำเอาศิลปะภาพถ่ายเข้ามาสู่การวิจักษ์ร่วมด้วย ในศิลปะภาพถ่ายนั้น นอกจากเรื่องแสงเรื่องเงาและเรื่องการจัดท่าจัดฉากของนางแบบแล้ว ยังเกี่ยวข้องกับสีรัระของนางแบบเองด้วย คุณนิวัติเสนอทั้งหมดเหล่านี้ด้วยสำนวนภาษาที่อ่านไม่เบื่อ มีรสชาติ และยียวนชวนอ่าน อย่างที่จะหาคนอื่นมาเทียบเทียบได้ยาก ผมคิดว่าตัวภาษาของคุณนิวัตินั้นเองมีส่วนในการสร้างความเป็นเกจันธุ์ให้แก่คุณนิวัติ ไม่น้อยไปกว่า หรืออาจจะมากกว่าเนื้อหาของบทความด้วยซ้ำความงามสองอย่างที่คุณนิวัติเอามาพูดในรวมบทความเหล่านี้ก็คือ ความงามของศิลปะการถ่ายภาพ และความงามของนางแบบ ความงามอย่างแรกนั้นเหนือกว่าอย่างหลังเพราะนางแบบที่มีข้อบกพร่องบางอย่าง ก็อาจได้ภาพถ่ายที่งามออกมาได้ ถ้าช่างภาพรู้จักจัดท่า, แสง, มุกกล้อง ฯลฯ ให้ลบหรือทุเลาความไม่งามในส่วนนั้น ๆ ของนางแบบลง คุณนิวัติย้ำว่า “รูปถ่ายนั้นเป็นงานศิลปะ เป็นงานที่ต้องสร้างสรรค์ด้วยความสามารถของมนุษย์ หากทำกันออกมาอย่างนี้ก็เท่ากับทำลายศิลปะ ทำลายความงามแห่งเรือนร่างของมนุษย์ที่เราถือว่าสวยที่สุด” (นิธิ เอียวศรีวงศ์ , แบนเนื่อนาง 2, 2543)

วาทกรรมในประเด็นวิจารณ์ศิลปะ

คอลัมน์ “นิวัตติ กองเพียร” มติชนสุดสัปดาห์	คอลัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย” มติชนรายวัน ฉบับวันอาทิตย์
<ul style="list-style-type: none"> - เขียนถึงนางแบบทั้งขึ้นชมน และตำหนิ รวมทั้งตำหนิถึงช่างภาพ และทีมงานที่สร้างงานนั้นด้วยภาษาที่ตรงไปตรงมา - 95 % ของการนำเสนอ จะแสดงออกถึงความชื่นชม โดยเฉพาะ ความสวยงามสมส่วน ของนางแบบ หรือลีลาที่นางแบบ แสดงจะใช้ภาษาบรรยาย ทีละส่วนแบบตรงไปตรงมา ที่พบมากคือ หน้าอก กับ สะโพก และ ผิวพรรณ - ส่วนที่เขียนตำหนิคือ ส่วนที่นางแบบไปเสริมแต่งมาซึ่งภาษาที่ใช้จะเปรียบเทียบเชิงนัยยะ ไม่บอกโดยตรง ให้ผู้อ่านคิดเองว่าไปเสริมตรงไหนมา 	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนถึงนางแบบทั้งขึ้นชมน และตำหนิ รวมทั้งตำหนิ - 98 % ของการนำเสนอ จะแสดงออกถึงความชื่นชม โดยใช้ภาษาพรรณนาถึงรูปร่างของนางแบบที่ยังคงสวยงามแม้เวลาจะผ่านไปนานหลายปี และจะชื่นชมไปถึงความเหมาะสมในการวางตัวทั้ง การทำงานและครอบครัว มาประกอบการชื่นชมนั้น - ส่วนที่เขียนตำหนิคือส่วนที่นางแบบไปเสริมแต่งมาซึ่ง ภาษาที่ใช้จะเปรียบเทียบเชิงนัยยะ ไม่บอกโดยตรงๆ ให้ผู้อ่านคิดเองว่าไปเสริมตรงไหนมา และจะบรรยายถึงความไม่เหมาะสมกับวัยในการไปเสริมแต่งมาด้วย

ภาษาที่ใช้ในประเด็นการวิจารณ์ศิลปะในคอลัมน์ “นิวัตติ กองเพียร”

ลักษณะของภาษาที่ใช้จะเป็นการบรรยาย ในเรื่องการจัดฉาก มุมกล้อง แสงเงา บรรยากาศ หรือลีลาท่า สรีระและความเป็นธรรมชาติของนางแบบ ซึ่งอาจจะวิพากษ์วิจารณ์ในลักษณะที่ทั้งชื่นชมหรือตำหนิ ทั้งช่างภาพ และตัวนางแบบ ในบางครั้งพาดพิงถึงคนในครอบครัวนางแบบด้วย

มีความขาวเนียนเป็นพื้นด้วยกันทุกคน สูงต่ำเป็นเรื่องเฉพาะตัวรวมถึงสัดส่วนด้วย ใหญ่เล็กไปตามขนาด แต่ต้องดูโดยรวมทั้งเรือนกายแล้วดี หน้าตาของสืบสาวไม่มีใครงามกว่าใครแต่มีความต่างอยู่ตรงที่เสน่ห์ทางเพศ บางคนมี บางคนไม่มี เพราะแต่ละคนก็ขาดตกบกพร่องไปคนละอย่าง บางคนแต่งโน่นเสริมนี้กันจนเกินงาม บางคนหน้าสวยแต่เรียบๆ ไร้ชีวิต บางคนปากสวยแต่อย่างอื่นไม่ไปด้วยกัน มีเอวแต่ไม่มีก้น คนที่มีก้นก็ต้นขาใหญ่ คนที่ต้นขาใหญ่ก็ท้องหุ่ บางคนเท้าใหญ่และออกจะแปๆ เหมือนเมื่อเด็กไม่มีรองเท้าใส่ บางคนหน้าอกไม่เป็นธรรมชาติ บางคนเสริมจมูกจนแหลมยาวเพราะดั่งหัก บางคนหน้าผากสูงแต่ตา

ตก มีโหนกแก้มแต่คางแหลม บางคนหน้าบานทั้งหน้าผากและคางกว้าง บางคนหน้ารูปไข่แต่ตาโตกว่าส่วนอื่น (มติชนสุดสัปดาห์, ฉบับที่ 1071 , 22 กุมภาพันธ์ 2544)

ความหมายของวาทกรรม : สรีระร่างกายของมนุษย์ไม่มีสมบูรณ์ 100% จึงมีการเสริมแต่งส่วนที่บกพร่องของร่างกายเพื่อให้ดูดี บรรยายเสียดสีถึงการไปเติมเสริมแต่งอวัยวะบางส่วนของนางแบบ ทำให้ขาดความงามแบบธรรมชาติ และขาดความงามเชิงศิลปะ

ความที่บิกินีตัวน้อยชนิดนั้นไม่สามารถปิดบังบางส่วนของร่างกายที่ไม่อยากให้เห็น จึงจำเป็นต้องใช้วิชาคอมพิวเตอร์มาช่วยแต่งเกลา เกลาจนเกลี้ยงและหมดความรู้สึกไปได้ น้ำหนักของเนื้อมีรูปร่างเรียบเหมือนพลาสติก ส่วนที่ควรจะเป็นเนินหนั้นก็ไม่เป็นส่วนของที่จะโค้งเว้าก็หายไป เป็นหุ่นยนต์หรือตุ๊กตาหรือหุ่นลงเสื้อผ้า จะมีชีวิตชีวาที่ต้องดูที่หน้าตาที่ยิ้มแย้มแจ่มใสของเธอ จึงรู้ว่านี่คือตัวจริง มิใช่หุ่น อาจจะเป็นเพราะที่งานต้องการอย่างนี้(มติชนสุดสัปดาห์, ฉบับที่ 1072 , 5 มีนาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : ตำนานการใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ มาแต่งเติมภาพ จนขาดความงาม ขาดความเป็นธรรมชาติ ภาพที่ออกมาจึงไม่ต่างจากหุ่นยนต์ ไม่มีความงามแบบศิลปะ

เสื้อผ้าที่ไม่เข้ารูปเข้ารอย ไม่กระชับ ทำให้การสวมใส่ไม่สวยแะป้ายออกก็ใส่เข้าไปเลย ไม่ระมัดระวังจัดให้เข้าที่เข้าทางก่อนถ่าย ท่วงท่าลีลาออกมาไม่งามสมค่าของจริง โดยเฉพาะหน้าตาที่สวยหวานนั้นถ่ายมาร้อยรูปมีดีสักสองสามรูปนี้น่าจะไม่มีที่ทดสอบก่อนด้วยซ้ำว่ามุมไหนหน้าตาออกมาดีแสงนั้นใช้แสงธรรมชาติทั้งหมด คือความชัดเจนเป็นสำคัญ จึงทำให้ภาพออกมา ดาดๆ เหมือนกันหมด ไม่มีอากาศรอบตัวอยู่เลยผิวพรรณเธอก็สวยเนียนตา บางรูปออกมาขาวโพลนแบบไม่มีเลือดเนื้อ ชาวอย่างนี้ไม่ใช่ชาวเสน่ห์ แต่เป็นชาวไข่ต้มที่ไร้วิญญาณ ถ้าใช้แสงช่วยสักหน่อยผิวพรรณที่ขาวอยู่แล้ว จะนวลตายวนใจ บางรูปที่แสงธรรมชาติก็ไปพลาดที่ฉาก มีอริสม์หินที่ไม่เข้าท่ามาเกาะกะละลานจนเสียภาพไป บางภาพแสงถึงขั้นสวยแต่นางแบบก็ถูกจับใส่ชุดว่ายน้ำที่ไม่เหมาะสม ดูจะขัดจะเขินไปหมดไม่ลงตัวสักรูปหนึ่ง(มติชนสุดสัปดาห์, ฉบับที่

1076 , 2 เมษายน 2544)

ความหมายของวาทกรรม : ตำนานช่างภาพในการไม่ใส่ใจ ไม่พิถีพิถันกับการถ่ายภาพ รวมทั้งการเลือกสถานที่และเสื้อผ้า เป็นการสอนเทคนิคการถ่ายภาพที่ดีควรเป็นอย่างไร แสดงถึงความรู้เชิงศิลปะ และเชี่ยวชาญภาพนิ่ง และสรีระของผู้หญิง

ช่างภาพเจ้าเก่าของนิตยสารเอ็มก็คือ ชาติชาย มีบารุง ฝีมือมาตรฐานรูปทั้งอัลบั้มมีเจตนาที่จะให้เย้ายวนชวนพิศวาสทุกรูป ด้วยลีลาท่าทางที่เร้าใจสุดเดชสุดฤทธิ์ เสื้อผ้าก็น้อยนิดแนบปิดไว้ให้ลึกลับ เป็นอัลบั้มภาพที่ชวนหิววาบ ไม่ใช่อัลบั้มของความงามความสวย เพราะทุกรูปล้วนตั้งใจั่วให้เกิดอารมณ์ทั้งสิ้น แต่อารมณ์ของใครอย่างนั้นต้องไปดูเอาเอง ...ลีลาท่าทางของเธอออกมาในแง่ชวนเชิญ แอ่นหน้าแอ่นหลัง ทำตาปรือเมื่อยปากรูปที่ไม่งามมากที่สุดคือท่าถ่างขาและโค้งโค้ง ทุกรูปล้วนไม่เป็นธรรมชาติทั้งสิ้น บางรูปตั้งใจจนน่าเกลียด น่าเกลียดเพราะตั้งใจที่จะอวดอวัยวะบางส่วนที่คิดว่าน่าดูชม.. บางชุดเธอยอมเปลือยหมดทั้งตัวมีทั้งอาบน้ำฉูดฉาด หรือเปลือยเล่นที่ริมหาด แต่ภาพก็ได้ออกมาสวยงาม กลับรู้สึกด้อยในเสน่ห์ที่มีอยู่ลงไปถนัดใจ แม้เธอจะเป็นผู้หญิงที่มีหน้าตาเย้ายวนพอใช้ได้ ปากกับตาก็มีเสน่ห์ มีช่วงขาที่สวยงามและก้นที่องงามสะโพกผายเวอคอด แต่ พอมาดูหน้าอกหน้าใจสองเต้าของเธอที่พยายามอวดนัยกอดหนา ผมรู้สึกเหมือนดูของที่แปลกปลอม และลักษณะรูปทรงก็ช่างเป็นใจให้กลมกลิ้งขนาดนั้น ไม่มีฐานไม่มีเนิน ไม่มีคัลอยไม่มีหยุนอย่างนี้ไม่เรียกว่ากลมกลิ้งแต่มันเป็นกลมบ่อง(มิติชนสุดส์ปาดาร์,ฉบับที่ 1077 , 5 พฤศจิกายน 2544)

ความหมายของวาทกรรม : ตำนานช่างภาพอย่างเจาะจงบุคคลคือ ชาติชาย มีบารุง และบรรยายถึงการถ่ายภาพที่เน้นให้นางแบบแสดงท่าทางลีลาที่มีเจตนาช่วยยกอารมณ์ ทำให้ขาดความเป็นศิลปะ รวมทั้งตำหนินางแบบที่ทำศัลยกรรมตกแต่งด้วยภาษาที่เสียดสี

ชุดว่ายน้ำของแต่ละคนล้วนสวยงาม เข้ากับเรือนกายทั้งงดงามและผิวพรรณที่อบ
 ร่าอยู่ด้วยเครื่องประทีน บิกินีตัวน้อย หรือชิ้นเดียวที่แนบเนียนอยู่กับเนื้อตัว ลีลา
 ท่าทางที่แสดงออกทำให้เห็นถึงเสน่ห์และความงามของแต่ละคน แม้จะมีเพียง
 ภาพเดียว..เธอช่างแสดงออกได้อย่างยอดเยี่ยมเหลือเกินทั้งกิริยาท่าทาง ทั้งสี
 หน้าดวงตา ว่ากำลังปรารถนาสิ่งใด และต้องการรอดของอะไรบ้าง ทั้งเรือนกาย
 และเครื่องประดับที่เป็นของส่วนตัวเธอเอง เป็นห่วงสุขภาพคุณเกษมสันต์ (มติ
 ชนสุดสัปดาห์,ฉบับที่ 1083 , 21 พฤษภาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : บรรยายถึงการเลือกเสื้อผ้าที่เหมาะสม การ
 จัดลีลาท่าทาง ช่วยเสริมให้นางแบบมีเสน่ห์เร้าใจได้ และวิจารณ์พาดพิงไปถึงสามีของนาง
 แบบด้วย

จากวาทกรรมในประเด็นวิจารณ์ศิลปะ สรุปได้ว่า นิวัตติ กองเพียร ใช้ภาษา
 ที่ตรงไปตรงมาในการวิพากษ์ โดยเฉพาะการวิจารณ์หรือตำหนิช่างภาพ หรือทีมงานที่ผลิตภาพ
 นั้นออกมาแล้วขาดความเป็นศิลปะ ส่วนนางแบบจะถูกวิพากษ์ในเรื่องการเสริมแต่งอวัยวะบาง
 ส่วนของร่างกาย ถึงแม้จะไม่ระบุเจาะจงแต่ผู้อ่านก็ทราบได้ว่าหมายถึงอวัยวะส่วนใด ซึ่งนิวัตติ
 จะต่อต้านการเสริมแต่งมากถือว่าการขาดความเป็นธรรมชาติ และทำคุณค่าเชิงศิลปะของการถ่าย
 ภาพหมดไป

ในฐานะผู้ใส่รหัส (Encoder) นิวัตติ อธิบายถึงวาทกรรมในประเด็นวิจารณ์
 ศิลปะ พยายามที่จะให้ความรู้ทางด้านนี้ทั้งกับผู้ผลิตภาพผู้ดู และผู้อ่านที่ไม่มีความรู้ทางศิลปะ
 หรือมีก็น้อยมาก วาทกรรมเหล่านี้จะช่วยให้มีความรู้ด้านศิลปะได้บ้าง และช่วยให้ผู้อ่านตี
 ความภาพผู้ดูเหล่านี้ อย่างมีความหมายมากขึ้น

“ผมตั้งใจเลยหลายๆ ผู้หญิงไม่สวย แต่ถ้าช่างภาพเก่งสามารถทำให้นางแบบสวย
 ได้ถ้ารู้จักหลักการถ่ายภาพ รู้จักจัดฉาก แสงสี หรือท่าทางของนางแบบให้ดีเพื่อ
 ปกปิดจุดบกพร่องของสรีระของนางแบบ แต่ช่างภาพเมืองไทยไม่ทำเค้าจึงต้อง
 หานางแบบที่ Perfect ที่สุดมาถ่าย ในมุมมองผม นางแบบไม่ต้องสวย Perfect
 ถ้าตากล้องเก่งก็สามารถ ทำให้เค้าสวยได้ ที่เค้าเรียกว่า Photo ginic คือ ไม่
 ต้องสวยแต่ถ่ายรูปขึ้นอย่าง รจนา เพชรกัณหา นางแบบ Inter เวลาดูตัวจริงไม่
 สวย หรือผู้หญิงผิวดำจะถ่ายรูปขึ้นเพราะมี Texturer การช่วยให้นางแบบมี

Texture เช่นการเขียนขอบตา เขียนเพื่อให้มีแสงเงา ..ไม่รู้จะผมว่าช่างภาพในเมืองไทยฝีมือการถ่ายภาพดูยังไม่เข้าขั้น เมื่อเทียบกับช่างภาพต่างประเทศ (นิวัติ กองเพียร : สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2545)

จุดเด่นทางวาทกรรมของนิวัติ ในเชิงวิจารณ์ศิลปะ ได้รับการชื่นชมโดย ดร. นิธิ เอียวศรีวงศ์ ดังนี้ "ข้อนี้ผมต้องขอยกย่องคุณนิวัติเป็นพิเศษ เพราะผมคิดอย่างเดียวกับคุณนิวัติ แต่ก็ไม่มีความสามารถที่จะลุกขึ้นมาทำอะไรเพื่อให้รูปโป๊ไทยน่าดูขึ้น ได้แต่นั่งบ่นกับเพื่อนฝูงไปเปล่า ๆ ปลื้ ๆ เท่านั้น นอกจากนี้ ถึงมีความสามารถจะเขียนได้อย่างคุณนิวัติ ก็ไม่แน่ใจว่าจะมีความกล้าหาญเท่าคุณนิวัติ ในการวิพากษ์วิจารณ์ช่างภาพและนางแบบอย่างตรงไปตรงมาเช่นนั้น แต่ถ้าไม่พูดกันตรง ๆ อย่างนี้ บางทีก็คงไม่อาจช่วยให้นายทุน, ช่างภาพ, นางแบบ ร่วมกันทำงานศิลปะที่ดี ๆ ออกมาสู่สายตาแฟนรูปโป๊ได้" (นิธิ เอียวศรีวงศ์ , แขนง 2, 2543)

วาทกรรมในประเด็นอัตลักษณ์ของผู้เขียน

คอลัมน์ “นิวัติ กองเพียร” มติชนสุดสัปดาห์	คอลัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย” มติชนรายวัน ฉบับวันอาทิตย์
<ul style="list-style-type: none"> - เขียนบรรยายถึงภาพนั้นๆ โดยใช้ภาษาเก่า ภาษาโบราณ หรือคำเปรียบเทียบกับเห็นเกินจริง เช่น ออกโตมโหฬาริก , ถัน, ก้นกอย, จะงอยก้น โดยจะเขียนพรรณนาด้วยภาษาที่คล้องจองกัน อ่านแล้วมีความสุขสบาย - บางครั้งก็ยกบทกลอนหรือบทกวีขึ้นมาบรรยายให้เห็นภาพ - ถ้าจะเขียนตำหนิจะใช้ภาษาที่ตรงไปตรงมาทางด้านศิลปะ , แต่ถ้าด้านอื่นจะใช้คำเปรียบเทียบกับเปรียบเปรยให้คิดเอง - แสดงจุดยืนของตัวเอง ในงานเขียนใช้คำแทนตัวเองว่า “ผม “ ในการแสดงทัศนคติ ซึ่งอาจกระทบต่อผู้อื่น 	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนบรรยายถึงภาพนั้นๆ โดยใช้ภาษาเก่า ภาษาโบราณ หรือคำเปรียบเทียบกับเห็นเกินจริง เช่น ออกโตมโหฬาริก , ถัน, ก้นกอย, จะงอยก้น โดยจะเขียนพรรณนาด้วยภาษาที่คล้องจองกัน อ่านแล้วมีความสุขสบาย - บางครั้งก็ยกบทกลอนหรือบทกวีขึ้นมาบรรยายให้เห็นภาพ - ถ้าจะเขียนตำหนิจะใช้ภาษาที่ตรงไปตรงมาทางด้านศิลปะ , แต่ถ้าด้านอื่นจะใช้คำเปรียบเทียบกับเปรียบเปรยให้คิดเอง - แสดงจุดยืนของตัวเอง ในงานเขียนใช้คำแทนตัวเองว่า “ผม “ ในการแสดงทัศนคติ ซึ่งอาจกระทบต่อผู้อื่น

ภาษาที่ใช้ในประเด็นที่เป็นอัตลักษณ์ในคอลัมน์ “ นวัตกรรม กงเพียร ” มีลักษณะเป็นการเขียนพรรณนา ถึงรูปภาพนั้น หรือเบื้องหลังการถ่ายทำภาพนั้น โดยมีจุดยืนทั้งที่เขียนชื่นชมหรือตำหนิ โดยจะเกริ่นนำเช่น บริบทของสังคมในขณะนั้น แล้วใส่ความคิดเห็นส่วนตัวลงไป เป็นการนำเอาทัศนคติ ประสบการณ์ และความเป็นตัวตนของนิวัต มาประกอบการวิจารณ์ภาพ ภาษาที่ใช้เป็นภาษาพูดทั่วไป หรืออาจจะใช้ภาษาเปรียบเทียบเชิงนัยยะ และถ้าวาทกรรมนั้นขัดแย้ง หรือส่งผลกระทบต่อผู้อื่นหรือสังคม ก็จะระบุเสมอว่า นี่คือความคิดเห็นของตนเอง ผู้อ่านจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ก็ให้พิจารณาเอง ดังตัวอย่างวาทกรรมต่อไปนี้

ผมซื้อนิตยสาร cute มาสามฉบับ ทั้งอ่านและดูภาพชุด ยังไม่เห็นความเปลี่ยนแปลงหรือก้าวหน้า โดยเฉพาะในด้านการถ่ายภาพยังส่อเจตนาที่ไร้สุนิยมอยู่ทุกชุด เป็นเจตนาที่นำเสนอส่วนสัด อวัยวะของนางแบบอย่างตั้งใจ ตั้งใจที่จะอวดมูม อวดอวัยวะของนางแบบ ขาดความงาม ขาดศิลปะแห่งการถ่ายภาพอย่างน่าเสียดาย(มติชนสุดสัปดาห์,ฉบับที่ 1087 ,18 มิถุนายน 2544)

ความหมายของวาทกรรม : วิพากษ์วิจารณ์อย่างชัดเจน ว่าส่อเจตนาที่ไร้สุนิยม หมายถึงภาพที่ยั่วยุ่มเย้ยระดับเป็นศิลปะ นิวัต ใช้”เจตนา ” เป็นเกณฑ์ในการแยกภาพนั้น ว่าเป็นลามกอนาจาร หรือศิลปะ

แต่ผมในฐานะคนอ่านคนหนึ่งอยากให้พิจารณาเรื่องเงื่อนไขหลายประการ ซึ่งผมเห็นอยู่ประการหนึ่งคือเรื่อง “แอบ” แฝงโฆษณาไว้ในภาพถ่ายแฟชั่น โดยอาศัยนางแบบระดับไฮโซเป็นผู้ใช้สินค้าเหล่านั้น แน่นนอนมีเม็ดเงินจำนวนไม่น้อยในเงื่อนไขนี้ด้วย แต่ใครได้ใครเสียบรรณาธิการ คักดีชัย กาย น่าจะตอบได้ เพราะไม่มีแฟชั่นชุดไหนเลยที่ไม่แอบแฝงเรื่องนี้ ผู้อ่านกำลังอยู่ใน”ความหลง” ที่แฝงมากับความจริงนี่คือความจริง-หลง ที่ผู้อ่านพึงระวัง ผมนำรูปคุณดวงศ์ชนก มาประกอบเพื่อการพิจารณาอีกหนหนึ่งถึงเจตนาของช่างภาพและนางแบบ (มติชนสุดสัปดาห์,ฉบับที่ 1088 ,25 มิถุนายน 2544)

ความหมายของวาทกรรม : ประชดประชัน เสียดสี นิตยสารที่ลงภาพนางแบบไฮโซ ด้วยการแอบแฝงโฆษณา และมีความชัดเจนในการกล่าววิพากษ์วิจารณ์กรณีเกิด

ข้อพิพาทกับนิตยสารลิปส์ ด้วยการให้ภาษาวิพากษ์อย่างรุนแรง และระบุชื่อของคู่กรณี แสดงการทำทนายให้คู่กรณีพิสูจน์ หรือแก้ต่าง

มีแต่ความชัดเจนแจ่มแจ้ง และมันระยับของเครื่องปรุงผิวที่ชโลมเอาไว้ เป็นภาพที่ถ่ายในสตูดิโอฉากหลังขาวเพิ่มความเจิดจ้าของแสงไฟจนเงาเป็นสีเทาอ่อน เนื้อตัวนางแบบอวดผิวพรรณชนิดไร้ฝ้าใฝ่ใดๆ จนเป็นที่อัศจรรย์ ไม่มีริ้วรอยใดๆ เลยบนผิวเนื้อ แม้แต่สันเท้าก็ยังนวลเนียนราบเรียบ ถ้าของจริงเป็นอย่างนี้เธอก็คือเทพธิดามาจุติ ขอยอมตายถวายชีวิต แต่นี่มันเหมือนหุ่นพลาสติกไร้ชีวิต จะสัมผัสเอาความผะผ่าวเร้าใจได้ละหรือ (มติชนสุดสัปดาห์, ฉบับที่ 1072 ,25 มีนาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : แสดงถึงความรู้ด้านการถ่ายภาพ และตำหนิ การถ่ายภาพที่ใช้เทคนิคช่วยจนทำให้ภาพขาดความเป็นธรรมชาติ แสดงจุดยืนที่นิวัติขึ้นชอบ สิ่งที่เป็นธรรมชาติ และจะต่อต้านหรือตำหนิการเสริมแต่งต่างๆ ที่ทำให้ความเป็นธรรมชาติลดลงหรือหมดไป

ความน่ารักของผู้หญิงเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งที่มีแรงดึงดูดทางเพศสูงยิ่ง ผู้หญิงที่สวยแต่เชิดอยู่บนฟ้า ดูถูกคนอื่นนั่นส่วนใหญ่มหาผัวยากเพราะจะหาผู้ชายที่ไหนมาเก่งเท่าหรือหล่อทัดเทียมได้เล่า ยิ่งทั้งสวยทั้งเก่งทั้งเชิด ว่ากูแน่อยู่คนเดียวก็ได้อะ ก็อยู่คนเดียวไปเถิด ในหัวใจนั้นเจ็บปวดรวดร้าว อารมณ์เสียอยู่เป็นนิตย์ หงุดหงิดโลกทั้งโลก ถ้าสวยแล้วน่ารักไม่ดูถูกผู้คน นั่นแน่นอนมีคิวของชายหนุ่ม ยาวเป็นแถวจากเหนือจรดใต้ หัวกระไดไม่แห้งอย่างที่โบราณว่าไว้ แต่จะหาหญิงงามสมบูรณ์แบบได้ละหรือ เขาเป็นธรรมชาติมากที่สุดไว้ก่อนแหละดี (มติชนสุดสัปดาห์, ฉบับที่ 1079 ,23 เมษายน 2544)

ความหมายของวาทกรรม : ประชดประชันผู้หญิงว่าต่อให้สวยแต่เย่อหยิ่ง ย่อมไร้เสน่ห์ เป็นการบ่งบอกว่าเกิดเป็นหญิงต้องอ่อนหวานถึงจะน่าทะนุถนอม สะท้อนรสนิยมของผู้ชายที่ชอบผู้หญิงที่นุ่มนวล เป็นกุลสตรี อันเป็นอัตลักษณ์แบบปิตาธิปไตยของนิวัติ

นิตยสารอิมเมจเดือนเมษายน 2544 แน่นอนต้องเป็นชุดว่ายน้ำ และเป็นชุดผ้า เมียเพิ่งแต่งงานหมาดๆ ผู้หญิงคือ น้องปิ่น เก็จมณี ผมไม่เลือกผู้ชายมา เพราะไม่ชอบผู้ชายคนนี้เป็นส่วนตัว ไม่ยอมรับและทำใจไม่ได้ พยายามจะใจกว้างแต่

ก็ทำไม่ได้ น่องปิ่นนั้นเคยเห็นแต่ในชุดมิดชิด นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นเธอในชุด
ว้ายน้ำ ไม้งามอย่างที่คิดไว้ ชอบอยู่อย่างเดียวในตัวเธอคือขนอ่อนที่ริ้วไหวตรง
ปลายแขน นอกนั้นธรรมดาไม่เร้าใจให้พิณนึกถึงคำพูดของคอลัมน์นิสต์ผู้
รุ่มรวยภาษารักที่ใช้นามปากกาว่า โทมร ไตรรงค์ เขาเปรียบเทียบเอาไว้ว่า
“เมืองขึ้นยังเท่านี้ ราชธานีเพียงไหน” ผมเลือกรูปน่องปิ่นมาให้ดูรูปเดียว
และไม่ขอติชมลงไว้เป็นประวัติศาสตร์ว่าเธอเคยใส่ชุดว้ายน้ำอวดเรือนกายไว้หน
หนึ่งแล้ว(มติชนสุดสัปดาห์,ฉบับที่ 1080 ,30 เมษายน 2544)

ความหมายของวาทกรรม : ไม่ได้วิจารณ์เฉพาะนางแบบหรือผลงาน
อย่างเดียว แต่ก้าวข้ามไปถึงเรื่องส่วนตัวของนางแบบด้วย แสดงจุดยืนที่ชัดเจนว่าชอบหรือไม่
ชอบอย่างไร เป็นอัตลักษณ์ของนิเวศที่นิยมให้คุณค่าแก่บุคคลที่เขียนวิจารณ์ นอกเหนือจากสิ่ง
ที่ปรากฏในภาพ

ผมนั้นชอบอะไรหลายอย่างที่เป็นเชิงสังวาสได้งดงามไม่แพ้สัดส่วนอื่นที่งามของ
ผู้หญิง ถ้ามีมือที่นิ้วเรียงงามเนียนนุ่มมาลูบไล้เรือนกายเราไม่ว่าส่วนไหน นั้นย่อ
เป็นบุญของเนื้ออันหยาบกร้าน แล้วเงยหน้าขึ้นไปดูยิ้มที่พรราวสว่างทั้งใบหน้า
นั้นสิ จะเห็นความร่าเริงแจ่มใสบนหาด เนื้อทรายกับเนื้อตัวขาวผ่องมีชีวิตชีวา
มาก ผ่องอำไพจนหัวใจหวนหวาด นี่เจอเพียงรูป ถ้าของจริงมายืนอยู่ตรงหน้า
ผมคงไม่เป็นช่างภาพแน่นอน จะได้เป็นอะไรก็เหลือจะเดา (มติชนสุดสัปดาห์ ;
ฉบับที่ 1081 ; 7 พฤษภาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : “ผม” แสดงถึงตัวตนของผู้เขียนที่ชื่นชม
ทุกอย่างของสรีระร่างกายมนุษย์ที่สามารถเป็นเชิงสังวาสได้ และจินตนาการต่อไปในการ
สังวาสกับนางแบบผู้นั้น

ภาพที่เธอใส่เสื้อขาวปลดกระดุมให้เสื้อเกาะปลายจะงอยงามของเนินนม ส่วน
ล่างเป็นบิกินีผูกข้างสีขาว ยืนถือไม้สต๊าฟฟ์ไว้ระดับ หน้าตาผมเผ้าอารมณ์ของ
ตา ปาก จมูก ดูไปกันได้หมด เย้ายวนดูมากสำหรับรูปนี้ และในชุดเดียวกันเธอ
ผินกันที่เต่งตึงลึงกลมน่าชมนักไม่ต้องหุหุรา ไม่ต้องโหมเครื่องประดับถมทับ
เข้าไปมากหรอก ง่าย ๆ ธรรมชาติที่สุดอย่างนี้ก็สามารถสร้างเสน่ห์เย้ายวนชวน
มองได้แล้ว(มติชนสุดสัปดาห์ ; ฉบับที่ 1082 ; 14 พฤษภาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : บรรยายสรีระของนางแบบโดยแยกส่วนต่างๆที่เน้นความเย้ายวน และแสดงความเป็นตัวตน หรืออัตลักษณ์ของนิวัตินิยมชมชอบธรรมชาติไม่ชอบอะไรที่เติมแต่งมา

ในภาพชุดนี้มีทั้งถ่ายคู่และเดี่ยวของทั้งสองคน ภาพคู่ที่ตั้งใจที่จะเปลือยท่อนบนและกอดกันจนหน้าอกหน้าใจที่งามไม่แพ้กันเบียดคลึงให้เห็นเส้นสายของเนินถันอันงามคล้อย.. หรือรูปที่หันหลังพิงกันก็มีลักษณะที่ดูแล้วมีความสุขมันมีความสุข มันมีความสุข เราไม่ได้ทำเองเราไม่รู้หรือ ออกมาได้ปฏิเสธปิดหูปิดตาตัวเองและแอบทำเรื่องลามกจนกปรตในที่ลับ เป็นพวกมือถือสากปากถือศีล (มติชนสุดสัปดาห์ ; ฉบับที่ 1103 ; 8 ตุลาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : มองเรื่องกามารมณ์ (เซ็กซ์) ในทางสวยงาม และวิพากษ์ เสียดสี คนที่มองเรื่องกามารมณ์เป็นสิ่งไม่ดีว่า เป็นพวกมือถือสากปากถือศีล สะท้อนให้เห็นอัตลักษณ์ของนิวัตินิยม มีความเป็นตัวของตัวเอง และเชื่อว่าเรื่องกามารมณ์เป็นเรื่องปกติที่เปิดเผยได้

เหมือนดอกไม้งามที่ตูมเต่งกำลังแย้มรับน้ำค้างหยดแรกของอรุณรุ่ง เพียงแตะกลีบดอกก็ไหวสะท้านถึงก้าน เต็มแต่งอะไรปานนี้ ช้ำยังกลมกลึงเกลี้ยงเกลาเหมาะกับสีสัน และเนื้อผ้าที่เนียนแนบละมุนละไมถ้าได้เห็นเธอเคลื่อนไหวไปมาด้วยชุดนี้ จะไม่เพียงแต่ต้องกลีบดอก หากจะเด็ดก้านมาดมดมเสียให้หน้าใจ(มติชนสุดสัปดาห์ ; ฉบับที่ 1110 ; 26 พฤศจิกายน 2544)

ความหมายของวาทกรรม : สะท้อนความเป็นนิวัตินิยมที่ชื่นชอบความเป็นไทย และเป็นผู้ใช้ภาษาไทยได้ดีมาก นิยมพรรณนาวาทกรรมของตัวเองด้วยบทกวี หรือภาษาที่ สวยงาม

เป็นความประทับใจอย่างพิเศษและงดงามเหลือเกิน ไม่อยากให้หลุดหายไป แม้จะตายจากกันก็คงมิได้หักหาย เป็นความรู้สึกที่สวยงามในเชิงสังวาสอันมีคุณค่าแก่ตัวผม เพียงฉากรักอันเขียนขึ้นอย่างประณีตบรรจงในการเลือกสรรถ้อยคำและกลวิธีดัดไม้ทั้งป่าเพื่อทำเก้าอี้ตัวเดียวนี้ ทำเอาผมหลงใหลและนับถือเอาเป็นครูมาตลอดเวลาที่เขียนหนังสือ แม้ที่เขียนอยู่นี้ก็เถอะ ผมได้ลอกเลียนเอาจากสำนวนและถ้อยคำของ อุษณา เพลิงธรรม มาใช้อย่างลึ้มตัวตน(มติชนสุด

สัปดาห์ ; ฉบับที่ 1094 ; 6 สิงหาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : นิวัตีเป็นคนที่ชื่นชมภาษา ลำนวนของอุษณา เพลิงธรรม และนำมาเป็นแบบอย่างในการเขียนหนังสือของตัวเอง

มีคนถามผมว่าชอบส่วนตัวของผู้หญิงมากที่สุด ผมก็ตอบเขาไปว่ากัน โดยมีได้ระบุดอกนะครับว่าชอบในแง่ที่เข้ายวนทางเพศหรืออย่างไร จึงบอกตรงนี้ว่าไม่ใช่ชอบเพราะสวยหรืองามมากกว่า แล้วเสน่ห์ทางเพศเล่าชอบส่วนไหน ผมชอบทุกส่วนที่ผสมผสานกันเป็นลีลาท่าทาง ผมว่าเสน่ห์ของผู้หญิงนั้นอยู่ที่ลีลาท่าทางของเธอ..ถ้าเธอเคลื่อนไหวเมื่อไหร่ที่นั่นแหละจึงจะบอกได้ว่าเธอมีเสน่ห์หรือเปล่า ไม่จำเป็นถึงกับต้องเด่นแรงเด่นกานะครับ เพียงเดินนิดหน่อยนั่งคุยกัน ก็รู้ได้แล้ว นี่เป็นเรื่องเฉพาะตัวนะครับ อันตรายอย่าเลียนแบบ ผมรู้สึกของผมได้อย่างนี้จริงๆ (มติชนสุดสัปดาห์ ; ฉบับที่ 1091 ; 16 กรกฎาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : “ผม” คือการแสดงความเป็นเพศ และตัวตนของผู้เขียนว่า ตนเองชื่นชอบกับผู้หญิงมากที่สุด ส่วนความมีเสน่ห์ของผู้หญิงคือลีลา การเคลื่อนไหว

นางแบบชุดแรกน้องอีฟนั้นน่าจะดูดีที่สุด ส่วนสองคนหลังรู้สึกจะตั้งใจ้วยุวกามารมณ การวางท่าทางที่แหกแย้งแหกขาทำหน้าทำตาให้ยวนสวาท เสื้อผ้าก็ออกจะอยู่ในระดับสาวอะโกโก้ตามบาร์ตามผับ ตั้งใจที่จะอวดส่วนลัดของอวัยวะบางส่วนอย่างไร้รสนิยม(มติชนสุดสัปดาห์ ; ฉบับที่ 1075 ; 26 มีนาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : ภาพชุด ดูที่“เจตนา” ว่าจะสื่ออะไร มีความกล้าหาญในการดำเนินภาพที่สื่อไปในทางอนาจาร ด้วยภาษาที่ตรงไปตรงมาและรุนแรง เพราะถือว่าเป็นภาพที่ไม่มีความเป็นศิลปะ

ภาษาที่ใช้ในประเด็นของวาทกรรมสะท้อนอัตลักษณ์ในคอลัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย” เป็นการเขียนพรรณนา ถึงรูปภาพนั้น หรือเบื้องหลังการถ่ายทำภาพนั้น โดยมีจุดยืน ทั้งที่เขียนชื่นชมหรือ ต่ำหนิ โดยจะเกริ่นนำเช่น บริบทของสังคม ในขณะนั้น แล้วใส่ความคิดเห็นส่วนตัวลงไป ภาษาที่ใช้เป็นภาษาพูดทั่วไป หรืออาจเปรียบเทียบเปรียบเทียบ

แต่ถ้าข้อความนั้นขัดแย้งกับผู้อื่นหรือสังคม ก็จะระบุเสมอว่า นี่คือความคิดเห็นของตนเอง ผู้อ่านจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ก็ให้พิจารณาเอง ดังตัวอย่างวาทกรรมต่อไปนี้

ของจริงของปลอม ผู้หญิงยุคสมัยความงามนี้สามารถทำให้ผู้หญิงทำร้ายตัวเองได้ถึงขนาดนี้ จะเจ็บอย่างไรก็ทนสู้ทนทำ จะเสียเงินเท่าไรก็ไม่ว่าขอให้สวยไว้ก่อนเรื่องอย่างนี้ว่ากันไม่ได้ เพราะปากก็ของเขาเงินก็ของเขา เขาอยากทำอย่างนี้จะเป็นไรไปใครจะไปเติมเสริมแต่งอย่างไรก็เชิญเถิดนะครั้น ของใครของมัน แต่เลือกและคัดสรรหมอมือหรือสถานที่กันหน่อยว่าน่าเชื่อถือหรือไม่เพียงไร ไม่ใช่ทำมาแล้วมันเนาเสียใช้ไม่ได้ ทำปากก็ปากแจ๋ ทำตาก็ตาบอด ทำจมูกก็คุดไปคุดมาจนเสียทรง เติมแก้มก็แก้มบวมตุ่ย ใฝ่เห็นน้อยกว่าจะสวย (มติชนรายวัน , ฉบับวันอาทิตย์ที่ 5 สิงหาคม 2544)

ผมนั้นเป็นคนชอบของจริง จะเล็กจะใหญ่อย่างไรนั้นขอให้เป็นธรรมชาติดีที่สุด นมเล็กแต่น่ารักก็ไม่น่าเห็นจะเสียหายตรงไหนของดีมีน้อยก็เป็นเรื่องที่พูดได้ไม่ต้องเขิน พวกที่ไปเติมเสริมแต่งนี้ลิเห็นบ่นลำบากลำบากกันทุกคน บางคนสามีม่าบ่นให้ฟังก็มีว่า ภรรยาไปทำงานมา จะดูบจะคล้ำก็ลำบากเป็นก่อนเป็นโตจับไปเหมือนมะเร็งก้อนเนื้อในเต้านม จะเคล้นจะคลึงก็ไม่ได้ตั้งใจปรารถนา กลัวเจ็บกลัวแตกอารมณ์ก็เลยว่าวุ่น ที่กำลังรุมจวนใจได้ที่ได้ทาง บางทีก็ค้างเติ่ง (มติชนรายวัน , ฉบับวันอาทิตย์ที่ 29 กรกฎาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : ทั้ง 2 ย่อหน้า แสดงจุดยืนชัดเจนว่า นิวัติไม่ชอบ และต่อต้านผู้หญิงที่ไปเสริมแต่งร่างกายมา และบรรยาย ร่างกายจะเล็ก หรือใหญ่ แต่เป็นธรรมชาติก็มีความสวยงามอยู่ในตัวเองอยู่แล้ว ไม่มีความจำเป็นต้องไปเติมแต่ง และเน้นย้ำความคิดที่ผิดของผู้หญิงที่ยอมเจ็บตัวเพื่อให้ตัวเองสวยขึ้น จนจิตวิญญาณความเป็นเมียและแม่หมดสิ้นไป

นิตยสารสำหรับชายหนุ่มก็มีนางแบบหน้าใหม่ปากกฏตัวมากขึ้น บางคนสวยถึงขั้นเป็นนางเอกหนังได้ก็มี และบางคนก็ถูกแมวมองชวนไปเป็นดาราก็มาก ได้รับความสำเร็จบ้างไม่สำเร็จบ้างแล้วแต่คนแล้วแต่ดวง ที่หายไปเป็นเมียเก็บเมียน้อยสมัยนี้ก็มีมาก เป็นเรื่องรสนิยมอย่างหนึ่งของเสียไทยเศรษฐกิจใหม่ ..ขอสรุปปฏิทินชุดนี้ว่า เปิดเผยกันมากขึ้นเพียงไหน และนางแบบชูโรง จริยา สมชนะ นั้นเธอมีเรือนกายอันโอ่โถงโอฬารตระการตาเพียงใดพิจารณาด้วยสติ(มติชนรายวัน

,ฉบับวันอาทิตย์ที่ 4 กุมภาพันธ์ 2544)

ความหมายของวาทกรรม : ประชดประชันนางแบบปฏิทินแม่โขงที่อาศัยเรือนร่าง เพื่อก้าวไปเป็นภรรยาเก็บ และสะท้อนรสนิยมผู้ชายไทยที่นิยมเลี้ยงผู้หญิงที่มีเรือนกายคล้ายๆนางแบบปฏิทินแม่โขง แสดงให้เห็นอัตลักษณ์ของนิวัติ ว่าไม่นิยมลักษณะของผู้ชายที่มีภรรยาหลายคน

ผมไม่เคยฟังเพลงของเธอ ไม่เคยมีรูปเธอเก็บ ไม่เคยชอบเสื้อผ้าที่เธอใส่ ไม่ว่าจะ เป็นชุดที่ตั้งใจอดเนื้อหนังมังสาจนออกหน้า แอนอกกระดูกกันจนเป็นที่น่าเวทนายิ่งนัก หน้าตาก็เหมือนนางสาวจากบ้านป่าเมืองเถื่อนแต่มีเสริมปรุงรูปร่างอย่างไรก็ยังไม่ได้ โดยเฉพาะเสื้อผ้าขึ้นน้อยกับสัดส่วนที่ไม่มีส่วนสัดส่วนตัวสั้นๆ ต้นๆหนักๆ...ที่สำคัญเธอคิดว่าตัวเองนั้นมีเสน่ห์ก็อดตัวทำท่าทางที่เข้ายวน ใส่เสื้อผ้าขึ้นน้อยแต่ก็แบบกล้าๆกลัวๆ ใส่เสื้อคอเว้าแต่ไม่กล้าก้ม ยิ่งเวลาใส่ชุดยาวอย่างชุดราตรีแบบเนื้อเรือนร่างยิ่งดูเหมือนตัวตลกผิดสัดส่วน(มติชนรายวัน, ฉบับวันอาทิตย์ที่ 4 พฤศจิกายน 2544)

ความหมายของวาทกรรม : แสดงตัวตนจริงๆในการขึ้นขอบใคร หรือไม่ขึ้นขอบใคร และกล้าหาญที่จะเขียนวิพากษ์ด้วยภาษาที่รุนแรง โดยไม่เกรงกลัวว่าจะส่งผลกระทบต่อบุคคลที่ถูกวิจารณ์ หรือคนอื่นจะเห็นด้วยหรือไม่

ดาราคุณภาพมักจะรู้ตัวเองเสมอว่างานแสดงที่จะรับนั้นควรหรือไม่ ควรอย่างไร งานแสดงที่มีโอกาสได้เลือกได้เตรียมเพื่อให้งานและเวลาสอดคล้องกัน นี่เองที่ทำให้เธอเป็นดาวค้างฟ้า ไม่มีอัปแสงลงได้ จะโดดเด่นเรื่องแสดงอยู่ก็ยาวนาน แม้เธอจะพักไปสักปีหนึ่งก็ยังหวนคืนมาได้อย่างสง่างามหนังเรื่องยิ่งใหญ่อย่าง"สุริโยไท" เธอก็ได้รับบทเป็นท้าวศรีจุฬาลักษณ์ อย่างสมบทบาทเป็นการแสดงก่อนการพักผ่อน ผมเคยเขียนเป็นโคลงหนึ่งนานมาแล้วว่าอย่างนี้

สิน คือรูปงามพร้อม อ่าองค์นางเอย

จ้ย กับใจจ้งจง จิตแม่

หงส์ สง่าค่าควรคง คุณภาพ

ไทย เป็นไทม์นแท้ อยู่ด้วยตัวเอง

(มติชนรายวัน, ฉบับวันอาทิตย์ที่ 23 กันยายน 2544)

ความหมายของวาทกรรม : พรรณนาถึงนางแบบที่ตนชื่นชอบ ด้วยโคลงกลอน แสดงถึงความสามารถในการใช้ภาษาไทย และนิยมความเป็นไทย

จากวาทกรรมในประเด็นอัตลักษณ์ของผู้เขียน สรุปได้ว่า นิวัติ กองเพียรชื่นชอบสรีระทุกส่วนของผู้หญิง ที่เป็นธรรมชาติ โดยเฉพาะก้น และความมีเสน่ห์ของผู้หญิงคือลีลาที่แสดงออก นิวัติ มีความเป็นตัวของตัวเองอาศัยความรู้และประสบการณ์ด้านศิลปะ ในการวิพากษ์วิจารณ์ ในแบบฉบับของตนเอง การใช้ภาษาบทกวี ที่ประกอบไปด้วย Figure of Speech คือการใช้คำหรือสำนวนที่พรรณนาให้เห็นภาพ หรือความหมายที่เด่นชัดและประทับใจ เช่น ใช้อุปมาโวหาร คือใช้โวหารเปรียบเทียบเพื่อประกอบข้อความให้ชัดเจนเป็นที่เข้าใจแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น, สาธกโวหาร คือการพรรณนาหรือบรรยายความโดยมีการยกตัวอย่าง หรือเรื่องราวขึ้นมาประกอบการบรรยายหรือพรรณนานั้นเพื่อให้เห็นภาพได้ชัดเจน, เทศนาโวหาร คือข้อความพรรณนาที่มีการชี้แนะคุณและโทษในสิ่งที่ควรประพฤติปฏิบัติ โดยมีวัตถุประสงค์จะตักเตือนสั่งสอนด้วยเหตุด้วยผลมุ่งชักจูงใจให้อ่านมีความเห็นคล้อยตามและใคร่ปฏิบัติตามคำแนะนำตักเตือนนั้น, และการใช้พรรณนาโวหารคือการพรรณนาเนื้อความโดยสอดใส่อารมณ์และความรู้สึก เพื่อโน้มน้าวให้อ่านคล้อยตามซึ่งในคอลัมน์นี้ มักเปรียบเปรยสรีระของผู้หญิงกับความสวยงามของธรรมชาติได้อย่างสอดคล้อง เห็นภาพแจ่มชัด งดงาม และสร้างเสน่ห์ให้กับคอลัมน์ของเขา แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการใช้ภาษาเขียนได้อย่างสวยงามแจ่มชัดเกี่ยวกับภาษากวี หรือภาษาภาพที่ปรากฏในงานศิลปะทั้งหลายได้อย่างดีเยี่ยมในฐานะผู้ใส่รหัส (Encoder) นอกจากนี้นิวัติยังใช้วาทกรรมที่ตรงไปตรงมา กล่าววิพากษ์วิจารณ์นั้นหมายถึงผู้ผลิตวาทกรรมเป็นผู้มีอำนาจในการนำเสนอสิ่งที่นิวัติ อธิบายว่า..

“ ผมเป็นคนตรงไปตรงมาเปิดเผย เวลาเขียนวิจารณ์งาน ใช้ความชอบของตัวเองเป็นเกณฑ์ เพราะฉะนั้นการวิจารณ์ของผมจะดูจากภาพอย่างเดียวและผมจะไม่เขียนเรื่องส่วนตัวเค้า ขึ้นชมนางแบบที่มาถ่ายภาพ ไม่ชอบพวกที่อ้างแบบไม่เข้าเรื่อง เช่น ถ่ายนู้ดเพราะเอาเงินไปรักษาพ่อ แม่ ผมจะไม่เห็นด้วย ไม่สนใจตัวนางแบบแต่สนใจภาพเขา เค้าทำอย่างไร เค้าถ่ายอย่างไรผมก็เขียนไปตามที่มองเห็น..ผมรู้สึก... ขอยืนยันเลยที่คอลัมน์เขียนโดยเอาตัวเองเป็นเกณฑ์ คนอื่นจะมองอย่างไรไม่สนใจและจะทำร้ายคนอื่นด้วยว่า ถ้าไม่เห็นด้วยก็ว่ามาผมอยู่ในที่แจ้งเบอร์โทรศัพท์ หรืออีเมลก็ให้ไว้ผมกล้าเปิดเผยคนอื่นกล้าเปิดเผยหรือเปล่า ? และผมจะไม่เขียนนำให้ใคร ภาพเกิดขึ้นอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น นางแบบจะมาว่าอะไรไม่ได้ เพราะผมไม่ได้พูดถึงตัวเขาผมกำลังพูดถึงรูปเขา...รูปภาพ

เขาที่ตีพิมพ์และวางบนแผงหนังสือแล้ว” (นิวัตติ กองเพียร ; สัมภาษณ์ , 27 มกราคม 2545)

วาทกรรมของนิวัตติ จะบอกเล่าถึงความชื่นชอบส่วนตัวในด้านต่างๆ และส่งผลถึงวาทกรรมในคอลัมน์ทั้งสอง เพราะ จะเขียนตามทัศนคติ และมุมมองของตัวเอง การวิจารณ์จะวิจารณ์ตั้งแต่รูปร่างของนางแบบ, ช่างภาพ, บรรยากาศโดยรวมของภาพนั้น และจะชอบสรีระที่เป็นธรรมชาติ ไม่ชอบการเสริมแต่งอวัยวะต่างๆของผู้หญิง “ผู้หญิงที่งามสมวัย ไม่จำเป็นต้องไปตกแต่งต่อเติม ความหย่อนยานก็เป็นเสน่ห์ของความงามอย่างหนึ่ง ถ้าสามารถ “เข้าถึง” เรื่องอย่างนี้ได้ก็จะงามสมวัย มีเสน่ห์ตามอายุขัย เพราะความงามนั้นต้อง “บ่ม” ถ้าได้ที่ ความงามก็คงสภาพ สร้างความเข้าใจได้ตามอายุ”(นิวัตติ กองเพียร ; สัมภาษณ์ , 24 มกราคม 2545)

วาทกรรมประเด็นการสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจ

คอลัมน์ “นิวัตติ กองเพียร” มติชนสุดสัปดาห์	คอลัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย” มติชนรายวันฉบับวันอาทิตย์
<ul style="list-style-type: none"> - จะบรรยายถึงภาพนั้น และบอกแหล่งที่มา เช่นนำมาจากนิตยสารใด ฉบับไหน - จะเขียนงานตามกระแสสังคมขณะนั้น เช่น กระแส ภาพยนตร์, กระแสบุคคลได้ออกมาถ่ายแบบ, ฤดูกาลเช่นช่วงหน้าร้อน - ภาษาที่ใช้มีทั้งแอบแฝงโดยการอ้างถึง แต่บางครั้งก็บอกตรงประเด็นว่า ดีอย่างไรคุ้มค่าในการมีไว้ในครอบครอง 	<ul style="list-style-type: none"> - จะบรรยายถึงภาพนั้น และบอกแหล่งที่มา เช่นนำมาจากนิตยสารใด ฉบับไหน - พรรณนาถึงความสามารถของนางแบบ หรืออาชีพที่ทำในปัจจุบัน - ภาษาที่ใช้มีทั้งแอบแฝงโดยการอ้างถึง แต่บางครั้งก็บอกตรงประเด็นว่า ดีอย่างไร คุ้มค่าในการมีไว้ในครอบครองหรือไม่ หรือเขียนระบุเลยว่า ให้เข้าไปค้นข้อมูลได้จากเว็บไซต์เว็บ อะไรบ้าง

ภาษาที่ใช้ในประเด็นการสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจในคอลัมน์ “นิวัตติ กองเพียร” ภาษาที่ใช้เป็นภาษาพูดทั่วไป โดยบอกที่มาของภาพว่านำมาจากไหนเช่น นิตยสารหรือภาพยนตร์ มักจะเน้นความสามารถในการแสดงเลิฟซีนของนางแบบในภาพยนตร์ที่ยกมาอ้าง อาจะบอกโดยตรง / อ้อม ให้ผู้อ่านติดตามต่อจากนิตยสารต้นฉบับ หรือภาพยนตร์นั้นๆ ภาพที่นำมาวิจารณ์และตีพิมพ์บางครั้งจะเป็น Lot คือตีพิมพ์เรื่องราวต่อเนื่องกันตามกระแสของภาพ หรือของสังคมขณะนั้น ดังตัวอย่างวาทกรรมต่อไปนี้

ผมไม่มีรูปจากหนังมาให้ดูนะครับ แต่มีรูปจากนิตยสารอิมเมจที่อมาตย์ นิมิตรภาคย์ ถ่ายได้งามอย่างถูกใจอยู่สองสามรูป ผมชอบเธอตอนเธอผมยาวสลวยมากกว่าผมแข็งแรงกระด้างอย่างในหนัง และลีลาท่าทางเธอก็ยั่ววนมาก จึงอยากให้ไปดูจากหนังกันเอง เพราะเคลื่อนไหวด้วยคุณบุญเลื่องในนวนิยายเรื่องของ จัน ดารา นั้นคือนางในฝันที่ผมถวิลหามาแต่เป็นหนุ่มนมแตกผาน จนเดี๋ยวนี้ก็ยังละเมอหาอยู่ (มติชนสุดสัปดาห์; ฉบับที่ 1102,1 ตุลาคม 2544)

ผมเลือกรูปที่ผมชอบมาลงให้ชมสองสามรูปพอเรียกน้ำย่อยที่เหลือเปิดดูจาก www.anyamane.com มีภาพมากกว่าในหนังสืออยู่ (มติชนสุดสัปดาห์; ฉบับที่ 1099, 10 กันยายน 2544)

อันเดอร์แวร์ี่หอนี้ทำโฆษณาสวย ดูแล้วเกิดกิเลสอยากซื้อมาใช้ นางแบบสวยและรูปร่างงาม ถ้าอยากดูให้เต็มตาก็คงเปิดแพชั่นทีวีช่องสามสิบเก้า(มติชนสุดสัปดาห์; ฉบับที่ 1078, 16 เมษายน 2544)

รูปหมายเลข 3 จากหนังเรื่อง Original Sin แอนโตนิโอ แบนเดอร์ส กับ แองเจลี โจลี่ (หญิงปากเซ็กซี่ และรูปร่างงามแต่น้ำอยู่ในอ่างทาบทับกันหลับตาอย่างมีความสุข หนังเรื่องนี้มีวีดีโอขายแล้วหาดูกันได้ คุ่มค่ากับฉากรักของสองดาราดัง (มติชนสุดสัปดาห์; ฉบับที่ 1114,24-30 ธันวาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : วาทกรรมทั้ง 4 ตัวอย่าง สะท้อนให้เห็นการสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจอย่างเปิดเผย เพราะมีการระบุแหล่งที่มาของภาพ และถ้าต้องการดูภาพมากกว่านี้ต้องติดตามชมกันเองตามที่ได้ระบุไว้ การใช้คำว่า “ผม” ถือเป็นการประกันคุณภาพของภาพนั้น อาจจะเป็นประโยชน์ในเชิงธุรกิจ หรือโฆษณาแอบแฝงให้กับสื่ออื่นที่ถูกอ้างถึงจากวาทกรรมของนิวัตติ

ส่วนการสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจที่เป็นแบบโดยอ้อมจะไม่มีวาทกรรมใดๆที่เป็นการสนับสนุนโดยตรง แต่ระบุเพียงว่า นำภาพนี้มาจากนิตยสารใด หรือจากภาพยนตร์เรื่องใดเท่านั้น นอกจากนี้การตีพิมพ์ภาพ หรือเลือกเขียนถึงนางแบบที่อยู่ในกระแสขณะนั้นอย่างต่อเนื่อง แสดงให้เห็นการเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันกับวงการบันเทิงอื่น รวมทั้งกรณีการนำภาพจากคอลัมน์ไปขึ้นปกนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์หรือขึ้นหน้าหนึ่งของมติชนรายวันฉบับวันอาทิตย์ เท่ากับว่าให้ความสำคัญกับคอลัมน์นี้ ในการดึงดูดผู้อ่าน หรือเป็นจุดขายของหนังสือ ถือเป็นกลยุทธ์การส่งเสริมการตลาดทางหนึ่ง

ภาษาที่ใช้ในประเด็นการสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจใน “คอลัมน์ของผู้หญิงยุคสมัย” ภาษาที่ใช้จะพรรณนาถึงภาพของนางแบบมักเปรียบเทียบภาพในอดีตกับปัจจุบัน และจะให้ความสำคัญกับตัวนางแบบว่างามตามวัยอย่างไร มักบรรยายถึงวิถีชีวิตของนางแบบเช่น มีการระบุชื่อ ครอบครัว และความสำเร็จในงานที่ทำในปัจจุบัน รวมทั้งเคล็ดลับการรักษาสิริระของตัวนางแบบเอง เป็นการแอบแฝงโฆษณาตัวนางแบบหรือผลิตภัณฑ์ที่นางแบบใช้เพื่อคงความงาม

ถ้าอยากรู้ว่าเสน่ห์ที่สวยงามของเธอถูกปรุงแต่งอย่างไร ลองมองหา นิตยสารผู้หญิงเล่มใหม่ที่ชื่อ E ซึ่งเรียกตัวเองว่าเป็น Woman Magazine ฉบับปฐมฤกษ์ มาอ่านดู รัถยา ทองคงเย่า กำลังอุ้มท้องประคบประหงมให้คลอดออกมาในโลกของนิตยสารผู้หญิงกลางเดือนนี้ (กรกฎาคม 44) (มติชนรายวัน, วันอาทิตย์ที่ 8 กรกฎาคม 2544)

เธอเล่นหนังปีละเรื่องตลอดมาตั้งแต่ปี 2542 และเรื่องสุดท้ายจะเริ่มในปี 2545 Vanilla Sky ถ้าใครไม่เคยดูหนังเธอเล่นลองหามาดูนะครบมีทั้งในรูปแบบวีดีโอและวีซีดี หาไม่ยาก ลองดูกันหน่อยว่าเธอเป็นดาราที่มีเสน่ห์หรือเปล่า ผมมองไม่ค่อยเห็นเท่าไรนัก แม้จะดูหนังเธอมาสามสี่เรื่องแล้วก็ตาม (มติชนรายวัน, วันอาทิตย์ที่ 23 ธันวาคม 2544)

ความหมายของวาทกรรม : วาทกรรมทั้ง 2 ตัวอย่างนี้ล้วน แต่สนับสนุน ให้ไปซื้อ นิตยสาร E มาอ่าน หรือไปติดตามหาภาพยนตร์เรื่องนั้นๆ มาดู เป็นการสนับสนุนหรือโฆษณา สื่อเหล่านี้โดยอ้อม

จากวาทกรรมในประเด็นการสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจ สรุปได้ว่า โดยรูปแบบการนำเสนอในประเด็นนี้จะเหมือนกัน ทั้ง 2 คอลัมน์ โดย นิวัติ กองเพียร จะใช้ภาษาที่ตรงไปตรงมาในการเชิญชวนให้ติดตามในสื่ออื่นๆ ที่วาทกรรมอ้าง หรือนำขึ้นปก หรือขึ้นหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์ ซึ่งในกรณีของการใช้วาทกรรม ที่บ่งบอกการการสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจนั้น นิวัติ ที่แข็งแรงว่า ...

“ การสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจหมายถึงอะไรถ้าหมายถึงผมไปทำธุรกิจหรือมีส่วนได้ส่วนเสียกับสื่ออื่น อันนี้ไม่ใช่ ผมไม่เคยทำ และไม่ทำ แต่ถ้าธุรกิจแอบแฝง หมายถึงธุรกิจอื่นใช้ประโยชน์จากคอลัมน์นี้ เค้าเอาเครดิตผมไปทำธุรกิจอันนี้ใช่ หรือแม้แต่คนธรรมดาเวลาคุยกัน เฮ้ย...เกจิวาอย่างนี้ ก็ถือว่าแอบแฝงแล้วคือเอาชื่อผมไปอ้าง สำหรับผมไม่มีธุรกิจแอบแฝงแน่นอน .. ผมวิจารณ์รูปผมไม่ได้แนะนำให้คุณดูรูป.. แต่ใครจะเอาประโยชน์จากงานเขียน คือคนอื่นเอาประโยชน์จากงานเขียนผม อย่าง M จะอ้างผม เช่น นวัตกรรมภาพยนต์ แล้วทำให้นั่งสื่อเขาขายดีมันก็เรื่องของเขา ..ถือว่าเป็นผลทางอ้อมในการเขียนคอลัมน์นี้ของผม “ (นวัตกรรม กองเพียร ; สัมภาษณ์ , 24 มกราคม 2545)

จากวาทกรรมในประเด็นต่างๆทั้ง 5 ประเด็น ที่ได้นำเสนอมาแล้ว เพื่อเป็นการสรุปให้เห็นชัดเจนว่านวัตกรรมที่ใช้วาทกรรมวิจารณ์ภาพยนต์ ที่เป็นแบบแผนชัดเจน ปรากฏอยู่ในงานเขียนของเขาอย่างต่อเนื่องนั้น ผู้วิจัยขอนำเสนอ ผลสรุปการวิเคราะห์ ภาษาที่ถูกผลิตซ้ำในทั้ง 2 คอลัมน์นี้มักจะกล่าวอ้าง หรือพรรณนาอวยวะ / สรรีระ ของนางแบบดังตารางนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 : นำเสนอภาษาที่ถูกผลิตซ้ำ ซึ่งพรรณนา สรีระ แบบแยกส่วนของนางแบบ

ประเภทของ สรีระ	ภาษาที่ปรากฏในคอลัมน์ “นิวัติ กองเพียร” และ “ผู้หญิงของยุค สมัย”
หน้าอก	คำเรียกชื่อ นม, จะงอยนม, ปทุม, ดอกบัว คำพรรณนา อวบอัดเต่งตึง, เต่งตึง, อะร่าอราม, เต็มไม้เต็มมือ, โอฟีรตระการตา
สะโพก	คำเรียกชื่อ ก้น, ก้นกอย, จะงอยก้น, ร่องก้น คำพรรณนา อวบอัด, กลมกลิ้ง, ผาย, โค้งมน
ปาก	คำเรียกชื่อ ปาก คำพรรณนา หนานุ่ม น่าจูบ, อวบอิม, เรียวงาม, ผะยอปาก ยวนยั่ว

จากตารางที่ 3 ซึ่งให้เห็นว่าวาทกรรมเหล่านี้ สะท้อนว่า นิวัติ เป็นผู้ที่ชื่นชอบ และเชี่ยวชาญด้านการพรรณนา และเรียกชื่อหรือสร้างคำให้แก่สรีระของผู้หญิง แต่ต้องเป็นสรีระที่เป็นไปตามธรรมชาติ ที่ไม่ได้ผ่านการเสริมแต่ง และเป็นผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษาไทยอย่างยิ่ง ในการที่จะพรรณนาสรีระที่งามอยู่แล้วนั้น ให้มีความงามเพิ่มขึ้นไปอีก และแน่นอนเมื่อพรรณนาถึงสรีระย่อมเป็นการนำไปสู่การมาร์มณ นิวัติได้กล่อมเกลากามารมณให้งดงามไม่หยาบโตน โดยการใช้ภาษาบทกวีที่ประกอบด้วยการเปรียบเทียบเปรียบเทียบให้เห็นภาพ (Figure of Speech) นับเป็นการสร้างศิลปะเชิงภาษา เพื่อความสุนทรีย์ กับงานเขียน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

วาทกรรมพรรณนา “หน้าอก”

ขอให้ดูโค้งของวงบัวบานที่ฐานกลมกลิ้งตึงขึ้น ไม่เต่งตึงตั้งชูชัน
พินน้ำอย่างพวกชอบตกแต่งดอกบัวตัวเองจนกลมไม่เป็นบัว
จับต้องก็แข็งขึ้นไม่อ่อนหวานดังบัวของจริง (มติชนสุดสัปดาห์,
ฉบับที่ 1082, 14 พฤษภาคม 2544)

จรรยาเป็นนางแบบเนียนมไข่ หน้าอกสวยสะพรั่งตั้งบัวบาน
กลางสระใหญ่ หน้าตาคมและผิวพรรณออกคล้ำเล็กน้อย
สะโพกผายอวบอัดเต่งตึง ที่แฟนปฏิทินทั้งหลายชอบกันนักเห็น
จะเป็นหน้าอกหน้าใจของเธอที่ไอฟารตระการตา (มติชนรายวัน
, ฉบับวันอาทิตย์ที่ 4 กุมภาพันธ์ 2544)

วาทกรรมพรรณนา “สะโพก”

เธอเป็นผู้หญิงที่มีก้นสวยมีขาอันเรียวยาว มีเส้นห้อยอยู่ตรงที่เป็น
ธรรมชาติ เมื่อยามเธอหัวเราะหัวใคร่ ไม่ต้องทำท่าเหย้ายวน ยืนหัน
หลังเพียงเขย่งปลายเท้าข้างหนึ่งแก้มก้นเธอก็งามจนป่วนใจแล้ว
ยิ่งเห็นท่อนขาที่ทอดเรียวยาวด้วยยิ่งเพิ่มความรู้สึกขึ้นอีกโข เธอ
ยอมเปลือยท่อนบนให้เห็นwabมน่ารักมาก ไม่ต้องเปิดให้
กระจำงตา (มติชนสุดสัปดาห์, ฉบับที่ 1099, 10 กันยายน 2544)

วาทกรรมพรรณนา “ปาก”

ริมฝีปากบนของเธอสวยเซิด และเรียวยาวงามน่าประจักษ์จับ ยิ่ง
ตอนเผยปากด้วยแล้วยิ่งเหย้ายวน (มติชนรายวัน, ฉบับที่วัน
อาทิตย์ที่ 24 มิถุนายน 2544)

ที่สวยและมีเสน่ห์ที่สุดของเธอคือปากที่หนาและกว้างเป็นปากที่
อาบเสน่ห์และชวนดูชวนชื่น และตาเธอก็เริ่ใจ เธอเป็นผู้หญิงที่มี
หน้าสีเหลืองม มองดูแข็ง แต่ถ้าเธอยิ้มคางที่เหลืองจะกลมกลิ้งขึ้น
ได้ ดูจากรูปปัจจุบันขณะที่เธออายุ 43 เธอยังงามคงเสน่ห์อยู่ไม่
เปลี่ยนแปลง (มติชนสุดสัปดาห์, ฉบับที่ 115, 31 ธันวาคม 2544)

วาทกรรมพรรณนาโดยใช้บทกวีประกอบ

ความงามของเรือนกายสำคัญ มีหน้าอกหน้าใจที่ออกจะเต็มไม้เต็ม
มือ ทาทาบแนบนมก็ยิ่งงามขึ้นเป็นสองเท่า เป็นความสำราญใจใ
หวนนึกถึงฉากรักในหนังจันดารา แล้วยิ่งรำวราน ระทระทวยใจใ
ขึ้นเมื่อหยิบลิลิตพระลอมาอ่านซ้ำ ซ่างเข้ากันได้ดีและมีบรรยากาศ
มีความงามของภาษากลมกล่อมกลายเป็นความงามที่บริสุทธิ์

เซยชมชูปากบ่อน

แสนอมฤตรสซ้อน

สวาทเคล้าคิ่งสมร

กรูเกี่ยวกรอกอดเกื้อ

เนื้อแนบเนื้อโอเนื้อ

อ่อนเนื้อเอาใจ

พัทธราสีใหม่หมา หน้าแนบหน้าโอหน้า
 หนุ่มหน้าสรสม
 นมแนบนมนิ่มน้อง ท้องแนบท้องโอท้อง
 อ่อนท้องสรวงสมร

(มติชนสุดสัปดาห์, ฉบับที่ 1105, 22 ตุลาคม 2544)

การตีความหมายวาทกรรมของนิวัตี กองเพียร จากกลุ่มต่างๆในสังคม

การวิจัยในครั้งนี้ได้สัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มต่างๆ ซึ่งเป็นการเลือกกลุ่มเป้าหมายแบบเจาะจง ในการตีความหมายวาทกรรมนิวัตี กองเพียร โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่มคือ

- กลุ่มนักวิชาการแนวสังคมศาสตร์ สื่อสารมวลชนและสตรีนิยม
- กลุ่มนักวิชาการแนวศิลปะ
- กลุ่มนักสื่อสารมวลชน

กลุ่มเป้าหมายทั้ง 3 กลุ่ม ในฐานะผู้ถอดรหัส ได้ตีความหมายวาทกรรมนิวัตี ใน 5 ประเด็นดังต่อไปนี้

การตีความหมายวาทกรรม ในประเด็นการยั่วยุกรมารมณ์

ในคอลัมน์ “นิวัตี กองเพียร “ มีการนำเสนอ ถึง 31 ครั้ง คิดเป็น 25 % จาก 124 ครั้งของวาทกรรมที่นำเสนอในคอลัมน์นี้ และในคอลัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย “ มีการนำเสนอ 9 ครั้ง คิด เป็น 11.39% จาก 96 ครั้งของวาทกรรมที่นำเสนอ วาทกรรมที่ใช้มีลักษณะของการบรรยายสรีระรูปร่างของนางแบบที่เ้ายวน โดยแยกส่วนสรีระของผู้หญิงออกเป็นส่วนๆ และนำเสนอให้เห็นจุดเร้าอารมณ์ทางเพศ จากส่วนของสรีระเหล่านั้น เช่น หน้าอก, ก้น, สะโพก, ปาก, ตา, ขา เป็นต้น และวาทกรรมที่พบมากที่สุดคือ การพรรณนาถึงหน้าอก รองลงมาคือก้น (บันท้าย) เนื่องมาจากภาพที่นำเสนอไม่ว่าจะเป็นภาพเปลือย หรือกึ่งเปลือย ชุดว่ายน้ำหรือชุดราตรีต่างๆ ล้วนโคลอสอัพ ให้เห็นส่วนหน้าอก และก้น มากที่สุด อีกทั้งนิวัตี ต้องการสื่อให้เห็นว่าอวัยวะ ทั้งสองส่วนเป็นที่รวมของจุดเร้าอารมณ์ทางเพศมากที่สุด อันเป็นค่านิยมที่คล้ายคลึงกับคนทั่วไปในสังคม

สำหรับการใช้ภาษาบรรยายของนิวัตติ มีส่วนสร้างจินตนาการว่าผู้อ่านได้เสพสังวาสหรือถ้าได้เสพสังวาสกับนางแบบผู้นั้นจะมีความสุขมากแค่ไหน และมักจะเขียนทิ้งไว้ให้คนอ่านคิดตามเอาเอง แต่การที่อ่านแล้วเกิดจินตนาการทางเพศหรือไม่ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลที่อ่อนไหว หรือจินตนาการตาม ในเรื่องนี้มากน้อยแค่ไหน เพราะคำว่า “ยั่วยุ” นั้นมีมาตรฐานการวัดที่เป็นอัตวิสัย (Subjective) มาก ดังที่ปกรณัม พงศักรวาท บรรณาธิการบริหาร นิตยสาร M ได้วิจารณ์งาน และวาทกรรมของนิวัตติว่า “ ยังไม่ถึงขั้นยั่วยุกามารมณ์ผมว่าน่าจะแค่สร้างความหอมไหวในอารมณ์มากกว่า ยังไม่ถึงขั้นยั่วยุแน่นอนว่าภาพเซ็กซี่ของผู้หญิงต้องการให้คนดูเกิดความหอมไหวในอารมณ์ ถ้าดูแล้วเศร้าสลดแสดงว่าสื่อ หรือคนดูผิดปกติ ถ้าสื่อทำออกมาแล้วคนดูเศร้าแสดงว่า คุณผิดพลาดทางด้านการศึกษา เพราะภาพที่สื่อต้องการให้คนดูเกิดความชุ่มชื่นในอารมณ์ จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสื่อว่ามีเป้าหมายขนาดไหน เช่นการที่เรามองว่า เรามีเป้าหมายแค่นี้พอแล้ว ภาษาที่ใช้ น่าจะแค่หอมไหวสร้างความชุ่มชื่น ความหอมไหวในอารมณ์” (ปกรณัม พงศักรวาท ; สัมภาษณ์, 15 กุมภาพันธ์ 2545)

เช่นเดียวกับบรรณาธิการนิตยสาร E ที่ถอดรหัสวาทกรรมของนิวัตติว่าไม่ยั่วยุ “ตามเจตนาคุณนิวัตติ ไม่ยั่วยุ ไม่ได้มีเจตนายั่วยุ ชาวบ้าน แต่เค้ามาบอกเล่าความรู้สึกของตัวเองให้คนอื่นฟังเท่านั้น ว่าดูภาพแล้วรู้สึกอย่างไร คนอื่นจะตีความอย่างไรขึ้นอยู่กับวิจารณญาณ คำพูดของแกอาจจะไปกระตุ้น ให้คนดูรูปเพ้อพิศตรมมากขึ้น เพื่อพิสูจน์ว่าจะได้ขึ้นสวรรค์ชั้นไหนๆ อย่างแกเล่าหรือเปล่า” (รัทยา ทองคงเย่า ; สัมภาษณ์ , 19 กุมภาพันธ์ 2545)

ดังนั้นการนิยามว่าภาพแบบไหนยั่วยุหรือไม่ จึงเป็นเรื่องของมาตรฐานที่แตกต่างกัน จะเห็นได้ว่าบรรณาธิการของนิตยสารทั้งสองฉบับ ซึ่งเป็นหนังสือที่ทันสมัยและนิยมนำเสนอภาพเปลือย – กึ่งเปลือย ของนางแบบมีทัศนคติว่า วาทกรรมของนิวัตติ ไม่มีลักษณะยั่วยุ ซึ่งสอดคล้องกับนักวิชาการด้านศิลปศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้กล่าวว่า “ ยั่วยุหรือไม่ขึ้นอยู่กับแต่ละสังคม แต่ละบุคคล ในการตีความภาพนั้น มีวาทกรรมสองอย่าง ที่นำมาจับการนำเสนอภาพเรือนร่างผู้หญิง คือ วาทกรรมศิลปะ กับ ศิลธรรม (ลามกอนาจาร) ดังนั้นจริงๆ แล้วรูปเดียวกันของผู้หญิงขึ้นอยู่กับว่าเราสร้างสถานนะอะไรให้ เช่นเดียวกับวาทกรรมของนิวัตติ ขึ้นอยู่กับว่ากำลังจับด้วยสถานะของอะไร เช่นวาทกรรมทางแพทย์, วาทกรรมทางศิลปะ หรือวาทกรรมทางข่าว เพราะฉะนั้นตอบไม่ได้ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล “ (ผศ. ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิช ; สัมภาษณ์ , 22 กุมภาพันธ์ 2545)

ในขณะที่หากพิจารณาจากแนวคิดสตรีนิยมที่วิเคราะห์ว่าการนำเสนอและผลิตซ้ำภาพเปลือยของผู้หญิง เป็นการสะท้อนให้เห็นว่าสังคมมอง ผู้หญิงเป็นเพียง "วัตถุทางเพศ" (Sex Object) ที่จะสนองความพึงพอใจทางเพศให้กับผู้ชาย และลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ของผู้หญิงด้วยอำนาจการมองของผู้ชาย (Male gaze) คือแทนที่จะมองตลอดทั้งตัวให้เห็นความเป็นมนุษย์ของผู้หญิง แต่จะมองแบบแยกส่วนแทน คือมองอก มองสะโพก มองปาก มองขา ซึ่งทำให้ผู้หญิงหมดความเป็นมนุษย์ เนื้อหาของภาพเปลือยบ่งบอกการเหยียดเพศ (sexist) และการเหยียดผู้หญิง (misogynous) การผลิตบ่งบอกถึงการละเมิด (abusive) และการบริโภคนิยมบ่งบอกถึงการที่ผู้ชายกระทำความรุนแรงทางเพศต่อผู้หญิง (sexual violence against women)

จากทัศนคติของแนวคิดสตรีนิยมข้างต้น ได้รับการอธิบายชัดเจนขึ้น โดยนักวิชาการสายสตรีนิยมจากคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ "การยั่วยุกามารมณ์ การเขียนถึง Erotic ดิ้นมองว่า เส้นแบ่ง Art กับ Erotic บางมากและดิ้นก็ยังไม่เห็นว่าจะเสียหายตรงไหนที่จะเขียนถึง Erotic คนเราสามารถพูดถึงเรื่อง sex ได้ แต่ว่า sex ถูกมองในแง่ไม่ดีจากคนในสังคม จึงทำให้เราพูดยาก ทำอะไรยาก แต่ดิ้นมองว่าในวัฒนธรรมแบบไทย โดยเฉพาะในวรรณคดี หรือศิลปะมันมีแง่มุม Erotic อยู่แล้ว Narrative ของ Erotic ในสังคมปัจจุบันเป็นแบบฝรั่งไม่ใช่ไทย เป็นแนวคิดแบบชนชั้นกลางกลุ่มหนึ่งที่คิดแบบ Victorian มาก ๆ แต่ดิ้นไม่ Define... คุณนิวัตเองในหลายแง่มุมแล้วดิ้นไม่ชอบเพราะคุณนิวัตพูดถึงผู้หญิงเป็นสิ่งของการตีความของนิวัตในหลายอย่าง แต่ว่าปัญหาที่ต้องยอมรับกันคือเส้นแบ่งมัน บางมาก (ผศ.ดร. ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ ; สัมภาษณ์ , 27 กุมภาพันธ์ 2545)

ในขณะที่นักวิชาการชาย จากคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีงานวิชาการในแนวคิดของสตรีนิยม ให้ทัศนะต่อวาทกรรมแบบยั่วยุก ของนิวัตในเชิงปฏิเสธ ดังนี้

“ คิดว่าให้ความเข้าใจในผู้หญิงมากขึ้น ผู้ชายเข้าใจผู้หญิงมากขึ้น เห็นการนำเสนออย่างละเอียดอ่อนสุนทรีย์ ในการบรรยายให้เห็นแง่มุมของความสวยงามของผู้หญิง ถ้ามีความรู้สึกทางเพศใหม่ ก็มี เพราะเป็นสภาวะของภาพนิ่งอยู่แล้วที่จะมีเรื่องกามารมณ์มาเกี่ยวข้อง แต่ไม่ได้ให้ความรู้สึกกดดัน ซึ่งต่างจากสิ่งลามกอนาจาร จะให้ความรู้สึกกดดัน “ (ผศ.ดร. ไชยันต์ ไชยพร ; สัมภาษณ์ , 28 มกราคม 2545)

ในขณะที่ นักวิชาการคณะมนุษยวิทยา และ สังคมวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “เนื้อหารูปภาพ ข้อเขียน สามารถเข้าอารมณ์ผู้อื่นในเชิงอารมณ์ ซึ่งผสมผสานกันระหว่างอารมณ์เพศรวมกับศิลปะ รูปว่าภาพนู้ด และวาทกรรมวิจารณ์นู้ด ของนิวัตติสามารถกระตุ้นอารมณ์ ซึ่งเป็นธรรมชาติของคน แต่เป็นการกระตุ้นอย่างละเอียดอ่อน ไม่หยาบคายหรือรุนแรง” (รศ. ดร. วรพล พรหมิก ; สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2545)

นاناتศนะที่หลากหลายของบรรดาผู้ถอดรหัส ซึ่งถือเป็นผู้นำทางความคิดของสังคมดังที่กล่าวมาแล้วนั้น น่าจะสรุปได้ชัดเจนเมื่อพิจารณาจากทัศนคติวิพากษ์ ของนักวิชาการสายสื่อสารมวลชน ที่มีมิติของสตรีนิยม ดังนี้

“ ภาพนู้ด รวมทั้งคอลัมน์ที่นำเสนอมันอยู่ในบริบทของสื่อสารมวลชน คือ หนังสือพิมพ์ซึ่งถือว่าเป็นสื่อสาธารณะ ดังนั้นจึงถูกกฎหมายเข้าไปกำหนดหรือถูกมาตรฐานต่างๆ ทางสังคมบังคับ นี่คือนี่ที่ผู้ผลิตไม่สามารถพูดอย่างใจแข็งได้ว่าทำเพื่อช่วยยกอารมณ์มันจึงต้องอาศัยศิลปะมาครอบไว้(Cover) นิวัตติ พยายามจะเอาวาทกรรมทางศิลปะมาครอบ(Cover) ภาพนั้น ทั้งๆ ศิลปะก็นำไปสู่การช่วยยกอารมณ์ หมายถึงอารมณ์ที่มีศิลปะนั่นเอง ซึ่งจริงๆ คนไม่อยากจะยกอารมณ์ล้วนๆ คนอยากได้ยกอารมณ์ที่มีศิลปะหรือยกอารมณ์ที่เข้าใจจริงๆ แต่ทำไมนิวัตติไม่กล้ายอมรับว่ายกอารมณ์เป็นสิ่งสำคัญสำหรับชีวิต ในเมื่อคุณนิวัตติเองยอมรับว่าคุณรูปพวกนี้ช่วยยกอารมณ์ตัวเอง เพราะฉะนั้น เวลาตัวเองเขียนไปก็ต้องไปช่วยยกอารมณ์คนอื่น แต่นิวัตติไม่กล้ายอมรับว่าเขียนเพื่อกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกที่ดีทางอารมณ์ แสดงว่า เขาเองไม่กล้ายอมรับ และเคารพ Norm อยู่ เขาดูแล้วบอกว่าเกิดอารมณ์อย่างนั้นอย่างนี้ แล้วคนอื่นจะไม่เกิดหรือ ที่สำคัญคือเขาเอารูปมาลง แต่ไม่กล้ารับผิดชอบ ซึ่งจริงๆ เมื่อเอารูปมาลงเขาต้องกล้ารับผิดชอบเพราะเขาเป็น Gatekeeper ไม่ใช่ผลัดภาระไปให้ผู้อ่านใช้วิจารณญาณเอง ก็คงจะมีแต่คนทำหนังไปอย่างเดียวละมังที่ยอมรับว่าทำเพื่อช่วยยกอารมณ์” (รศ.ดร. กาญจนา แก้วเทพ ; สัมภาษณ์ , 28 มกราคม 2545)

การตีความหมายวาทกรรมในประเด็นให้ความรู้เชิงศิลปะ

ในคอลัมน์ “นิวัตติ กองเพียร “ มีการนำเสนอ ถึง 17 ครั้ง คิดเป็น 13.71 % จาก 124 ครั้งของการนำเสนอวาทกรรม และในคอลัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย “ มีการนำเสนอ 6 ครั้ง คิด เป็น 6.25 % จาก 96 ครั้ง ถือว่ายังมีการกล่าวถึงน้อย ถึงแม้ผู้เขียนจะยืนยันว่าเป็นเจตนากรณีหลักในการจัดทำคอลัมน์วิจารณ์นู้ด อาจเป็นเพราะว่ากลัวผู้อ่านเบื่อหน่าย เพราะผู้อ่านน้อยคนที่จะมีความรู้ด้านศิลปะ จึงเกรงว่าจะทำความเข้าใจได้ยาก ลักษณะการเขียนเชิง

ศิลปะเน้นการพรรณนา แสงเงา บรรยากาศ สีเส้นของเสื้อผ้า ที่จะทำให้ภาพดูดี หรือบรรยายถึงลักษณะภาพศิลปะต่างๆ และด้วยผู้เขียนเป็นผู้ที่มีความรู้ทางศิลปะวาทกรรมที่น่าเสนอ จึงมีความเด่นชัดสะท้อนให้เห็นความรู้ทางศิลปะค่อนข้างมาก ดังที่นิวัติ เน้นย้ำเสมอว่าผู้ใดคือศิลปะ จะแยกจากกันไม่ได้ใครทำงานผู้ใดคือทำงานศิลปะ แต่ถ้ามีเจตนาช่วยๆ หรือ ส่อเจตนาช่วยๆ ถือเป็นอนาจาร

ในประเด็นให้ความรู้เชิงศิลปะนี้ นักวิชาการแนวสตรีนิยม ได้แสดงทัศนะว่า “เป็นการพยายามอย่างสูงสุดของนิวัติ กองเพียร ในการให้ความรู้เชิงศิลปะเพื่อนำมาเคลือบภาพผู้ใดให้คนในสังคมมีมุมมองที่แตกต่างคือ ไม่มองภาพผู้ใดแค่เพียงเรื่องเพศแต่ให้มองในมุมมองทางศิลปะ ถ้าเจตนารมณ์นี้ของนิวัติ กองเพียร ประสบความสำเร็จ คนในสังคมเมื่อดูภาพผู้ใดแล้วจะต้องไม่เกิดอารมณ์ทางเพศการช่วยๆ กามารมณ์เสมอไป เราสามารถดูเส้นสายสรีระในทางศิลปะได้ ซึ่งในประเด็นนี้ถือเป็นความท้าทาย นิวัติ กองเพียร ในการมองภาพผู้ใดในแง่ศิลปะดังเจตนารมณ์ของคอลัมน์วิจารณ์ภาพผู้ใด. (รศ. ดร. กาญจนา แก้วเทพ ; สัมภาษณ์ , 28 มกราคม 2545)

นักวิชาการอีกท่านหนึ่งได้แสดงทัศนะในประเด็นให้ความรู้เชิงศิลปะว่า “นิวัติ กองเพียร จบทางด้านศิลปะมาจึงมีความละเอียดในการนำเสนอความคิดเกี่ยวกับสรีระมนุษย์มากกว่าคนอื่นๆ โดยพยายามให้ความรู้กับผู้อ่านและเพื่อให้ภาพผู้ใดนั้นมีความเป็นศิลปะ นิวัติ กองเพียร จึงมักจะโยงเข้ากับจิตกรรมฝาผนังซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของศิลปะจิตรกรรมเป็นวัฒนธรรมในอดีต ดังนั้นนอกจากจะให้ความสุขใจกับคนอ่านแล้ว ยังเป็นการให้ความรู้ทางศิลปะกับผู้อ่านด้วย (รศ. ดร. วรพล พรหมิก ; สัมภาษณ์ , 27 กุมภาพันธ์ 2545)

วาทกรรมเชิงศิลปะนี้ นักวิชาการด้านศิลปะ ซึ่งอยู่ในฐานะผู้ถอดรหัสได้แสดงทัศนะดังนี้

“เนื่องจาก นิวัติพยายามบอกว่าผู้ใดเป็นศิลปะแกก็จะเอาภาษาในเชิงศิลปะ เช่น แสงเงา, เส้นสาย ส่วนหัวส่วนโค้ง มาเพื่อตอกย้ำว่าภาพนั้นเป็นศิลปะ การใช้บทกวี ภาษาไทยโบราณ หรือโคลงกลอน ก็เพื่อจะทำให้เป็นศิลปะ ซึ่งจริงๆ บทกวีก็ค่อนข้างไปและช่วยๆ กามารมณ์ แต่พอเป็นบทกวี คนก็จะรู้สึกว่าเป็นศิลปะ คือ มันเป็นการลดทอนความลามก โดยใช้ศิลปะพุงไว้เท่านั้นเอง (ผศ. ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิช , สัมภาษณ์ , 22 กุมภาพันธ์ 2545)

นักวิชาการด้านวิจารณ์ศิลปะ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต และคอลัมน์นิตยสารหนังสือพิมพ์เนชั่นสุดสัปดาห์ อาจารย์ ฤทธิชัย ช่างกัฏ ได้กล่าวถึงประเด็นให้

ความรู้เชิงศิลปะดังนี้ “ นิวัตินิยามที่จะถ่ายทอดความรู้ด้านศิลปะให้คนอ่านได้รับรู้ แน่นนอน ไม่ว่าใครจะเป็นผู้วิจารณ์ผู้ใด ต่างก็ใช้หลักเกณฑ์เดียวกัน คือใช้ศาสตร์ทางด้านภาษา, ร่างกาย, เรื่องแสงเงา ไม่ต่างกัน แต่ลักษณะสร้างให้คนนิยมขึ้นมาเป็นลักษณะเฉพาะของคอลัมน์นิสต์ เป็นเสน่ห์ของการใช้ภาษาให้มีมายาคติทางภาษาของตัวเอง อาจจะเขียนให้มีความยั่วยวนชวนอ่าน นิวัตินิยามที่จะให้ความรู้กับผู้อ่านด้วยภาษาที่มีเสน่ห์ในตัวเอง ภาพผู้ใด คือ งานศิลปะที่สะท้อนความเป็นยุคสมัยของคน สามารถสะท้อนสภาพจิตใจของคนในเรื่องบางเรื่องได้จากภาพผู้ใด ในแต่ละสถานะของบุคคล ผู้หญิงของยุคสมัย คือการบอกเล่าศิลปะของนิวัตินิ ” (อ. ถนอม ชากักดี ; สัมภาษณ์ , 5 มีนาคม 2545)

ในขณะที่ที่ศณะจากสื่อมวลชน วิพากษ์วาทกรรมประเด็นให้ความรู้เชิงศิลปะในเชิงสนับสนุนว่า “ในฐานะที่นิวัตินิ คร่ำหวอดมาทางด้านศิลปะและเชี่ยวชาญเรื่องสรีระผู้หญิงเป็นพิเศษ นิวัตินิ ได้สอนเชิงหรือบอกเทคนิคหลายๆ กับการทำงานด้านผู้ใดกับช่างภาพให้นางแบบ เช่น ขยับออกมาจากหน้าต่างเล็กน้อยกันจะได้ไม่แบน นี่คือวิธีบอกช่างภาพในรายละเอียดเล็กๆน้อยๆ แต่สำคัญในการพัฒนาภาพได้ดีขึ้น เพื่อพัฒนางานต่อไป ” (รัถยา ทองคงเย่า, สัมภาษณ์ , 19 กุมภาพันธ์ 2545)

การตีความหมายวาทกรรมในประเด็นวิจารณ์เชิงศิลปะ

ในคอลัมน์ “นิวัตินิ กองเพียร “ มีการนำเสนอ ถึง 38 ครั้ง คิดเป็น 30.64 % จาก 124 ครั้ง และในคอลัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย “ มีการนำเสนอ 35 ครั้ง คิด เป็น 36.46 % จาก 96 ครั้ง ของการเสนอวาทกรรมทั้งหมด จัดได้ว่าเป็นประเด็นที่มีการกล่าวถึงมากที่สุด ในคอลัมน์ “นิวัตินิ กองเพียร”ในมติชนสุดสัปดาห์ ส่วนในคอลัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย” มีการนำเสนอประเด็นนี้เป็นอันดับที่สองรองจากประเด็นอัตลักษณ์ของผู้เขียน อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาความถี่ในการนำเสนอมวาทกรรมทั้งสองคอลัมน์ พบว่าประเด็นวิจารณ์เชิงศิลปะถูกนำเสนอมากที่สุด โดยที่ผู้เขียนก็ชี้ชัดเจนว่าประเด็นนี้เป็นเจตนารมณ์หลักในการจัดทำคอลัมน์วิจารณ์ผู้ใด ในการวิจารณ์จะวิจารณ์ตั้งแต่รูปร่างของนางแบบ, ช่างภาพ, บรรยากาศรวมของภาพนั้นทั้งหมด โดยนิวัตินิจะออกตัวตลอดเวลาในวาทกรรมของเขาว่าเป็นความคิดเห็นของ “ผม” ผู้อ่านจะเห็นด้วยหรือไม่ก็ได้ โดยที่วาทกรรมนั้น ผู้เขียนอาศัยองค์ความรู้ทางศิลปะมาสร้างความปลอดภัย และความน่าเชื่อถือให้กับวาทกรรมนั้น

จากบทความและจากการให้สัมภาษณ์ทางสื่อ หรือการให้สัมภาษณ์ในงานวิชาการต่างๆ ในประเด็นวิจารณ์ศิลปะ นิวัตินี้จะย้ำเน้นเสมอถึงความสำคัญของฝีมือการถ่ายภาพของช่างภาพผู้ตั่งทั้งหลาย ว่า...ช่วยสร้างสรรค์ความงามให้กับเรือนร่างที่งามนั้นด้วยเถิด ช่วยกันประณีตกับงานที่กำลังทำอยู่นี้บ้าง ให้เวลากับการทำงานแต่ละชิ้นอย่างตั้งใจ มีความคิดที่มั่นคงว่ากำลังทำงานนี้เพื่อจะขายอะไรอย่าส่อเจตนาที่จะขายเพียงเนื้อหนังมังสา อย่าถือโอกาสเอาความเปลี่ยเปล้าของชีวิตนางแบบมาตีแผ่ขายกันกินอย่างออกหน้า มีความงามในหัวใจแล้วใส่เข้าไปในฝีมือกันบ้าง ความงามสองอย่างที่นิวัตินำมาพูดในรวมบทความเหล่านี้ก็คือ ความงามของศิลปะการถ่ายภาพ และความงามของนางแบบ ความงามอย่างแรกนั้นเหนือกว่าอย่างหลัง เพราะนางแบบที่มีข้อบกพร่องบางอย่าง ก็อาจได้ภาพถ่ายที่งามออกมาได้ ถ้าช่างภาพผู้จัดจ้ดท่า, แสง, มุมกล้อง ฯลฯ ให้ลบหรือทุเลาความไม่งามในส่วนนั้น ๆ ของนางแบบลงได้ (นิวัติน กองเพียร ; แบนเนื่อนาง, 2542)

ทัศนะการตีความหมายดังกล่าวสอดคล้องกับความเห็นของ นักวิจารณ์ศิลปะ คณะศิลปกรรม มหาวิทยาลัยรังสิต ดังนี้ “เป็นการสร้างบรรทัดฐานขบวนการ งานวิจารณ์ศิลปะ ลักษณะงานแบบนี้ได้เป็นอย่างดี เพราะไม่ค่อยมีใครพูดถึง โครงสร้างหลักการ ถึงแม้จะเป็นไปอย่างที่เป็นธรรมชาติของแก แต่ก็ทำให้คนได้เข้าใจ ศิลปะเกี่ยวกับภาพผู้ตั่งได้ดีขึ้น และทำให้คนในสังคมได้เข้าใจว่ามีสิ่งเหล่านี้อยู่ในสังคม และควรจะเปิดเผยได้แล้ว ไม่ควรจะปิดบัง คุณนิวัตินได้ทำงานหนักพอสมควร เพราะส่วนมาก หลายคนอาจไม่ชอบเพราะมองว่าเป็นเรื่องทำให้เสื่อมเสีย แต่จริงๆ ไม่ยอมรับกับสิ่งที่ตัวเองคิดมากกว่า” (อาจารย์ ถนอม ชากักดี , สัมภาษณ์ , 5 มีนาคม 2545)

นักวิชาการแนวศิลปะมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ก็ได้แสดงทัศนะในประเด็นนี้ว่า “นิวัตินี้ ระบุว่าผู้ตั่งคือศิลปะ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องสรรหาภาษาทางศิลปะมาเพื่อตอกย้ำว่าภาพนั้นเป็นศิลปะให้ได้ จะให้มาบรรยายแบบปกขาวก็คงไม่ได้เพราะจะเป็นความอนาจาร การบรรยายภาพผู้ตั่งให้เป็นศิลปะจึงจำเป็นต้องใช้กรอบศิลปะเข้าไปครอบ เช่น บทกวี ดังนั้นถึงแม้จะค่อนข้างโป๊ไปบ้าง แต่พอเป็นบทกวีคนก็จะรู้สึกว่าเป็นศิลปะ จึงเป็นการลดทอนความอนาจารและขยายความเป็นศิลปะมากขึ้น เช่น พูดถึงแสงเงา บรรยากาศ หรือองค์ประกอบของภาพ เป็นต้น” (ผศ. ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิช ; สัมภาษณ์ , 22 กุมภาพันธ์ 2545)

สอดคล้องกับนักวิชาการสายสังคมศาสตร์ ของจุฬาฯ ว่า “ผมว่าวาทกรรมทั้งหมดที่น่าเสนอที่ชัดที่สุดน่าจะเป็นประเด็นนี้แหละ เพราะนิวัตินั้นเป็นศิลปินด้านศิลปะ ประเด็นนี้จึงเห็นชัดมากที่สุด” (ผศ. ดร. ไชยันต์ ไชยพร ; สัมภาษณ์ , 28 มกราคม 2545)

ในขณะที่นักวิชาการด้านสตรีนิยมกลับเปิดมุมมองการตีความหมายว่า วาทกรรมเชิงวิจารณ์ศิลปะของนิวัตินั้น เป็นเรื่องของอำนาจของผู้ผลิตวาทกรรม “ดิฉันจะมีปัญหาเกี่ยวกับคำว่า ศิลปะ เพราะการมองของเราแตกต่างกัน ถ้าใครบอกว่าศิลปะ คนในสังคมก็จะบอกว่าเป็น ศิลปะ เราควรให้อำนาจกับคนเพียงบางกลุ่ม ที่เรียกตัวเองว่า Artist เท่านั้น หรือที่จะบอกว่าอะไรคือสวยงาม บอกว่านี่คือสวย นี่คือไม่สวย คนที่ไม่ใช่ Artist ผลิตงานออกมาและเขยื้อมหน้าเกลียด ดิฉันรับไม่ได้ ดิฉันว่าศิลปะเป็นแง่มุมที่สูงส่งมากอย่างหนึ่งของมนุษย์ ปล่อยแบบนั้นได้แสดงว่า สังคมให้อำนาจกับคนกลุ่มนั้นอย่างมหาศาล คุณวุ่นวายเผด็จการ เมือง แต่ไม่ย้อนกลับมามองว่าแง่มุมแบบนี้เป็นเผด็จการทางความคิด ดิฉันจึงรับไม่ได้ที่นิวัตินบอกเราว่าอะไรสวยอะไรไม่สวย เพียงเพราะว่านิวัตินั้นเป็นศิลปิน “ (ผศ. ดร. ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ , สัมภาษณ์ , 27 กุมภาพันธ์ 2545)

นอกจากนี้นักวิชาการอีกท่านก็ได้แสดงความคิดเห็นในประเด็นนี้ว่า “ปีแรกเห็นได้ค่อนข้างชัด โดยได้แทรกความงามด้านศิลปะของไทยในข้อเขียน และมีลักษณะเชิงวิพากษ์วิจารณ์ศิลปะฝ่ายตะวันตกบวกรวมตะวันออก เป็นครั้ง ๆ แล้วแต่สถานการณ์” (รศ. ดร. วรพล พรหมิก ; สัมภาษณ์ , 27 กุมภาพันธ์ 2545)

รวมทั้งทัศนะของบรรณาธิการของนิตยสาร E ที่ได้สนับสนุนวาทกรรมนี้ว่า “ดิฉันคิดว่าประเด็นวิจารณ์ศิลปะ คือเจตนารมณ์ของนิวัตินั้นที่เด่นชัดที่สุดในคอลัมน์วิจารณ์ผู้ใดของเขา “ (รัถยา ทองคงเย่า ; สัมภาษณ์ , 19 กุมภาพันธ์ 2545)

ในขณะที่นักสื่อสารมวลชนซึ่งเป็นผู้ผลิตนิตยสารที่ถูกพาดพิงถึง ได้แสดงทัศนะในประเด็นการวิจารณ์ศิลปะของ นิวัติน กองเพียร ว่า “ผมไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าไร ในการวิพากษ์วิจารณ์ที่ค่อนข้างจะรุนแรง เช่น นิวัติน วิพากษ์ช่างภาพยังมือไม่ถึง หรือวิจารณ์ข้อบกพร่องของนางแบบ เพราะผมเข้าใจว่าช่างภาพของนิตยสารจะถ่ายรูปไม่ใช่น้อยๆ เลย กว่าจะได้ภาพลงในนิตยสารแต่ละฉบับ ซึ่งการที่ต้องถ่ายภาพจำนวนมากย่อมมีภาพที่มีคุณภาพน้อยหลุดออกไปบ้าง การที่ นิวัติน นำภาพเหล่านี้ไปเปรียบเทียบกับหนังสือแฟชั่น โดยเฉพาะแฟชั่นต่างประเทศ ซึ่งมีการลงรูปภาพอย่างเก่งไม่เกิน 15 ภาพ ในขณะที่นิตยสาร M ลงภาพ 30 ภาพ และอีกประเด็นหนึ่ง นางแบบในแฟชั่นเป็นนางแบบมืออาชีพ แต่นางแบบในนิตยสาร M

70-80% เธอไม่เคยถ่ายรูปรูปเช็กซีในแนวนี้มาก่อน จึงไม่ยุติธรรมที่จะไปเปรียบเทียบกับนางแบบมืออาชีพที่จะมีเทคนิคในการวางท่าทางต่างๆ มากกว่า ผมถือว่าการที่นางแบบมือใหม่หรือว่ามีมือสมัครเล่น สามารถถ่ายภาพเช็กซีเป็นครั้งแรกของเธอออกมาได้เท่านี้ ผมก็พึงพอใจแล้ว และผมมองว่าจุดขายของนางแบบไม่ได้อยู่ที่หุ่นต้องสวยงามแบบนางแบบมืออาชีพเสมอไป ความเช็กซีของนางแบบ M มีอยู่ในส่วนต่างๆ แต่ก็โอเคว่าถ้า นิวัติ วิจารณ์มา ผมก็รับรู้และจะพยายามคัดเลือกภาพที่มีคุณภาพให้มากขึ้น” (ปกกรณ์ พงษ์วรภา ; สัมภาษณ์ , 15 กุมภาพันธ์ 2545)

การตีความหมายวาทกรรมในประเด็นอัตลักษณ์ของผู้เขียน

ในคอลัมน์ “นิวัติ กองเพียร “ มีการนำเสนอ ถึง 29 ครั้ง คิดเป็น 23.29 % จาก 124 ครั้ง และในคอลัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย “ มีการนำเสนอ 36 ครั้ง คิด เป็น 37.50 % จาก 96 ครั้ง ในการเสนอวาทกรรมทั้งหมด จัดได้ว่ามีการนำเสนอมากที่สุดในคอลัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย” และเมื่อพิจารณารวมกัน 2 คอลัมน์ พบว่าประเด็นนี้ถูกนำเสนอมากเป็นที่ 2 รองจากประเด็นวิจารณ์ศิลปะ แสดงให้เห็นว่านิวัติ แสดงอัตลักษณ์ที่ชัดเจนในการวิพากษ์วิจารณ์ ถึงแม้ว่าจะถูกต่อต้านจากสังคม หรือสื่อสิ่งพิมพ์อื่นๆที่วาทกรรมของเขาพาดพิงถึง สิ่งที่ยังบอกชัดเจนในการแสดงอัตลักษณ์ ของนิวัตินอกจากจะใช้คำแทนตัวว่า “ผม “ แล้วยังปรากฏได้จากการใช้ชื่อจริง-นามสกุลจริง ในคอลัมน์ โดยเฉพาะมติชนสุดสัปดาห์ที่มีการลง E-mail address (NKONGPIEN@HOTMAIL.COM) พร้อมทั้งลงภาพของนิวัติ กองเพียร เป็นโลโก้ ที่หัวคอลัมน์ด้วย ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งพิมพ์อื่น โดยทั่วไป คอลัมน์นิสต์จะไม่ระบุชื่อจริง-นามสกุลจริงส่วนมากจะใช้นามแฝง ภาษาที่ใช้จะเป็นภาษาทางด้านศิลปะ, ภาษาเก่า ภาษาที่มีจินตนาการเพื่อฝัน รวมถึงโคลงกลอนต่างๆผสมผสานกันไป

ในประเด็นเรื่องการสะท้อนอัตลักษณ์นี้ ผู้ถอดรหัส ต่างได้แสดงทัศนะวิพากษ์ดังนี้

นักวิชาการแนวศิลปะและคอลัมน์นิสต์ ได้กล่าวถึงประเด็นนี้ว่า “ อัตลักษณ์ของเขาสำคัญมากนิวัติอ่านหนังสือเก่าเยอะ นิวัติมีความเข้าใจแนวคิดของชนชั้นกลางเป็นอย่างดี คือ คนต้องการระลึกถึงความหลัง ดังนั้นจึงหยิบอะไรขึ้นมา จะมีลักษณะการเปรียบเทียบ สร้างมิติ สร้างอุดมคติให้คนใช้ภาษาเก่า ภาษาโบราณ สลับกับภาพสมัยใหม่ เพื่อสร้างมายาคติในงานของนิวัติ เอาภาษาโบราณมาเทียบกับร่างกาย ใช้ภาษาเก่า ตัดการเติมแต่งเมื่ออ่านภาษาพวกนี้ก็มีกลิ่นอายของวัฒนธรรมผสมอยู่ นิวัติเป็นคนแปลกเปลือคนในสังคม

ว่ายอมรับในเรื่องนี้ดูอยู่เหมือนกัน และให้ความรู้ด้านศิลปะด้วยมากที่สุด และทำให้เกิดแนวคิดแบบเชิงวิพากษ์ ทำให้มีระบบ Interactive (ปฏิสัมพันธ์) ในความคิดของตัวเอง ทั้งการเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย ทำให้เกิดการขยายตัวขององค์ความรู้ด้านศิลปะและการวิจารณ์ศิลปะได้” (อ.ถนอม ซากักดี ; สัมภาษณ์ 5 มีนาคม 2545)

ในมุมมองของบรรณาธิการนิตยสาร ซึ่งแสดงทัศนะต่อประเด็นนี้อย่างชัดเจนว่า “เขาเป็นคนชอบผู้หญิงแบบนี้ เขาพูดอยู่บ่อยๆว่าชอบดูภาพผู้หญิง แนวเซ็กซี่แต่ดูแล้วก็ไม่ได้ไปชมชื่นใครไปล่อลวงใคร มันเป็นเรื่องของเขาถึงแม้ว่าเขาจะพูดอยู่หลายครั้งว่า เขาดูแลเอาไปช่วยตัวเอง แต่ผมก็ไม่เห็นว่ามันผิดตรงไหน มันก็จะสะท้อนความคิดออกมาถ้าเขาซื้อสตั๊มป์กับตัวเองเขาเห็นแล้วรู้สึกอย่างไรก็เขียนตามนั้น”(ปกรณ์ พงศ์วราภา ; สัมภาษณ์ , 15 กุมภาพันธ์ 2545)

สอดคล้องกับนักสื่อสารมวลชนอีกท่านหนึ่งที่กล่าวถึงอัตลักษณ์งานเขียนของนิวัติ กองเพียร ว่า “นิวัติ ใช้ภาษาไทยได้อย่างละเมียดละไมเป็นแบบอย่างของหลักการใช้ภาษาไทย ภาษาเป็นเอกลักษณ์ ถึงแม้จะเขียนในลักษณะที่ยั่วยุกามารมณ์ แต่อ่านแล้วจะ อมยิ้ม เห็นดูภาษาที่บรรยายอารมณ์ของนิวัติ มากกว่าจะยั่วยุให้เกิดจินตนาการทางเพศตามถือเป็นการใช้ภาษาไทยในการพัฒนาเทคนิควิธีการนำเสนอภาพนู้ดมากกว่า” (รัชยา ทองคงเยาว์ ; สัมภาษณ์ , 19 กุมภาพันธ์ 2545)

สอดคล้องกับทัศนะของนักวิชาการสังคมศาสตร์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย “ผมว่าวาทกรรมมันมีทั้ง 5 ประเด็นผสมกัน แต่น่าจะเป็น อัตลักษณ์ มากกว่าคือ เขามักสะท้อนจากสิ่งที่เขาเห็น แล้วสื่อสิ่งที่เขาเห็นให้เรามองเห็น ให้เราพิจารณาตาม เขามองผู้หญิงในแง่ดี มองผู้หญิงอย่างสุนทรีย์จะไม่ดิบเถื่อน มองอย่างมีความงามซึ่งบางคนอาจไม่มองเป็นความงาม แต่มองแบบตอบสนองความใคร่อย่างเดียว จากการการอ่านคอลัมน์ผู้หญิงของยุคสมัย ผมว่าเขาสะท้อนตัวตนเขาได้ดี และมีทัศนคติที่ดีต่อผู้หญิงนะ” (ผศ. ดร ไชยยันต์ ชัยพร ; สัมภาษณ์ , 28 มกราคม 2545)

อีกหนึ่งทัศนะจากนักวิชาการด้านมนุษยวิทยา –สังคมวิทยา ต่อประเด็นนี้คือ “สาระของคอลัมน์นู้ด นิวัติเขียนสะท้อนคนอย่างน้อยที่สุด ก็สะท้อนลักษณะที่สามารถเปิดเผยตัวเองว่าไม่เป็นคนรังเกียจธรรมชาติในเรื่องเพศ นิวัติจะสะท้อนมิติธรรมชาติของมนุษย์ทั้งเพศชายและเพศหญิงที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ตามธรรมชาติของมนุษย์ จุดที่สะท้อนความเป็นนิวัติมากที่สุด คือ จะอธิบายให้ผู้อ่านหนังสือเหล่านี้โดยตรงไปตรงมา แทนที่จะซ่อนเร้น

และปิดบัง ตัวอักษรที่เขียนบวกรูปภาพที่ปรากฏ น้อยคนที่ดูแล้วจะเห็นกระหาย ผลที่เกิดขึ้นอาจ จะไร้อารมณ์ทางเพศ แต่น่าจะเกิดอย่างนุ่มนวลอ่อนโยน วาบหวิว เข้าอกเข้าใจมากกว่าเป็น การกระตุ้น เป็นการผสมผสานศิลปะกับงานเขียนที่บ่งชี้ธรรมชาติทางเพศของมนุษย์ (รศ.ดร วรพล พรหมิก ; สัมภาษณ์ , 27 กุมภาพันธ์ 2545)

และกับนักวิชาการด้านสื่อสารมวลชน คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน ก็ได้แสดงทัศนะในประเด็นนี้ว่า “ ทั้ง 5 ประเด็นมีรวมๆกัน แต่น่าจะเป็นอัตลักษณ์ของนิวัตติ คือคำพยายามในการผสมผสานระหว่างกามารมณ์กับศิลปะ แต่อ่านแล้วแยกชัดเจนไม่ได้คือ อ่านแรกๆคิดว่า ศิลปะ อ่านไปอ่านมาดีเป็นกามารมณ์ก็ได้ ภาษาที่ใช้มักจะใส่ความเป็นไทย ลงไป เช่น ใส่คำกลอน ภาษาที่จินตนาการจากวรรณกรรม และจะชอบบอกตัวเองว่า “ ดูภาพ แล้วจินตนาการต่อ ” และแน่นอนที่สุด คือแนวคิดแบบผู้ชาย โดยประกาศชัดเจนเรื่องเพศ โดยใช้คำว่า “ผม” นั่นคือใส่ตัวตนของเค้าอำนาจของเค้าในการเสนอมหากรรม “ (ดร. สมสุข หินวิมาน ; สัมภาษณ์ , 19 กุมภาพันธ์ 2545)

เช่นเดียวกับทัศนะการตีความหมาย ของนักวิชาการแนวสตรีนิยม ที่ระบุชัดเจนว่าการสร้างอัตลักษณ์ของนิวัตติ เป็นวาทกรรมที่โดดเด่นที่สุดของเขา “คอลัมน์ทั้ง สอง มีการ นำเสนอมหากรรมทั้ง 5 ประเด็น แต่ที่โดดเด่น น่าจะเป็นอัตลักษณ์ เพราะนิวัตติเป็นศิลปิน คือ ศิลปินจะต้องมีอหังการ สื่อสร้างนิวัตติ หรือนิวัตติสร้างตัวเองขึ้นมาเป็น Star ดิฉันคิดว่าการที่นิวัตติ ได้ฉายา เกจิหนุ่ม เขาต้องชอบมาก การสร้างเกจิหนุ่ม ต้องอาศัย 2 อย่าง คือ ฝ่ายสื่อต้องการ ดาราเพื่อหากิน ฝ่ายนิวัตติ ศิลปินต้องการเป็นที่รู้จัก นิวัตติเป็นดาราที่คนไม่ได้ยอมรับในตอนแรก เพราะว่า Label เกจิหนุ่ม คนไม่ยอมรับคนยอมรับเกจิ คืออาจารย์ แต่คนไม่ยอมรับหนุ่ม นิวัตติทำ สิ่งที่คนไม่ยอมรับให้ยอมรับ นั่นคือ คุณูปการ ของเขา น่าจะเป็นความภาคภูมิใจมากกว่าที่เขา สามารถรวม 2 อย่างที่แตกต่างให้เข้าหากันได้อย่างกลมกลืน” (รศ.ดร กาญจนา แก้วเทพ , สัมภาษณ์ , 28 มกราคม 2545)

การตีความหมายวาทกรรมในประเด็นการสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจ

ในคอลัมน์ “นิวัตติ กองเพียร “ มีการนำเสนอ 9 ครั้ง คิดเป็น 7.26 % จาก 124 และในคอลัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย “ มีการนำเสนอ 8 ครั้ง คิด เป็น 8.33 % จาก 96 ครั้ง จัดว่าเป็นประเด็นที่นำเสนออย่างน้อยที่สุด ภาษาที่ใช้ส่วนมากจะบรรยายถึงสรีระที่เข้ายวนของนาง แบบ ถึงขั้นยั่วกามารมณ์ แล้วหยุดบรรยายภาพ...ให้ผู้อ่านคิดต่อ และเชิญชวนให้ผู้อ่านติดตามภาพเหล่านั้นได้ที่ใด และอีกรูปแบบหนึ่งคือ การระบุว่าภาพที่วิจารณ์นี้ได้นำมาจาก

นิตยสารอะไร.. ฉบับไหน เพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านอยากไปหาซื้อมาอ่านเอง รวมทั้งรูปแบบที่นำภาพจากคอลัมน์ไปขึ้นปกนิตยสารมติชน สุดล้ำดาร์ต หรือกรอบหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวัน ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่ามติชนเป็นสื่อที่นำเสนอข่าวหนักหรือข่าวการเมือง แต่มีการลงภาพที่วาบหวิว แสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญกับคอลัมน์นี้หรือภาพในคอลัมน์นี้ เพื่อเป็นช่องทางส่งเสริมการขาย

ในกรณีของการสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจนี้ นักวิชาการแนวสตรีศึกษาให้ข้อสนับสนุนดังนี้

“ การสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจ แนนอนสื่อใช้นิวติ โดยแอบอ้างจากชื่อเสียงของเขา คอลัมน์ทั้ง 2 ของนิวติไม่มีเจตนารมณ์ทางธุรกิจ หรือทำธุรกิจกับใคร แต่ผลออกมามันเป็นธุรกิจ เพราะ นิวติมี Mission บางอย่างทำให้คนในสังคมสนใจ เขาอาจจะไม่ได้สนใจตัวคุณนิวติ แต่เขาสนใจ Category ใหม่คือการรวมสิ่งที่ไม่เคยรวมกันให้มาอยู่รวมกันคือ เกจิ กับ นู๊ด มันมาอยู่รวมกันได้อย่างไร มันเกิด Innovation ตรงนี้ชี้ขึ้นว่าแม้แต่การดูรูปนู๊ด ก็ต้องอาศัยความรู้ และการที่ผู้หญิงแก้ผ้าไม่จำเป็นต้องเป็นกามารมณ์ทุกที คนสมัยนี้เห็นภาพโป๊นิดเดียวก็เกิดกามารมณ์แล้ว มิติของศิลปะมันหายไปไหน คุณูปการ นิวติอยู่ตรงนี้ แต่แนนอน...ต้องอาศัยฐานธุรกิจเข้าไปด้วย” (รศ. ดร กาญจนา แก้วเทพ , สัมภาษณ์ , 28 มกราคม 2545)

ในขณะที่นักวิชาการด้านมนุษยวิทยา – สังคมวิทยา อีกท่านหนึ่งมองว่า “ในประเด็นนี้ ไม่ชัดเจนว่าเป็นการสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจ แต่ถ้าเป็นงานเขียนจากหลาย ๆ สื่อ ที่คุณนิวติวางตลาดออกไปก่อนจึงเขียนพอจะคาดเดาได้ว่า เป้าหมายในการโปรโมทภาพนู๊ด ไม่ได้เป็นเรื่องสำคัญ เมื่อเทียบกับหนังสือพิมพ์รายวันฉบับอื่น ที่นำเสนอภาพนู๊ดก่อนที่นิตยสารต้นสังกัดจะนำเสนอภาพ” (รศ.ดร วรพล พรหมมิก ; สัมภาษณ์ , 27 กุมภาพันธ์ 2545)

นักวิชาการแนวศิลปะ ได้แสดงทัศนะในประเด็นนี้ว่า “นิวติ มีเครดิตและจรรยาบรรณในงานเขียนของตัวเองจึงไม่น่าที่จะใช้เป็นการสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจ แต่อาจจะเป็นเพียงผลพลอยได้จากการทำงานด้านวิจารณ์ศิลปะของนิวติมากกว่า”(อาจารย์ ถนอม ชากักดี ; สัมภาษณ์ , 5 มีนาคม 2545)

และในทัศนะของกลุ่มสื่อสารมวลชนซึ่งเป็นผู้ผลิตนิตยสาร กล่าวถึงประเด็น การสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจว่าไม่ใช่ประเด็นหลักของคอลัมน์นี้ “การสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจ ไม่ได้ เป็นวัตถุประสงค์หลักแต่เป็นผลพลอยได้ก็ตามมา ส่วนจะปฏิเสธเลยก็คงไม่ได้ มันเกี่ยวข้อ กันอยู่ แต่ไม่ใช่วัตถุประสงค์หลักของคอลัมน์นี้ (รัตยา ทองคงเย่า , สัมภาษณ์ , 19 กุมภาพันธ์ 2545)

ซึ่งนักสื่อสารมวลชนอีกท่านหนึ่งได้กล่าวสนับสนุนในประเด็นนี้ว่า “การ สร้างคุณค่าเชิงธุรกิจคงมีอยู่แน่นอนว่าการวิจารณ์มันต้องเอื้อกับกระแสในช่วงนั้นไม่ใช่ ดารา กำลังดัง แล้ว 2 ปี คุณค่อยมาเขียนถึง มันก็ไม่ใช่ ซึ่งถ้าเป็นเชิงธุรกิจก็ต้องกระตุ้นให้คนออกไป หาซื้อ แต่ในแง่คุณนิตินิติทำเพราะอยู่ในกระแสนั้น หรือแม้แต่คอลัมน์อื่นๆก็ต้องตามกระแสกัน ทั้งนี้” (ปกรณ พงศ์วรภา , สัมภาษณ์, 15 กุมภาพันธ์ 2545)

และเนื่องจากภาพนู้ดยังเป็นประเด็นถกเถียงกันในสังคมที่ยังหาข้อสรุปไม่ได้ว่า มีความเหมาะสมหรือไม่ในการนำเสนอผ่านสื่อ ซึ่งภาพนู้ดเหล่านี้มักจะนำไปสู่ประเด็นเรื่องเพศ ด้วย จากบทสัมภาษณ์แบบเชิงลึกในการวิจัยในครั้งนี้ พอจะสรุปทัศนคติในประเด็น ภาพนู้ด, สื่อสิ่ง พิมพ์ลามกอนาจาร รวมทั้งทัศนคติด้านเพศ ของทั้งนิตินิติ กองเพียร ในฐานะนักวิจารณ์ภาพนู้ด และผู้ผลิตสื่อด้านหนึ่ง และทัศนะในประเด็นดังกล่าวของกลุ่มเป้าหมายทั้ง 3 กลุ่ม ดังนี้

ทัศนคติเรื่องภาพนู้ดและสื่อสิ่งพิมพ์ลามกอนาจาร

นักวิชาการแนวสตรีนิยมและนักรัฐศาสตร์

รศ. ดร. กาญจนา แก้วเทพ ได้แสดงทัศนะไว้ว่า “จากประวัติศาสตร์การ เกิดภาพนู้ด ภาพนู้ดเกิดขึ้นเมื่อมีสื่อสารมวลชน สมัยก่อนเองก็ไร้วาดรูปสมัยก่อนไม่ใช่ภาพนู้ด ภาพนู้ดเกิดขึ้นมาพร้อมกับนิตยสาร หมายความว่ามันเป็น Mass Production เพราะฉะนั้น จึง มีเรื่อง 1. ของธุรกิจ ที่หวังผลกำไร, 2. พื้นสาธารณะ สมัยก่อนวาดรูปนู้ดเพื่อศิลปะแท้ๆ เพราะเขาไม่ได้ทำขาย เพราะฉะนั้นภาพนู้ดเป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่งของนิตยสารที่จะขายดี เพราะฉะนั้นภาพนู้ดถูกสลับความหมายมาแล้ว คือส่วนหนึ่งต้องยั่วยุคมารมณ์ เพราะฉะนั้น ภาพนู้ดในสมัยใหม่ยากมากที่จะเป็น Erotic เรียกว่า 70% ตราบใดที่คุณมีธุรกิจมาเกี่ยวข้อง คุณต้องขายเซ็กส์ ไม่ว่าเจตนาของมาร์เก็ตติ้งหรือผู้วาดจะว่าอย่างไรก็ตาม”

ส่วนทัศนะในเรื่องสื่อสิ่งพิมพ์ลามกอนาจาร รศ. ดร. กาญจนา ได้ให้คำ อธิบายว่า “ภาพนู้ดไม่โจ่งแจ้งว่าเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ลามกอนาจารหรือไม่ อาจจะเพราะว่ามันอยู่

บริบทของสื่อสารมวลชนจึงมันไม่สามารถเสนอได้อย่างเปิดเผยเหมือนหนังเอ็กซ์และเพราะลงในพื้นที่สาธารณะดังนั้นจึงถูกกฎหมายเข้าไปกำหนดหรือถูก Norm มาตรฐานต่างๆ ทางสังคมบังคับ นี่คือนี่สิ่งที่ผู้ทำไม่สามารถพูดอย่างโจ่งแจ้งได้ว่าทำเพื่อช่วยยกยูดามรงค์ มันจึงต้องอาศัยศิลปะมา Cover”

อ.ดร. สมสุข หินวิมาน มีทัศนคติเรื่องภาพนี้ว่า “ขึ้นอยู่กับทำให้ความหมายเป็นเรื่องของสังคมที่นิยมและให้ความหมายมากกว่า เพียงแต่ว่าขณะนี้มันเป็นข้อห้าม (Taboo) ตั้งกฎโดยผู้ชาย เป็นคนสร้างกฎเกณฑ์โดยเพศชายที่ใส่เข้าไป” “ส่วนสื่อสิ่งลามกอนาจารหรือไม่เป็นเรื่อง class เพราะชนชั้นกลางมีปัญหา คนต่างจังหวัดพูดเรื่องเพศเป็นเรื่องผิดปกติ เช่น ลำตัด, หมอลำ, ลูกทุ่ง ดังนั้นมุมมองของผม ลามกอนาจารขึ้นอยู่กับว่า การมองของแต่ละคน นำประหลาดใจ แต่เวลาถกเถียงจะอยู่กันบนพรหมแดนระหว่างลามกหรืออนาจาร แต่ไม่มีใครถอดรหัสลงไประดับล่างว่า ถ้าเราลืมเรื่องศิลปะหรืออนาจารไปสักพักแล้วมองกฎหมายลามกอนาจารเหล่านี้มีอะไรซ่อนเร้นอยู่หรือเปล่า เช่น ในเรื่องของอำนาจ (power) และก็ต้องหันมาคิดว่าใครคือคนกำหนดด้วย เช่น นิวัติ บอกว่าเป็นศิลปะ, กฎหมายบอกว่าอนาจาร แต่คนทั่วไปอาจมองว่าไม่เห็นว่าจะเป็นศิลปะหรืออนาจารเลย เป็นเรื่องปกติธรรมดาเท่านั้นเอง”

รศ.ดร. วรพล พรหมิก มีทัศนะว่า ระหว่างภาพกับสื่อสิ่งพิมพ์อนาจาร ในทัศนะของแต่ละคนจะไม่ตรงกัน ความหมายจะขึ้นอยู่กับการตีความ ทัศนะแต่ละคนจะเหลื่อมซ้อนกันทั้งทัศนะของผู้นำเสนอ และผู้รับข่าวสาร

ผศ. ดร. ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ มีทัศนะในประเด็นว่าภาพนี้ คือ การเสนอภาพร่างกายเปลือยเปล่าของมนุษย์ อาจจะเปลือยเพียงบางส่วนหรือเปลือยทั้งหมด ของทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ไม่ใช่กระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศเพียงอย่างเดียว เนื่องจากเส้นแบ่งบางมาก ระหว่าง Art และ Erotic

ส่วนสื่อสิ่งพิมพ์ลามกอนาจาร แปรจาก Pornography คือ การกระตุ้นเร้าความรู้สึกทางเพศ ปัญหา อยู่ที่ว่าการที่เราให้คนเห็นเรือนร่างของผู้หญิง ทำให้ผู้ชายเกิดอารมณ์ทางเพศ พอเกิดอารมณ์ทางเพศก็ต้องไปปลดปล่อย ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง นี่เป็นรูปแบบ Narrative หลักที่ว่าด้วยสื่อลามก ซึ่งส่วนหนึ่งมาจากนักสังคม “ดิฉันว่าสื่อสิ่งพิมพ์ Pornography เป็นเรื่องที่ซับซ้อนมาก มีความแตกต่างใน Category ของคำว่า Nude กับ Pornography แต่ว่าสังคมไทยเรามองมุมเดียวคือถ้าคุณเห็นผู้หญิงเปลือยแล้วเกิดอารมณ์ ในทัศนะดิฉันมองว่าคุณไม่สามารถมี Narrative เดียว ที่ว่าด้วย Pornography ได้ เพราะ Pornography คือ การให้ความหมาย และใช้มันอย่างไรของแต่ละคน เพราะฉะนั้นแต่ละคนจะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้ไม่เหมือนกัน Pornography สามารถส่งผลกระทบต่อระบบความเชื่อความหมาย

เรื่องเพศได้ สังคมตีกรอบเรื่องเพศไว้ ถ้าใครออกนอกกรอบถือว่าผิด เป็นวิบัติ เพราะฉะนั้น คนจำนวนมากที่เขามีความต้องการที่ไม่อยู่ในกรอบนั้น เช่น คนร่วมเพศ แต่เมื่อถูกมองว่าผิด ปกติ คนจำนวนมากจึงไม่กล้าออกนอกกรอบของสังคม”

ผศ.ดร.ไชยันต์ ไชยพร มีทัศนะว่า ภาพนู้ดคือการนำเสนอสภาวะเปลือยเปล่าของสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิต โดยคำนึงถึงแก่นของสภาพต่างๆ เช่น การเจริญพันธุ์ รวมถึง ความสื่อและความต่างด้วย การนำเสนอโดยใช้วิทยาการนั้น ศิลปะวิทยาการของมนุษย์ จึงรวมเป็นคำเดียวกัน คือ *Techne* (เทคนิ) นั้นต้องนำเสนอโดยผ่านอารยธรรมของมนุษย์ ซึ่งศิลปะอารยธรรมของมนุษย์จะเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย

ส่วนสื่อสิ่งพิมพ์ลามกอนาจาร คือการนำเสนอวัตถุ โดยมุ่งเน้นการยั่วเย้าหรือ กระตุ้นทางอารมณ์อย่างดิบเถื่อน ไม่มีอารยธรรม

นักสื่อสารมวลชน

รัตยา ทองคงเย่า มองว่า นู้ด คือ เปลือยทั้งหมดเปลื้องเสื้อผ้าทั้งหมด “นู้ดในความรู้สึกของดิฉัน นู้ด คืองานศิลปะ แต่ปัจจุบันในสังคมเรา นู้ด คืองานที่โชว์สรีระ ความงามของเรือนร่าง ที่จะสะท้อนความงามของเรือนร่างไม่ว่าจะเพศหญิงหรือชาย ออกมาในเชิงศิลปะ”

ส่วนสื่อสิ่งพิมพ์ลามกอนาจาร สามารถสะท้อนเจตนาออกได้จากการองค์ประกอบของภาพซึ่งจะมีเส้นแบ่งซึ่งบางมากอาจจะเป็นการแสดงออกของท่าทาง โดยมาตรฐานคนจะแบ่งแยกได้ คอลัมน์วิจารณ์ภาพนู้ดของนิวัตินี้ก็ถือว่าให้การศึกษาคนอีกอย่างหนึ่ง ให้รู้จักมองภาพไป เปลือย พยายามยกระดับภาพให้เป็นศิลปะ

ปกรณ์ พงษ์วราร มีทัศนะว่าภาพนู้ดอยู่ระหว่างภาพเปลือยกับภาพเซ็กซี่

ส่วนสื่อสิ่งพิมพ์ลามกอนาจาร คือ “ภาพที่ผิดกฎหมาย เห็นอวัยวะเพศชัดเจน หรือเห็นการร่วมเพศ แต่ผมไม่ได้มองว่าภาพที่เห็นอวัยวะเพศ จะเป็นภาพลามกอนาจารทั้งหมด ผมว่ามันอยู่ที่การนำเสนอว่าคุณนำเสนออย่างไร อย่างแม็กกาซีนของฝรั่ง *Black & White* เขาก็ถ่ายออกมาเป็นงานศิลป์ มันเห็นอวัยวะแต่ผมก็ไม่รู้สึกว่ามันลามกอนาจารลามกอนาจารของมุมมองผมคือ ภาพที่ไม่สวยงาม ภาพที่สื่อตรงๆ น่าจะเป็นลามกอนาจาร ลามกอนาจาร คือ ความไม่ตรงความไม่น่าดู ความดิบเถื่อนที่ไม่มีการปรุงแต่งไม่มีศิลปะเข้ามา นั่น คือ ลามกอนาจาร”

นักวิชาการแนวศิลปะ

อ.ถนอม ชากักดี คณะศิลปกรรม มหาวิทยาลัยรังสิต แสดงทัศนะที่ชัดเจนไว้ว่า ภาพนูนต์ คือ กระบวนการสร้างสรรค์ศิลปะของศิลปินเพราะตั้งแต่ยุคก่อนมีกล้องความเป็นยุคสมัยได้ทุกยุคทุกสมัยของสังคมโดยภาพนูนต์เป็นวิถีคิด / วัฒนธรรม ซึ่งทุกอย่างอยู่ภายใต้การควบคุมทางศาสนาเมื่อถูกปลดปล่อยทางศาสนา ภาพนูนต์เป็นการเปิดเผยความงดงามของเรือนร่างของมนุษย์ไม่ว่าหญิงหรือชาย ไม่ถือว่าเป็นเรื่องอนาจาร ภาพนูนต์ คือ งานศิลปะที่สะท้อนความเป็นยุคสมัยของคน สามารถสะท้อนสภาพจิตใจของคนในเรื่องบางเรื่อง ได้จากภาพนูนต์ ในแต่ละสถานะของบุคคล

ส่วนสื่อสิ่งพิมพ์ลามกอนาจาร "คำนี้เป็นอำนาจของรัฐที่จะมาควบคุมกระบวนการการทำงานของผู้ประกอบอาชีพมากกว่า เพราะไม่สามารถนิยามได้ว่าสื่อสิ่งพิมพ์ลามกอนาจารมีขอบเขตอยู่ที่ไหน รัฐเองก็ไม่ได้ช่วยว่า คำว่า "ลามกอนาจาร" คืออะไร เอากรอบทางกฎหมายทางศิลปะวัฒนธรรมมาใช้หรือเปล่า ในมุมมองของผมไม่น่าจะมีคำว่า "สื่อสิ่งพิมพ์ลามกอนาจาร" เพราะเป็นเรื่องการใช้อำนาจรัฐมาควบคุมมากกว่า รัฐแยกไม่ได้ถือเป็นความอ่อนแอของสังคม งานนูนต์ไม่ใช่งานลามกอนาจาร ผมมองว่าลามกอนาจารเป็นคำของรัฐผมไม่ยอมรับ เพราะสังคมไทยเป็นสังคมที่แย้งกันตลอดเวลา ในมุมมองของผมไม่มีอนาจาร มีแต่ศิลปะ เพียงแต่ศิลปะเป็นเครื่องมือเป็นอำนาจของกลุ่มชนที่มีความแตกต่างกันของระดับสังคม ถ้าเรายอมรับว่า สังคมเรามีความหลากหลายของวัฒนธรรมและแนวคิด เพราะฉะนั้นศิลปะ ก็สามารถสนองตอบกับคนได้ทุกระดับ ไม่ใช่ว่าศิลปะชั้นเดียวสามารถสร้างความเข้าใจให้คนทั้งประเทศได้ ดังนั้นศิลปะจึงมีพื้นที่ของมัน เพราะศิลปะไม่ใช่ศาสนาไม่ใช่พระพุทธรูป ศิลปะคือ ลักษณะการสะท้อนความเป็นชุมชนและสังคมใดสังคมหนึ่ง ผมมองว่าศิลปะ เป็นเครื่องมือที่จะเอียดอ่อนที่จะวัดดัชนีคนในสังคมได้ค่อนข้างชัดเจน ศิลปะ คือ ผลึกทางความคิดของแต่ละชุมชนแต่ละสังคม ที่เกิดปัญหาเพราะการเอามาตรฐานกลางเข้าไปวัด เอาความเป็น Centric เข้าไปจับชายขอบ"

ผศ. ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิชย์ มีทัศนะว่า "ภาพนูนต์ มีวาทกรรม 2 อัน ที่นำมาจับการนำเสนอภาพเรือนร่างผู้หญิง คือ วาทกรรมศิลปะ 2. ศิลธรรม (ลามกอนาจาร) ดังนั้นจริงๆแล้วรูปเดียวกันของผู้หญิงขึ้นอยู่กับว่าเราเอาสร้างสถานะอะไร ให้กับรูปนั้นๆ ถ้าเราอดยตัวเรามานิดหนึ่ง เราจะเห็นกระบวนการ เอาวาทกรรมเข้ามาสวมกับรูปๆนี้ เช่น เอาวาทกรรมเข้ามาสวมทางแพทย์ก็จะเอาแพทย์ สิ่งที่ต้องสนใจ คือ แล้วทำไมพอใช้วาทกรรมศิลปะมาจับถึงอยู่ได้ในสังคม แสดงว่าวาทกรรมศิลปะมีอำนาจอะไรอยู่หรือวาทกรรมทางแพทย์มีอำนาจอะไรอยู่ จึงทำให้การนำเสนอภาพเหล่านี้ต่อในสังคม หรือต่อนักศึกษามันเป็นเรื่องปกติเป็นเรื่องที่ไม่ผิด เช่นเดียวกับรูปที่

แสดงท่าร่วมเพศ ถ้าในวาทกรรมแพทย์เพื่อศึกษาการไร้สมรรถภาพทางเพศ แต่เป็นภาพๆเดียวกับหนังสือปกขาวก็เป็นลามกอนาจาร ผมจะมองข้ามไปเลยว่าผู้ใดคืออะไร แต่ผมจะมองสังคมว่าทำไมพอบอกว่าเป็นศิลปะเหมือนกับการให้คุณค่าภาพผู้ใดนั่น มันมีอะไร สังคมจะเปิดกว้างให้คุณพูดศิลปะ ดังนั้น ถ้าไม่อยากเป็นสิ่งพิมพ์ลามก คุณก็ใช้ศิลปะพองไว้ ลามก ใช้อยู่เรื่องเพศพองไว้ คุณก็ต้องมาดูต่อว่า ทำไมสังคมเราถึงกลัวเรื่องเพศ คือ เอาเรื่องเพศมาเป็นตัวชี้ขาด ในขณะที่ผู้ใดศิลปะ ผู้หญิงไทยใส่ชุดไทย คุณก็ไม่ไปเป็นวัฒนธรรมชาติ แต่ใส่สายเดี่ยว คุณบอกว่าไป ผมว่าทั้ง 2 เรื่องขึ้นอยู่กับว่าอยู่บนฐานของอะไรมากกว่า ตัดสินไม่ได้แล้วแต่สถานการณ์ สถานสังคม”

ทัศนคติในเรื่อง เกจิผู้ดี จากการสัมภาษณ์ผู้ถอดรหัสมีความสอดคล้องกันว่า ฉายา “เกจิ ผู้ดี” ที่นิวัติได้รับเป็นการสร้างเครดิตให้กับตัวของนิวัติ และแน่นอนย่อมส่งผลถึงงานเขียนหรืองานศิลปะประเภทอื่นของนิวัติในการยอมรับของผู้คนในสังคม นักวิชาการแนวสตรีนิยมตอกย้ำทัศนคตินี้ว่า เกจิ คือการสร้าง Star สร้างความชอบธรรมให้กับสื่อ โดยยกระดับว่าแม้แต่คนในสังคมจะดูรูปภาพก็ต้องอาศัยเกจิถึงจะเข้าใจและอีกประเด็นหนึ่ง สื่อมีกลยุทธ์ในการสร้างความสนใจให้กับภาพผู้ดีด้วยการนำสิ่งที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงมารวมกันอย่างกลมกลืน หมายถึงเกจิ คือสิ่งที่ดี แต่ผู้ดีคือสิ่งไม่ดี เป็นภาพที่ติดลบในทัศนคติของคนในสังคม นำสิ่งที่ต่างนี้มารวมกัน กลายเป็น เกจิ + ผู้ดี เพื่อสร้างสถานะในเชิงชอบธรรมให้กับนิวัติ และเพื่อผลในการดึงดูดความสนใจของผู้อ่านเป็นการขยายความคิดของนิวัติสู่สาธารณชนได้ง่ายขึ้น และรวมถึงการยอมรับทัศนคติของนิวัติได้ง่ายขึ้นนั่นเอง

ส่วนทัศนคติเรื่องเพศในสังคมไทย พอสรุปได้ว่าทั้งผู้ใส่รหัสและผู้ถอดรหัส ต่างมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าสังคมไทยยังมองเรื่องทางเพศเป็นเรื่องต้องห้าม (Taboo) เป็นปัญหาในเรื่องของ Class โดยเฉพาะในสังคมชนชั้นกลางยังมองเรื่องเพศแบบแง่ลบและยังไม่สมควรจะเปิดเผย ทั้งยังเป็นปัญหา แต่ทัศนคติเหล่านี้เริ่มจะเปิดกว้างมากขึ้น เมื่อเทียบกับสมัยก่อนซึ่งสะท้อนสิ่งเหล่านี้จากการเปิดรับสื่อในแนวอิโรติกมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นภาพผู้ดี, ภาพยนตร์ หรือ www. แนวอิโรติกต่างๆ การมีเวทีวิพากษ์ในประเด็นนี้มากขึ้น ก็เป็นอีกช่องทางหนึ่งที่สังคมพยายามจะเปิดกว้างในทัศนคติทางเพศมากขึ้น

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

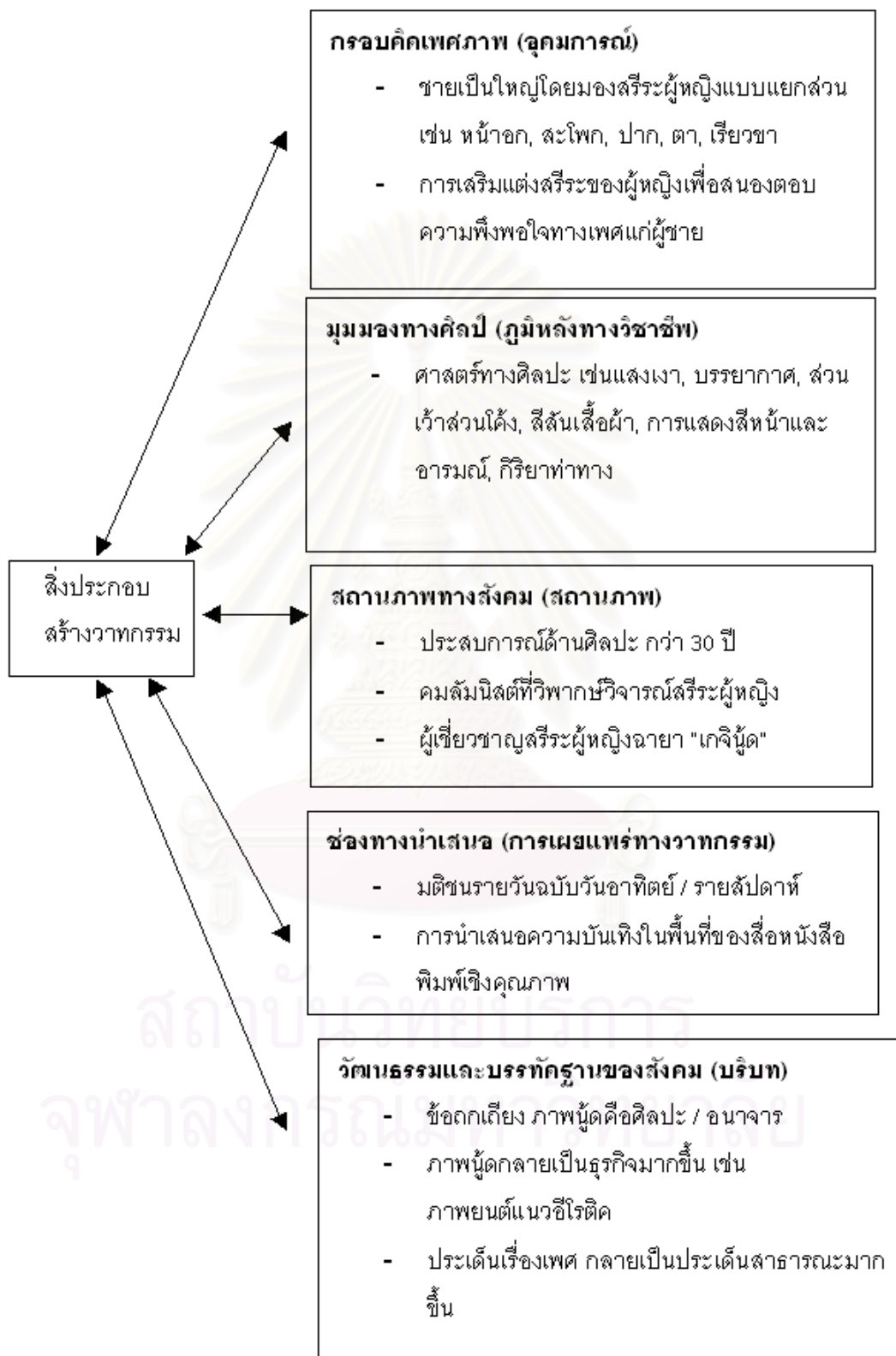
การวิจัยวาทกรรมการสื่อความหมายของนิวัต กองเพียร นั้ดคอดัมน์ ในหนังสือ มติชนรายวัน ฉบับวันอาทิตย์ ศึกษาจากคอดัมน์ “ผู้หญิงของยุคสมัย” และในนิตยสารมติชนราย สัปดาห์ คอดัมน์ “นิวัต กองเพียร” การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์วาทกรรมโดยมุ่งเน้นพิจารณา ประเภทการใช้ภาษาและการสื่อความหมายในคอดัมน์วิจารณ์นั้ดทั้ง 2 คอดัมน์ ภายใต้บริบทของ สังคม จากการวิเคราะห์เนื้อหาวาทกรรมของนิวัต กองเพียร ในฐานะผู้ใส่รหัส (Encoder) ได้แบ่ง วาทกรรมออกเป็น 5 ประเด็น โดยเรียงตามผลการวิเคราะห์เนื้อหาที่ถูกนำเสนอความถี่ตามลำดับ ดังนี้ 1. ประเด็นวิจารณ์ศิลปะ 2. ประเด็นอัตลักษณ์ของผู้เขียน 3. ประเด็นยั่วยุอารมณ์ 4. ประเด็นให้ความรู้เชิงศิลปะ และ 5. ประเด็นการสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจ

การวิจัยครั้งนี้ยังได้รวมถึงการสัมภาษณ์เชิงลึก นิวัต กองเพียร ในฐานะผู้ผลิต วาทกรรม ซึ่งพอสรุปได้ว่า ภูมิหลัง (Background) ของนิวัต กองเพียร เป็นผู้มีความรู้ความ สามารถด้านศิลปะ และจากประสบการณ์การทำงานด้านศิลปะในแขนงต่างๆ มากกว่า 30 ปี รวมทั้งเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญด้านการใช้ภาษาเชิงศิลปะและที่สำคัญเป็นผู้ที่ชื่นชอบศิลปะด้านสตรีระของผู้ หญิง จนได้รับฉายา “เกจิ นั้ด” ภูมิหลังดังกล่าวได้สะท้อนผ่านวาทกรรมทั้ง 5 ประเด็นได้

การวิจัยในครั้งนี้ยังได้สัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อวิเคราะห์การตีความหมายวาทกรรม จากกลุ่มต่างๆ ในสังคม 3 กลุ่ม ได้แก่ 1. กลุ่มนักวิชาการแนวสังคมศาสตร์ สื่อสารมวลชนและสตรี นิยม 2. กลุ่มนักวิชาการแนวศิลปะ และ 3. กลุ่มนักสื่อสารมวลชน ซึ่งถือว่าทั้ง 3 กลุ่มนี้เป็นตัวแทน ของผู้นำทางความคิดของสังคมในฐานะผู้ออกรหัส (Decoder)

จากการเปรียบเทียบผลการสื่อความหมายและการตีความหมายวาทกรรมนั้ด ของ นิวัต กองเพียร พบว่ามีทิศทางที่สอดคล้องกัน ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงขอสรุปประเด็นต่างๆ ที่ ศึกษาเพื่อตอบปัญหานำวิจัย ดังนี้

ตารางสรุปเพื่อตอบปัญหานำวิจัยข้อ 1

1) สิ่งประกอบสร้างวาทกรรมของนิวัตี กองเพียร ที่สะท้อนผ่านงานเขียน

- กรอบคิดเพศภาพ (อุดมการณ์) : นิวัตี มีทัศนคติทางด้านเพศสภาพแบบชายเป็นใหญ่ โดยสะท้อนผ่านจากวาทกรรมที่มองสตรีระผู้หญิงแบบแยกสัดส่วน เช่น หน้าอก สะโพก ปาก ตา ขา แสดงว่ากำลังมองด้วยสายตาผู้ชายมองคือมีอำนาจที่กำหนดมาตรฐานว่าต้องมองตรงตำแหน่งนั้น สตรีระแบบไหนถึงจะสามารถดึงดูดทางเพศได้ วาทกรรมที่ปรากฏ จะพรรณนาสตรีระเพื่อนำไปสู่การยอมรับ หรือให้ด้วยการเน้นความงามของเรือนร่างผู้หญิงที่ความเป็นธรรมชาติ ไม่เต็มเสริมแต่ง หรือจะพรรณนาว่าที่ผู้หญิงเต็มแต่ง หรือนางแบบโพสท่าการเข้ายวน ต่างๆ นั้น ก็เพื่อสนองตอบความพึงพอใจของเพศชาย นั้นหมายถึงวาทกรรมของนิวัตีอยู่ในระบบความเชื่อและวิถีปฏิบัติเรื่องเพศที่มีศูนย์กลางในการให้ความหมายอยู่ที่ผู้ชาย นั่นคือเพื่อสนองตอบความต้องการของผู้ชาย อะไรที่เห็นว่า สวย เข้ายวน เร้าอารมณ์ ล้วนมาจากมุมมองและความรู้สึกของผู้ชายเป็นที่ตั้ง เป็นการตอกย้ำอำนาจของผู้ชายในการควบคุมและกำหนดเรื่องของความพึงพอใจทางเพศ (active) โดยมีผู้หญิงเป็นฝ่ายสนอง (passive)

- มุมทางศิลป์ (ภูมิหลังทางวิชาชีพ) : นิวัตี มีพื้นฐานความรู้ด้านศิลปะทำงานและคลุกคลีอยู่กับงานทางด้านนี้มากกว่า 30 ปี ทำให้เชี่ยวชาญทางด้านศิลปะ กอรปกับเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือมาก และเดินทางไปหลายสถานที่ ทำให้เห็นความหลากหลายของศิลปะและวัฒนธรรม สิ่งเหล่านี้หล่อหลอมให้นิวัตีผลิตวาทกรรมที่อิงอยู่บนศาสตร์ทางด้านศิลปะ วาทกรรมที่ปรากฏเช่นในเรื่ององค์ประกอบของภาพ การจัดภาพ แสง สี เงา บรรยากาศ ส่วนเว้าส่วนโค้ง ของสตรีระผู้หญิง รวมทั้งสีหน้า กิริยาท่าทางของนางแบบ หรือแม้แต่การนำบทกลอนบทกวี ซึ่งถือว่าเป็นศิลปะแขนงหนึ่งมาพรรณนาให้ทั้งภาพและภาษามีความอ่อนหวานละมุน ละไม สวยงามชวนฝัน แม้ในบางครั้งภาพและวาทกรรมที่นำเสนอจะเน้นการกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ แต่ก็ได้ใช้ภาษาด้านศิลปะมาครอบไว้เพื่อไม่ให้มีความหยาบ หรือลามกจนน่าจาว

- สถานภาพทางสังคม (สถานภาพ) : นิวัตี ทำงานทางด้านศิลปะ และด้านสื่อต่างๆ ทั้งส่วนตัวและเพื่อสังคมมากมายดังที่กล่าวไว้ในประวัติการทำงาน รวมทั้งเวทีสาธารณะและงานวิชาการต่างๆ ในประเด็นเรื่องสื่อกับภาพนู้ด สื่อกับเรื่องเพศ นิวัตีมักได้รับเชิญให้เป็นผู้วิพากษ์วิจารณ์ตลอดมา จึงส่งผลให้การผลิตวาทกรรมวิจารณ์ภาพนู้ดของเขามีอำนาจในการวิพากษ์วิจารณ์ภาพนู้ด หรือสตรีระผู้หญิง ได้อย่างชอบธรรม ฉายา"เกจินู้ด" คือสถานภาพทางสังคมที่ยืนยันการมีอำนาจด้านการวิพากษ์วิจารณ์ภาพนู้ดของนิวัตี กองเพียร หรือในอีกแง่มุม

สังคมเองก็ต้องการพินิจพิเคราะห์ในเรื่องภาพนู้ดมากขึ้น จึงต้องการสถาบัน หรือบุคคลที่มีความน่าเชื่อถือในเรื่องภาพนู้ด มาเป็นผู้ตัดสิน หรืออ้างอิงในประเด็นวิพากษ์ที่ยังหาข้อสรุปไม่ได้

- ช่องทางนำเสนอ (การเผยแพร่ว่าทกรรม) : ว่าทกรรมของนิวัตินำเสนอในคอลัมน์ "นิวัติน กองเพียร" ในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ และคอลัมน์ "ผู้หญิงของยุคสมัย" ในหนังสือพิมพ์มติชนรายวันฉบับวันอาทิตย์ ซึ่งช่องทางทั้งสองประเภทเป็นช่องทางสาธารณะ ดังนั้นจึงต้องอยู่ภายใต้กฎหมาย จริยธรรมจรรยาบรรณ รวมทั้งวัฒนธรรมประเพณี แต่ว่าทกรรมนี้ยังคงอยู่ได้อย่างชอบธรรมแสดงว่า ว่าทกรรมนั้นเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับ และกลายเป็นว่าทกรรมหลักโดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อสิ่งพิมพ์มติชน ซึ่งถือเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทคุณภาพ คือนำเสนอข่าวหนัก เช่นข่าวการเมือง แต่การที่คอลัมน์นี้สามารถตีพิมพ์ในมติชนได้ ถือเป็นรายการระดับคอลัมน์นู้ดให้มีลักษณะเป็นเนื้อหาแบบหนัก หรือเอาจริงเอาจัง หรือในอีกแง่หนึ่ง คอลัมน์นี้คือความบันเทิงและสีสันที่ช่วยลดโทนของความเคร่งขรึมแบบมติชนลง ทำให้ขยายตลาดไปสู่ผู้อ่านกลุ่มอื่นๆได้มากขึ้น และเมื่อเปรียบกับว่าทกรรมที่มีลักษณะคล้ายกันนี้ที่ตีพิมพ์ในสื่อเชิงปริมาณ เช่น ไทยรัฐ เดลินิวส์ และนิตยสารที่นำเสนอภาพนู้ด-กึ่งนู้ดโดยตรง ที่มีกลุ่มเป้าหมายจำเพาะกว่า นับได้ว่าเป็นช่องทางที่เข้าถึงผู้อ่านได้มากกว่า เพราะหนังสือพิมพ์ราคาถูกกว่า มีผู้อ่านมากกว่าและหลากหลายกว่า ในที่นี้รวมถึงทัศนคติการบริโภคของผู้อ่านด้วยว่า กำลังบริโภคข่าวการเมือง บทวิเคราะห์การเมือง หรือบทความวิชาการ ไม่ใช่บริโภคภาพนู้ด เช่นเดียวกับอย่างสื่อสิ่งพิมพ์อื่นที่นำเสนอภาพนู้ดอย่างชัดเจน

- บริบททางวัฒนธรรมและบรรทัดฐานของสังคม : สืบเนื่องจากสังคมไทย ยังคงถกเถียงกันไม่จบสิ้น ว่าภาพนู้ดคือศิลปะ หรือ อนาจาร มีการเปิดเวทีวิพากษ์วิจารณ์ในประเด็นนี้กันมากมาย นานาทัศนะถูกถ่ายทอดผ่านสื่อต่างๆ ครั่งแล้วครั่งเล่า แต่จนถึงทุกวันนี้ก็ยังไม่ได้ข้อสรุปที่ชัดเจนถึงความเหมาะสมและผลที่จะเกิดตามมา จากการที่สังคมคุ้นเคยกับการเสพภาพเหล่านี้ด้วยสายตา และอารมณ์ ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากสังคมไทยค่อนข้างปิดบังเรื่องเพศ เป็นสังคมที่มีความขัดแย้งในตัวเองอย่างเห็นได้ชัดดังตัวอย่างการต่อต้านภาพนู้ด แต่ก็มีภาพนู้ดวางขายตามแผงหนังสือ ไม่รวมการแทรกภาพหวิวอวาทตามนิตยสาร แอบแฝงทางโฆษณา ภาพประกอบข่าว หรือบทความ แสดงให้เห็นว่าในเรื่องของภาพนู้ด ยังเป็นแง่มุมที่ไม่ชัดเจนว่าจะโจมตี หรือสนับสนุน ฝ่ายที่โจมตีก็ให้เหตุผลว่าเป็นภาพลามกอนาจาร กระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศ ทำให้ขาดการยับยั้งชั่งใจอันอาจก่อให้เกิดปัญหาเรื่องเพศโดยเฉพาะกับสังคมชนชั้นกลาง ฝ่ายที่สนับสนุนก็มองว่าภาพนู้ดคือศิลปะ คือความงามแห่งสรีระของมนุษย์ แต่ทั้งสองฝ่ายต่างสะท้อนภาพนู้ดผ่านระบบความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องเพศ ที่มีศูนย์กลางอยู่ที่ผู้ชาย และมีลักษณะ"ปากว่าตาขยิบ" ใน

หลายๆแง่มุม ระบบความเชื่อที่ว่านี้สะท้อนให้เห็นจากการที่สังคมไทยมีแนวโน้มการโยนความผิดหรือข้อบกพร่อง ทางมาตรฐานศีลธรรมไปที่ผู้หญิงที่ถ่ายแบบนู้ด ในกรณีที่สร้างบรรทัดฐานว่าผู้หญิงต้องรักษานวลสงวนตัวเป็นต้น โดยไม่ไปเปลี่ยนที่รากฐานแบบปิตาธิปไตยของสังคม ซึ่งเป็นพื้นฐานที่ทำให้ภาพนู้ดถูกผลิต และเผยแพร่ในสังคมมากเช่นทุกวันนี้

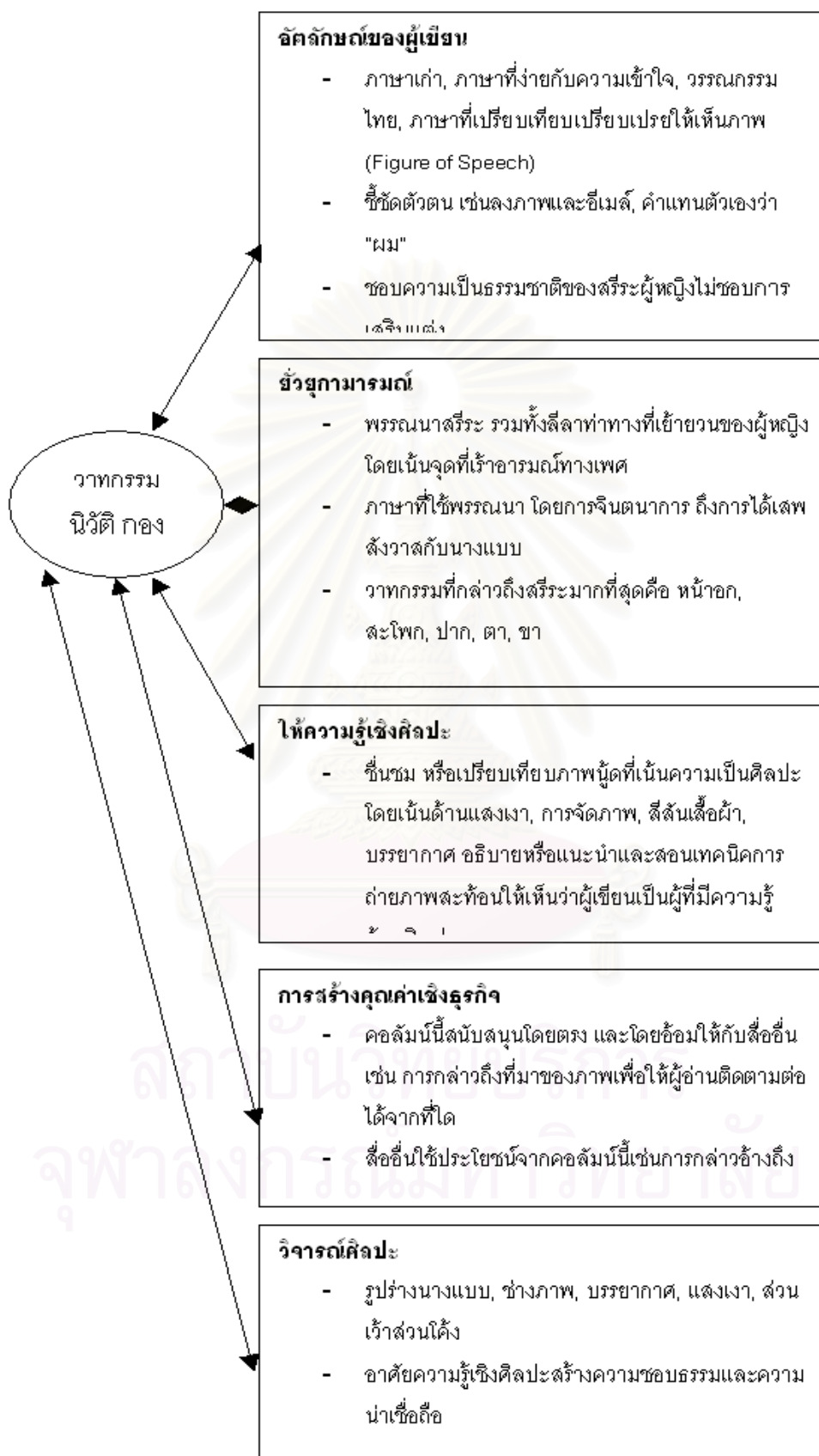
นอกจากนี้ภาพนู้ดได้กลายเป็นธุรกิจมากขึ้น อาจจะเป็นแง่ของโฆษณาแอบแฝง, และมีสื่ออื่นๆ ร่วมนำเสนอภาพนู้ดมากขึ้นเช่น คาราโอเกะ, แฟชั่น และภาพยนตร์แนวอีโรติกที่ออกมานำเสนอมากขึ้นเช่น ภาพยนตร์เรื่องจันดารา, แม่เบี้ย หรือแม้กระทั่งภาพยนตร์เรื่องสุริโยไท ซึ่งเป็นภาพยนตร์ประวัติศาสตร์ไทย และถือว่าเป็นภาพยนตร์แห่งสยามประเทศ แต่ก็มี การแอบแฝงภาพนู้ดของผู้แสดงนำหญิงให้เห็น

ท้ายที่สุดวาทกรรมวิจารณ์นู้ดของนิวัติ กองเพียร แสดงให้เห็นว่าประเด็นเรื่องเพศถูกกล่าวถึงกันมากขึ้นในสังคม จนกลายเป็นประเด็นสาธารณะ ที่สามารถพูดถึงได้เป็นเรื่องปกติ จากที่เมื่อก่อนเรื่องเพศเป็นเรื่องต้องห้าม (Taboo) นับได้ว่าภาพนู้ด และการวิจารณ์ภาพนู้ดเป็นช่องทางหนึ่งที่พยายามทำให้เรื่องเพศเป็นประเด็นสาธารณะ และทำให้เรื่องเพศซึ่งเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ “อำนาจ” เสมอมา ถูกเปิดออก ทำให้โครงสร้างอำนาจของสังคมถูกวิพากษ์ และยังช่วยทำให้ความรู้เรื่องเพศเป็นกลไกของการทำความเข้าใจกับปัญหาทางสุขภาพต่างๆ ที่เป็นภาวะวิกฤติของสังคมไทยในปัจจุบันเช่น โรคเอดส์ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เป็นต้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง : เปรียบเทียบความแตกต่างการนำเสนอและสื่อความหมายของทั้งสองคอลัมน์

มติชนรายวันฉบับวันอาทิตย์	มติชนรายสัปดาห์
<p>ความถี่ในการนำเสนอ</p> <ul style="list-style-type: none"> - อัตลักษณ์ผู้เขียน, วิจารณ์ศิลปะ, ยั่วยุกามารมณ, รุกริกแอบแฝง และให้ความรู้เชิงศิลปะตามลำดับ 	<p>ความถี่ในการนำเสนอ</p> <ul style="list-style-type: none"> - วิจารณ์ศิลปะ, อัตลักษณ์ผู้เขียน, ยั่วยุกามารมณ, ให้ความรู้เชิงศิลปะ และรุกริกแอบแฝง ตามลำดับ
<p>การสื่อความหมาย</p> <ul style="list-style-type: none"> - วิพากษ์วิจารณ์ภาพตามความคิดเห็นของตนเอง โดยอ้างถึงศาสตร์แห่งศิลปะ มาเป็นกรอบที่สร้างความชอบธรรมในการวิพากษ์วิจารณ์ 	<p>การสื่อความหมาย</p> <ul style="list-style-type: none"> - วิพากษ์วิจารณ์ภาพตามความคิดเห็นของตนเอง โดยอ้างถึงศาสตร์แห่งศิลปะ มาเป็นกรอบที่สร้างความชอบธรรมในการวิพากษ์วิจารณ์
<p>นโยบาย</p> <ul style="list-style-type: none"> - นำเสนอเพื่อความบันเทิง โดยนำภาพนิ่งที่เคยถ่ายในสมัยอดีต หรือภาพจากนิตยสารต่างประเทศ หรือภาพที่ผู้เขียนเก็บรวบรวมมาได้ มาพรรณนาเพื่อบอกเล่าการเปลี่ยนแปลงไปของผู้หญิงแต่ละยุคสมัย ผ่านภาพนิ่ง ภายใต้ Concept ผู้หญิงจะมีความงามเสมอ แม้กาลเวลาจะผ่านไป แต่ผู้หญิงก็จะมี ความงามในแต่ละวัย เพียงแต่ที่จจะรู้จักให้งามสมวัย ภาษาที่ใช้ไม่หือหาวมาก ส่วนมากเล่าประวัติ จนถึงชีวิตปัจจุบันของนางแบบ เป็นการแนะนำนางแบบ 	<p>นโยบาย</p> <ul style="list-style-type: none"> - นำเสนอเพื่อความบันเทิง โดยนำภาพนิ่งที่ลงในนิตยสารต่างๆที่กำลังวางแผงในปัจจุบัน หรือภาพจากนิตยสารต่างประเทศ มาพรรณนาถึง โดยวิพากษ์วิจารณ์แบบแยกส่วนของสรีระ เช่น หน้าอก, สะโพก, ปาก, ตา เป็นการตอบสนองของกลุ่มผู้อ่านได้มากขึ้นเพื่อผลทางการตลาด - ภาษาที่ใช้หือหาว และโจ่งแจ้งในความพึงพอใจทางเพศ แต่ใช้ภาษาเก่า หรือบทกลอน บทกวี มาขัดเกลาเพื่อให้ความงามละเมียดละมัย ไม่หยาบ
<p>ลักษณะของสื่อสิ่งพิมพ์</p> <ul style="list-style-type: none"> - หนังสือพิมพ์มติชนฉบับวันอาทิตย์ นำเสนอในหน้ากลาง พื้นที่น้อย และมีข้อจำกัด ด้าน กฎหมายในการนำเสนอภาพ และการใช้ภาษา เนื่องจากเป็นสื่อสาธารณะที่เข้าถึงกลุ่มผู้อ่านได้มากกว่า แต่เนื่องจากเป็นฉบับวันอาทิตย์จึงมีลักษณะของสื่อบันเทิงแบบเบาๆ ที่สอดคล้องกับคอลัมน์ 	<p>ลักษณะของสื่อสิ่งพิมพ์</p> <ul style="list-style-type: none"> - นำเสนอเป็นรายสัปดาห์ มีพื้นที่มากกว่า คือ 1 หน้ากระดาษ (หน้า 74) มีกลุ่มเป้าหมายที่ชัดเจนคือผู้อ่านที่ชื่นชอบข่าวการเมือง หรือข่าวหนัก จึงเป็นสิ่งที่แตกต่าง และสร้างความสนใจให้กับผู้อ่าน ในการนำเสนอภาพหรือหือหาวพร้อมคำบรรยาย และถึงแม้จะเป็นสื่อสาธารณะเหมือนรายวัน แต่กลุ่มผู้อ่านจะจงมากกว่า ในด้านกฎหมายจึงไม่เข้มงวดเนื่องจากไม่มีผู้ร้องเรียน และมีความชอบธรรมเพราะผู้อ่านกำลังอ่านสื่อที่นำเสนอข่าวการเมือง คอลัมน์นิเวศเป็นเพียงผลพลอยได้เพื่อความบันเทิง หรือเพื่อเสนอความรู้เชิงศิลปะ

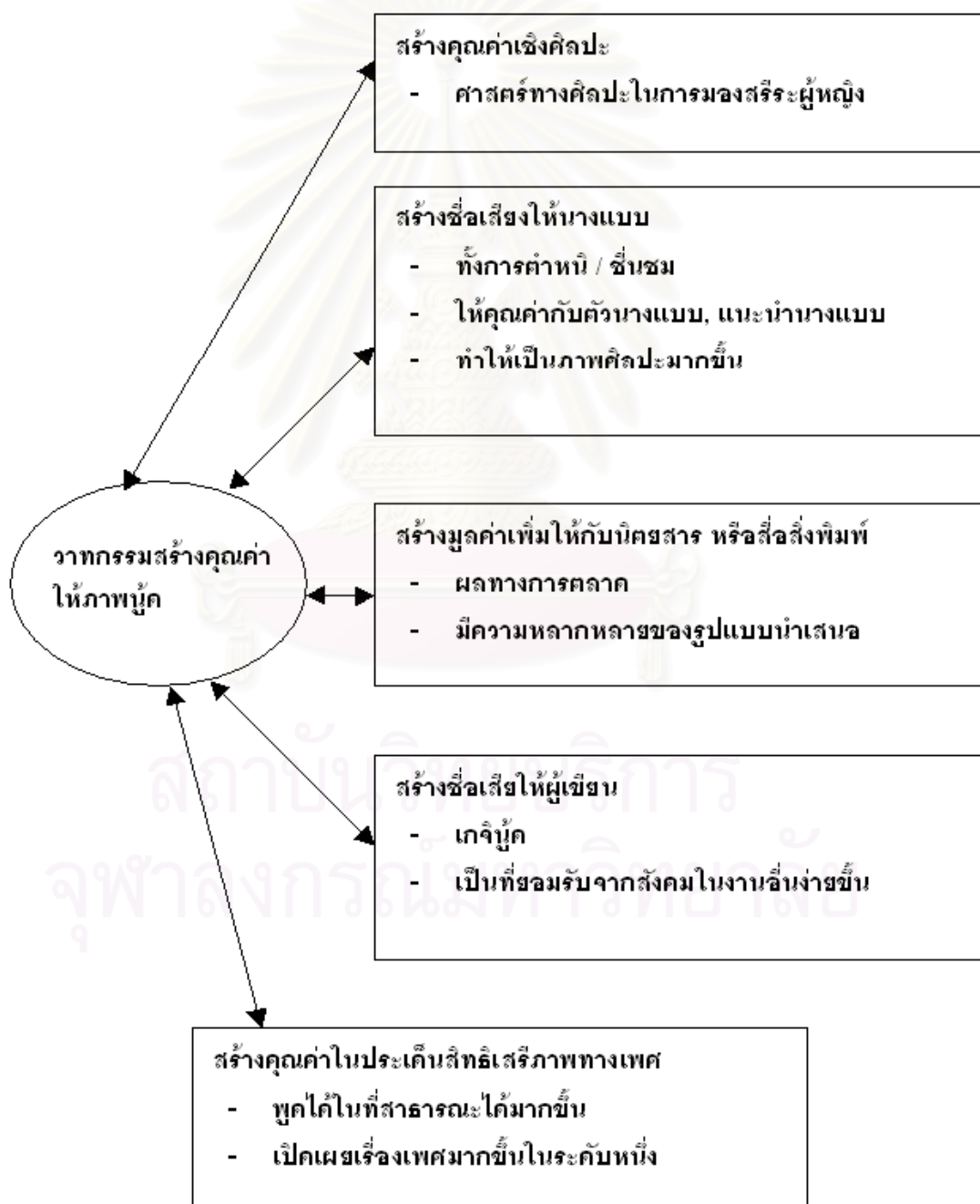
2) เปรียบเทียบความถี่ และการสื่อความหมายของวาทกรรมที่ปรากฏในพื้นที่ สื่อมวลชนที่แตกต่างกัน

2.1) ความถี่ในการนำเสนอวาทกรรม ที่ปรากฏในคอลัมน์ทั้งสองจากการศึกษา ทั้งการวิเคราะห์เนื้อหา ในการเสนอวาทกรรมในประเด็นต่างๆ ทั้ง 5 ประเด็นและบทสัมภาษณ์ นิวัตติ กองเพียร ในฐานะผู้ผลิต (Encoder) และนักวิชาการรวมทั้งบรรณาธิการนิตยสาร ในฐานะผู้ รับสาร (Decoder) พบว่าประเด็นวิจารณ์ศิลปะ ถูกนำเสนอมากที่สุด 73 ครั้ง จาก 220 ครั้ง คิด เป็น 33.18 % รองลงมาคือประเด็น อัตลักษณ์ของผู้เขียน 65 ครั้ง คิดเป็น 29.54 % ,ประเด็น ยั่วยุ กามารมณ์ 42 ครั้ง คิดเป็น 19.10 % , ประเด็นให้ความรู้เชิงศิลปะ 23 ครั้ง คิดเป็น 10.45 % และ ประเด็นที่ถูกนำเสนอน้อยที่สุดคือ ประเด็นการสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจ 17 ครั้งคิดเป็น 7.73 %

2.2) การสื่อความหมายในการนำเสนอวาทกรรม ที่ปรากฏในคอลัมน์ทั้งสองใน ด้านภาษาและการสื่อความหมาย มีการสื่อความหมายแบบตรงไปตรงมา คือ จะให้ความหมาย เกี่ยวกับสรีระของผู้หญิง โดยใช้ภาษาที่ชัดเจน ไม่ต้องอธิบาย หรือตีความในภาษาก่อน แต่จะใช้ ภาษาง่ายๆ ที่ผู้อ่านเมื่ออ่านแล้วสามารถเข้าใจความหมายว่าผู้สร้างวาทกรรมต้องการจะนำเสนอ อะไรได้อย่างชัดเจนทันที ในขณะที่เดียวกันในแง่การสื่อความหมายแบบที่นำไปสู่การจินตนาการ หรือเพื่อผ่นนั้น ก็ยังคงมีการนำเสนอการใช้ภาษาในลักษณะนี้อยู่ ความหมายที่สื่อ จะเป็นการสื่อ ความรู้สึกและทัศนคติส่วนตัวของผู้เขียน ถึงแม้จะเป็นคอลัมน์ที่อยู่บนพื้นฐานของการวิจารณ์เชิง ศิลปะ แต่ว่าการตัดสินใจว่าภาพนี้ดีหรือไม่ดี นางแบบคนนี้มีสรีระเป็นอย่างไร ขึ้นอยู่กับทัศนคติ ส่วนตัวของผู้เขียน และผู้เขียนก็จะแสดงทัศนคตินั้นอย่างชัดเจน เพราะฉะนั้น จึงถือได้ว่าเป็นการ สื่อความหมายผ่านตัวตนของผู้เขียนด้วย

นอกจากนั้นการสื่อความหมายของทั้งสองคอลัมน์นี้ มีลักษณะวาทกรรมที่เป็นอัต ลักษณ์ คือมีการสร้างสรรศิลปะเชิงภาษา โดยนิวัตตินำเอาภาษาบทกวี ที่ประกอบไปด้วย คำเปรียบ เทียบเปรียบเทียบให้เห็นภาพ (Figure of Speech)เช่น การใช้อุปมาโวหาร, สาธกโวหาร, การ บรรยายพรรณนา รวมทั้งภาษาในวรรณคดีไทยเพื่อให้เกิดความสุนทรีย์กับงานเขียน แสดงให้เห็นถึง ความงามของการใช้ภาษาของนิวัตติ ดังนั้นถึงแม้ว่าการเขียนอาจจะนำไปสู่การยั่วยุกามารมณ์แต่ก็ ไม่ทำให้เกิดความรู้สึกว่าเป็นความหยาบ และวาทกรรมของนิวัตติก็มีลักษณะความเป็นไทยบ่งบอก อยู่ด้วย แม้แต่ภาพนู้ดที่ตัวนางแบบเป็นคนตะวันตก ก็จะถูกสื่อความหมายออกมาภายใต้กรอบ ศิลปะแบบไทย คือมองสรีระของนางแบบตะวันตกด้วยสายตาและมุมมองแบบไทย จึงพอสรุปได้ ว่านิวัตติได้สร้างศิลปะเชิงภาษา โดยการผสมผสานความทันสมัยกับความโบราณให้ร่วมสมัยกันได้ อย่างลงตัว

และท้ายที่สุดพบว่างานเขียนของนิวัตินทั้งสองคอลัมน์ มีลักษณะสื่อความหมายเหมือนกัน คือมีการสื่อความหมายในเรื่องเพศให้เป็นเรื่องศิลปะ เรื่องเพศเป็นความสวยงาม รวมทั้งทำให้เรื่องเพศมีความหมายในเชิงสาธารณะมากขึ้น ในขณะที่เดียวกัน จากการวิเคราะห์เนื้อหาและบทสัมภาษณ์ของผู้ถอดรหัสในงานวิจัยครั้งนี้ สามารถประเมินได้ว่า คอลัมน์วิจารณ์ภาพนู้ดของนิวัติน กองเพียร ยังสื่อความหมายในเชิงปิตาธิปไตยรวมอยู่ด้วย นั่นคือ เป็นความหมายในแง่ของผู้ชายมีอำนาจที่จะมีสิทธิเสรีภาพทางเพศและสามารถที่จะกำหนด รวมทั้งควบคุมจินตนาการทางเพศได้ โดยผ่านเรือนร่างของผู้หญิง

3) วาทกรรมของนิวัติกองเพียร ได้สร้างคุณค่าให้กับภาพนู้ดที่เด่นชัด 5 ประการ ดังนี้

3.1) สร้างคุณค่าในเชิงศิลปะ เนื่องจากสัดส่วนที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหาและจากการสัมภาษณ์มีความสอดคล้องกันว่าภาษาที่นิวัติใช้อิงอยู่ในศาสตร์ของศิลปะ ไม่ว่าจะเป็นองค์ประกอบภาพ แสง สี เงา ส่วนเว้าส่วนโค้ง ทำให้ภาพนู้ดนั้นถูกให้คุณค่าว่าเป็นภาพศิลป์ไม่ใช่ภาพลามกอนาจาร มีความงาม มีความเป็นอารยธรรม ดังนั้นภาพนู้ดที่ถูกให้คุณค่าในเชิงบวกว่าเป็นภาพศิลป์จะมีความน่าเชื่อถือ และถูกยอมรับเนื่องจากเป็นการให้คุณค่าจากวาทกรรมที่มีอำนาจของผู้ผลิตซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับจากสังคม เป็นผู้มีความรู้ความสามารถด้านศิลปะ เป็นศิลปินผู้ซึ่งเชี่ยวชาญการวิจารณ์ศิลปะของผู้หญิงนั่นเอง

3.2) สร้างชื่อเสียงให้กับตัวนางแบบ คอลัมน์วิจารณ์ภาพนู้ดได้สร้างชื่อเสียงให้กับนางแบบที่ถ่ายภาพนู้ดนั้น โดยลักษณะภาษาของนิวัติ ที่เขียนวิจารณ์สตรีระนางแบบ ไม่ว่าจะในแง่บวก คือชื่นชมสตรีระที่สวยงามสมส่วน หรือในแง่ลบ คือตำหนิ ก็ล้วนแล้วแต่ทำให้นางแบบผู้นั้นเป็นที่รู้จัก หรือสร้างความสนใจให้คนอยากรู้จักนางแบบผู้นั้นมากขึ้น และวาทกรรมที่วิจารณ์สตรีระนั้นก็ไม่ได้ส่งผลในแง่ของการยั่วยุเพียงอย่างเดียว หากแต่ยังได้ให้ความรู้ในเชิงศิลปะในด้านต่างๆ ด้วย ทำให้นางแบบที่ถ่ายภาพนู้ดนั้นมีคุณค่าเพิ่มมากขึ้น นอกจากการเป็นนางแบบเปลือยที่ยั่วยุ กามารมณ์อย่างเดียว เช่นทำให้มีคุณค่าในแง่เป็นแหล่ง (Subject) ที่ทำให้เกิดความเข้าใจในเรื่องศาสตร์ของการวิจารณ์ศิลปะ เช่น เทคนิคการถ่ายทำ มุมกล้อง แสง สี เงา และลีลาท่าทางของนางแบบ ทำให้ภาพนู้ดนั้นมีคุณค่ามากขึ้น ซึ่งในจุดนี้จะส่งผลให้นางแบบที่อาจจะไม่มีสตรีระที่สมบูรณ์แบบ ก็สามารถจะมีคุณค่าเพิ่มขึ้นได้จากการวิจารณ์เชิงศิลปะของนิวัติ

นอกจากนี้การเลือกสรรภาษาที่พรรณนาถึงสตรีระของนางแบบ ได้เลือกใช้ภาษาบทกวี ซึ่งเป็นภาษาที่ไพเราะและมีความหมายมากกว่าภาษาทั่วไปที่บรรยายถึงสตรีระผู้หญิงที่ส่วนมากจะสะท้อนเรื่องเพศอย่างโจ่งแจ้ง เช่นใช้คำว่าปทุมธัน แทนคำว่าหน้าอก หรือเป็นคำที่มีเสียงคล้องจอง ทำให้เรื่อนร่างของนางแบบดูแล้วมีคุณค่าในเชิงศิลปะมากขึ้น

3.3) สร้างคุณค่าให้กับนิตยสารหรือสื่อสิ่งพิมพ์ คอลัมน์ของนิวัติ กองเพียร สร้างคุณค่าให้สื่อสิ่งพิมพ์นั้นโดยส่งผลทางการตลาด คือสามารถเพิ่มยอดขายได้ ยกตัวอย่างเช่นถ้าภาพนู้ดที่ตีพิมพ์ในนิตยสารหรือสื่อสิ่งพิมพ์อื่นๆ และกำลังวางแผงขายอยู่ในช่วงเวลานั้นแล้วนิวัติหยิบมาเขียนถึง จะทำให้มีผู้ที่สนใจและตามไปซื้อหาหนังสือนั้นๆมากขึ้น ซึ่งจากบทสัมภาษณ์สื่อมวลชนซึ่งเป็นผู้ผลิตสื่อเอง ก็ยืนยันว่าถ้านิวัติเขียนถึงนางแบบที่ตีพิมพ์ในหนังสือ หรือนิตยสารแล้วมักจะส่งผลให้ยอดขายของนิตยสารฉบับนั้นๆเพิ่มมากขึ้นจริง

นอกจากนี้คอลัมน์ของนิวัติ ยังมีส่วนช่วยลดความเคร่งขรึม และสร้างลักษณะเฉพาะของนิตยสารและหนังสือพิมพ์รายวันมติชน ซึ่งถือว่าเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่นำเสนอเรื่องหนัก เช่น

วิเคราะห์หรือวิจารณ์การเมือง ให้เป็นสิ่งพิมพ์ที่เบาๆ ผ่อนคลาย เหมาะสำหรับอ่านในวันหยุดสุดสัปดาห์ โดยเมื่อมีคอลัมน์วิจารณ์ภาพนู้ดในเชิงศิลปะอย่างคอลัมน์นิวัติ ก็ทำให้สถานภาพของสื่อสิ่งพิมพ์ มีความหลากหลายในรูปแบบงานเขียนมากขึ้น เพื่อสนองตอบความพึงพอใจของกลุ่มผู้อ่านได้หลากหลายมากขึ้น

3.4) สร้างคุณค่าให้กับชื่อเสียงของผู้เขียน คอลัมน์วิจารณ์ภาพนู้ดได้สร้างชื่อเสียงและยืนยันความเป็นตัวตนของนิวัติ ทั้งนี้เพราะคอลัมน์วิจารณ์ภาพนู้ดนี้ได้ส่งผลให้นิวัติได้ฉายาว่าเป็น "เกจิ นู้ด" ด้วยเหตุนี้ไม่ว่านิวัติจะไปปรากฏตัวที่เวทีสาธารณะใด ความยอมรับ และเชื่อถือต่อนิวัติ ในฐานะ "เกจิ นู้ด" ก็จะไปติดตามไปด้วยเสมอ ยกตัวอย่างเช่น เวลาที่นิวัติไปร่วมอภิปรายในประเด็นของสิทธิเสรีภาพทางเพศ ก็จะทำให้คนยอมรับทัศนคติ และความคิดเห็นของนิวัติได้ง่าย นอกจากนี้ไม่ว่านิวัติจะไปผลิตงานเขียนในสื่อใดๆ ที่นอกเหนือจากสื่อสิ่งพิมพ์มติชนงานเขียนนั้นก็จะได้รับการยอมรับจากคนในสังคมได้ง่ายขึ้น

3.6) สร้างคุณค่าในประเด็นสิทธิเสรีภาพทางเพศ คอลัมน์วิจารณ์ภาพนู้ดของนิวัติ มีส่วนช่วยทำให้ประเด็นทางเพศสามารถพูดถึงได้ในที่สาธารณะมากขึ้นจากที่เมื่อก่อนประเด็นเรื่องเพศเป็นประเด็นที่ค่อนข้างถูกปกปิด เพราะถือว่าเป็นประเด็นส่วนตัว แต่เมื่อคอลัมน์ของนิวัติ ถูกตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีสวาระอย่างมติชน ทำให้คุณค่าในเรื่องทางเพศ มีการปรับเปลี่ยนความหมายไปในแง่สิทธิเสรีภาพ กลายเป็นเรื่องวิชาการ หรือเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศมากขึ้น นั่นคือเรื่องเพศไม่ใช่แค่เรื่องสกปรก ลามกอนาจารแต่เพียงอย่างเดียว ยกตัวอย่างเช่น ในระยะหลังที่มีความเคลื่อนไหว การณรงค์ในเรื่องความเข้าใจโรคเอดส์ และเสรีภาพทางเพศของคนกลุ่มต่างๆมากขึ้น ก็ให้เห็นนิวัติไปปรากฏตัวอยู่ในเวทีสาธารณะนั้นทุกครั้ง เป็นการสะท้อนให้เห็นว่าเรื่องเพศได้รับการสนใจและตระหนักถึงมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ในงานวิชาการต่างๆที่เกี่ยวกับเพศหรือสิทธิเสรีภาพทางเพศที่นำเสนอผ่านสื่อจะมีชื่อของนิวัติ กองเพียร ในบทสัมภาษณ์ หรืออ้างถึงงานเขียนของนิวัติ กองเพียรเสมอ ดังนั้นจึงประเมินได้ว่าคอลัมน์วิจารณ์ภาพนู้ดของนิวัติกองเพียรมีส่วนช่วยให้เรื่องเพศมีการพูดคุยกันอย่างเปิดเผยได้ในระดับหนึ่ง ถึงแม้ว่าในประเด็นสิทธิเสรีภาพเรื่องเพศยังเป็นข้อถกเถียงกันในเรื่องการเปิดเผย โดยเฉพาะเปิดเผยผ่านสื่อมวลชน ซึ่งแน่นอนการถกเถียงย่อมมีการแสดงออกถึงทัศนคติ และความรู้สึกที่มีทั้งเห็นด้วย และไม่เห็นด้วย แต่อย่างน้อยที่สุด ก็ทำให้ประเด็นทางเพศมีการพินิจพิเคราะห์ และตระหนักในสังคมมากขึ้น

4) วาทกรรมของนิวัต กองเพียร ถูกตีความหมายจากกลุ่มต่างๆในสังคมดังนี้

วาทกรรม นิวัต กองเพียรในคอลัมน์ทั้งสองได้ถูกตีความหมายจากกลุ่มต่างๆว่า สอดคล้องหรือแตกต่างจากที่นิวัต กองเพียร ได้สร้างวาทกรรมไว้ดังตารางนี้

ตารางที่ 4 : เปรียบเทียบการตีความหมายวาทกรรมของนิวัต กองเพียร

	ยั่วยุกามารมณ์
นิวัต กองเพียร	- ไม่มีเจตนาอัยยุ บรรยายภาพตามความคิดเห็นตนเอง รู้สึกอย่างไรก็เขียนไปแบบนั้น
สตรีนิยม	- ยั่วยุแบบละเอียดละไม เพราะแยกกันลำบากระหว่าง Art และ Erotic - ลดคุณค่าความเป็นผู้หญิงเหลือเพียงเป็นวัตถุทางเพศเท่านั้น
ศิลปะ	- ขึ้นอยู่กับปัจเจกบุคคล - เขียนบรรยายสรีระโดยใช้ภาษาศาสตร์ทางศิลปะ
นักสื่อสารมวลชน	- ไม่อัยยุ นิวัต กองเพียร เขียนบรรยายความรู้สึกตัวเอง คนอื่นคิดตามขึ้นกับปัจเจกบุคคล
	ใช้ความรู้เชิงศิลปะ
นิวัต กองเพียร	- เจตนาารมณ์ของการผลิตงานคอลัมน์ เช่น แสง สี องค์ประกอบภาพ
สตรีนิยม	- ให้ความรู้เชิงศิลปะ พยายามบรรยายสรีระโดยใช้ศาสตร์ทางศิลปะ เช่น แสง สี บรรยากาศ ลีลา ท่าทางนางแบบ
ศิลปะ	- ให้ความรู้และถ่ายทอดความรู้ทางศิลปะผ่านภาพนู้ด

	วิจารณ์ศิลปะ
นิวัต กองเพียร	- บางครั้งชื่นชม, ตำหนิ ช่างภาพ, นางแบบ โดยใช้ความรู้ทางศิลปะ
สตรีนิยม	- วิพากษ์วิจารณ์ศิลปะของตะวันตกด้วยมุมมองตะวันออก - ไม่เห็นด้วยในการตัดสินศิลปะด้วยมาตรฐานของคนเดียว - ชัดเจนมากที่สุดคือ พยายามใช้ศิลปะมาพรรณนาภาพ
ศิลปะ	- เมื่อนู้ดคือศิลปะต้องใช้ศาสตร์ทางศิลปะบรรยาย
นักสื่อสารมวลชน	- ชัดเจนในการให้ความรู้ทางศิลปะ การวิจารณ์รุนแรงเกินไป
นักสื่อสารมวลชน	- บางทีสอนเทคนิค, แนะนำ ทำอย่างไรภาพจะสวย

	อัตลักษณ์
นิวัต กองเพียร	- เปิดเผยตรงไปตรงมา แสดงตัวตนจากการลงภาพ, E-Mail, ชื่อ-นามสกุลจริง - ชอบสรีระผู้หญิง โดยเฉพาะกัน - ให้ความงามของภาษาเพื่อเพิ่มความงามให้สรีระผู้หญิงโดยบทกวี
สตรีนิยม	- ภาษาบทกวี พรรณาสรีระ - ใช้ภาษาที่เป็นเอกลักษณ์ สร้างความแตกต่างจากสื่ออื่น

ศิลปะ	- ผสมผสานภาษาเข้ากับความทันสมัย - การวิพากษ์วิจารณ์ ทำให้เกิดองค์ความรู้ในด้านศิลปะ
นักสื่อสารมวลชน	- ชอบสื่อบันเทิง และสะท้อนความคิดเห็นตามความชอบของตนเอง - ภาษาที่เป็นเอกลักษณ์ เช่น โคลงกลอน ใสความเป็นไทย

	การสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจ
นิวัต กองเพียร	- ไม่ใช่เจตนาของการผลิตงานนี้
สตรีนิยม	- แต่สื่ออื่นเอาประโยชน์จากคอลัมน์
ศิลปะ	- แต่สื่ออื่นเอาประโยชน์จากคอลัมน์
นักสื่อสารมวลชน	- แต่สื่ออื่นเอาประโยชน์จากคอลัมน์

	ภาพนู้ด
นิวัต กองเพียร	- ศิลปะ
สตรีนิยม	- ขึ้นอยู่กับการตีความของปัจเจกบุคคล, สังคมในขณะนั้น - เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ, เป็นสื่อต้องห้าม
ศิลปะ	- งานศิลปะที่สะท้อนความเป็นยุคสมัย, สะท้อนสังคม
นักสื่อสารมวลชน	- ภาพระหว่างเปลือย, สื่อศิลปะ

	สื่อลามกอนาจาร
นิวัต กองเพียร	- ดูที่เจตนาของผู้นำเสนอ
สตรีนิยม	- ขึ้นอยู่กับการตีความของปัจเจกบุคคล
ศิลปะ	- กำหนดโดยรัฐ - ขึ้นอยู่กับการตีความ
นักสื่อสารมวลชน	- เปิดเผยให้เห็นอวัยวะเพศที่ชัดเจน - ความไม่งดงาม, ไม่น่าดู, ดิบเถื่อน
	เกจันู้ด
นิวัต กองเพียร	- ภูมิใจในการยอมรับของสังคม
สตรีนิยม	- สื่อสร้างสถาบัน เพื่อสร้างความชอบธรรมในการเสนอภาพนู้ด
ศิลปะ	- เป็นเครดิตในการทำงานวิจารณ์ศิลปะภาพนู้ด
นักสื่อสารมวลชน	- เป็นเครดิตในการทำงานวิจารณ์ศิลปะภาพนู้ด
	ทัศนคติทางเพศของคนในสังคมไทย
นิวัต กองเพียร	- ต้องเปิดเผย แต่ต้องให้ความรู้ไปในขณะเดียวกัน
สตรีนิยม	- ปัญหาชนชั้นกลาง
ศิลปะ	- ปัญหาชนชั้นกลาง
นักสื่อสารมวลชน	- ปัญหาของสังคม ควรเปิดเผยแต่ต้องมีข้อกำหนด

4.1) จากตารางข้างต้นสามารถอภิปรายได้ดังนี้ จากการตีความหมายวาทกรรม ประเด็นยั่วยุกุมารมณั ที่สรุปจากผู้ถอดรหัสทั้งหมด และจากการวิเคราะห์เนื้อหาในบทที่ 4 ว่า วาทกรรมที่นำเสนอจะตีความว่ายั่วยุได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับปัจเจกบุคคลในการตีความ เพราะมี ลักษณะที่กำกวมกัน ทั้งนี้นักวิชาการสายสื่อมวลชน เห็นว่าเป็นวาทกรรมแบบยั่วยุ ในขณะที่ผู้ผลิต วาทกรรมเห็นว่าไม่ยั่วยุ ส่วนนักสตรีนิยมเห็นว่ามีลักษณะของการลดคุณค่าผู้หญิงเหลือเพียงเป็น วัตถุเท่านั้น สำหรับผู้ผลิตไม่มีเจตนาในการยั่วยุ แต่วาทกรรมที่ปรากฏ เป็นลักษณะเฉพาะในการ ใช้ภาษา ในการบรรยาย พรรณนา ถึงสรีระของผู้หญิงของนิวัตเอง

4.2) การตีความหมายวาทกรรมในประเด็นให้ความรู้เชิงศิลปะในคอลัมน์ทั้งสอง จากที่ผู้ผลิตวาทกรรมใส่รหัสไว้ นั้น ผู้ถอดรหัสทั้งหมดถอดตามผู้ผลิตต้องการ นั้นหมายถึงวาท กรรมของนิวัต มีการนำเสนอในประเด็นให้ความรู้เชิงศิลปะ ด้วยลีลาและภาษาที่มีเอกลักษณ์ ใน การถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ด้านศิลปะของผู้ผลิต เป็นการให้ความรู้พื้นฐานด้านศิลปะ ในการแยกภาพนิ่งกับภาพลามกอนาจารออกจากกัน

4.3) การตีความหมายวาทกรรมประเด็นวิจารณ์ศิลปะรวมทั้งบทสัมภาษณ์ผู้ถอด รหัส สรุปได้ว่า วาทกรรมของนิวัตมีการนำเสนอเชิงวิจารณ์ศิลปะมากที่สุด สืบเนื่องเพราะนิวัตใน ฐานะผู้ใส่รหัส มีความรู้และประสบการณ์ด้านศิลปะ ดังนั้นจึงมีอำนาจที่ทำให้ผู้อ่านคล้อยตามได้ และลักษณะลีลาภาษาที่ตรงไปตรงมาบ้าง สละสลวยบ้าง ทำให้คนอ่านไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึกว่า กำลังเรียนวิชาศิลปะ และความกล้าหาญในการวิพากษ์วิจารณ์ด้วยภาษาที่รุนแรง ในบางกรณี ก็ ยังมีความชอบธรรมเพราะวิจารณ์ตามหลักการหรือศาสตร์ทางศิลปะ แต่ในบางกรณี การใช้วาท กรรมเหล่านี้ เป็นการตอกย้ำอำนาจของนิวัตที่มีส่วนชี้นำรสนิยมการเสพศิลปะของสังคมด้วย

4.4) วาทกรรมเชิงอัตลักษณ์ จากการวิเคราะห์เนื้อหาประกอบกับบทสัมภาษณ์ ของทั้งผู้ใส่รหัสและผู้ถอดรหัส สรุปได้ว่า วาทกรรมที่นำเสนอมีการสะท้อนอัตลักษณ์ของผู้เขียนไว้ อย่างชัดเจน ว่าจะ เป็นภาษาที่เอกลักษณ์ หรือตัวตนที่แสดงชัดเจน เจาะจงคำว่า “ผม” และแสดง ทศนคติที่เปิดเผยตรงไปตรงมา เช่น ชื่นชอบ สรีระผู้หญิง เป็นต้น

4.5) วาทกรรมในประเด็นการสร้างคุณค่าทางธุรกิจ สรุปได้ว่า วาทกรรมของนิวัต มีการนำเสนอในประเด็นการสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจแต่ไม่ชัดเจน รวมทั้งความถี่ในการนำเสนอก็น้อย ที่สุดในจำนวน 5 ประเด็น จึงสรุปว่าวาทกรรมนี้ในด้านการสร้างคุณค่าเพิ่มในเชิงธุรกิจไม่ใช่ ประเด็นหลักของการนำเสนอคอลัมน์วิจารณ์ภาพนิ่ง เพียงแต่เป็นผลพลอยได้ ที่สื่อมวลชนนำไป ใช้เพื่อส่งเสริมการตลาดของนิตยสารเท่านั้น

4.6) สำหรับทัศนคติในเรื่องของภาพนิ่งและสื่อสิ่งพิมพ์ลามกอนาจาร ทั้งผู้ใส่รหัส และถอดรหัสมีทิศทางที่สอดคล้องกันว่าเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลของการตีความหมายว่าเป็น ศิลปะหรือเป็นอนาจารภายใต้บริบทของสังคมและวัฒนธรรมนั้นๆ

4.7) ทศนคติฉายาเกจิ हुई ของนิวัติ กองเพียร ทั้งผู้ผลิตวาทกรรมและผู้ถอดรหัสมีการตีความหมายที่สอดคล้องกันว่าเป็นการสร้างเครดิต สร้างสถาบัน เพื่ออ้างความชอบธรรมในการนำเสนอภาพ हुईของสื่อ และเพื่อหาแหล่งอ้างอิงในการตัดสินว่าภาพ हुईเป็นศิลปะหรืออนาจารของคนในสังคม

4.8) ทศนคติเรื่องเพศของคนในสังคมไทยมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า เรื่องเพศเป็นเรื่องต้องห้าม ไม่สามารถพูดได้ในที่สาธารณะและเป็นปัญหาในเรื่องของชนชั้น (Class) โดยเฉพาะชนชั้นกลางในสังคม แต่เมื่อมีภาพ हुईหรือสื่อแนวอีโรติกนำเสนอมากขึ้น ทศนคติในเรื่องเพศของคนในสังคมเริ่มจะเปิดรับมากขึ้น ทำให้เรื่องเพศเริ่มมีแนวโน้มที่จะเป็นเรื่องสาธารณะ

จากการประมวลข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหา รวมทั้งการสัมภาษณ์เชิงลึกทั้งผู้ผลิตวาทกรรมในฐานะผู้ส่งสาร และ นักวิชาการ, บรรณาธิการนิตยสาร ในฐานะผู้รับสารและผู้ถอดรหัส ในการวิจัยวาทกรรมการสื่อความหมายของนิวัติ กองเพียร हुईคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์รายวัน และนิตยสารรายสัปดาห์ “มติชน “ สรุปได้ว่า

1. วาทกรรมการสื่อความหมายของนิวัติ กองเพียร ประกอบสร้างด้วยกรอบคิดเพศภาพ, มุมมองทางศิลปะ, สถานภาพทางสังคม, ช่องทางนำเสนอ, วัฒนธรรมและบรรทัดฐานสังคม ทั้งหมดนี้หล่อหลอมให้วาทกรรมที่ผลิตออกมามีความเป็นเอกลักษณ์ มีความยืดหยุ่นและท้าทาย ภายใต้กรอบ และกฎเกณฑ์ที่กำหนด และชอบธรรมในการนำเสนอในพื้นที่สื่อสาธารณะ

2. วาทกรรมที่นำเสนอในพื้นที่ต่างกันนำเสนอในประเด็นต่างกันในด้านความถี่ยิ่ง แต่ไม่มีความแตกต่างกันในด้านภาษาและการสื่อความหมาย คือ ให้น้ำหนักในการบรรยายถึงเรือนร่างผู้หญิง ให้คุณค่ากับสตรีที่เป็นธรรมชาติไม่เต็มแต่ง ภาษาที่ใช้จะผสมผสานกัน ระหว่างภาษาพูดโดยทั่วไป ภาษาเก่า บทกวี และโคลงกลอน ผสมผสานกันไป แม้ในบางครั้งจะก้าวข้ามไปในเชิงยั่วยุกามารมณ์ ก็จะเป็นไปแบบละมุนละไม ไม่หยาบโลน โดยใช้ภาษาทางศิลปะมาปกปิดภาษายั่วยุกามารมณ์นั้นให้งดงาม

3. วาทกรรมสามารถสร้างคุณค่าให้กับภาพ हुईในเชิงศิลปะ เพราะพรรณนาถึงองค์ประกอบภาพ แสงเงา สีเส้นเสื้อผ้า มุมกล้องต่างๆ หรือแม้แต่ลีลา ท่าทาง และอารมณ์ที่แสดงออกของนางแบบ ทำให้ภาพนั้นแม้จะเป็นภาพเปลือย ก็มีความเป็นศิลปะมากขึ้นด้วยภาษาที่ใช้บรรยายให้มีมุมมองแบบศิลปะ ดังกล่าว รวมทั้งบทกวี หรือโคลงกลอนที่นำมาพรรณนา มีส่วน

ช่วยเสริมสร้างให้ภาพผู้ดำเนิน มีความงดงามทางด้านศิลปะ นอกจากนั้นยังสร้างคุณค่าเพิ่มในด้าน การสร้างชื่อเสียงให้กับนางแบบ, สร้างคุณค่าให้กับนิตยสารหรือสื่อสิ่งพิมพ์, สร้างคุณค่าให้กับชื่อเสียงของผู้เขียนวิจารณ์ภาพผู้ดำเนิน และสร้างคุณค่าในประเด็นสิทธิเสรีภาพทางเพศมากขึ้น

4. การตีความหมายวาทกรรมของนิวัตติ กองเพียร จากกลุ่มต่างๆ ในสังคมมีทิศทางที่สอดคล้องไปตามการสื่อความหมายวาทกรรมของนิวัตติ กองเพียร ซึ่งเป็นผู้ที่ใส่รหัส (Encoder)

5. วาทกรรมสะท้อนอำนาจของผู้สร้างวาทกรรมในแง่ชายเป็นใหญ่ จากการแยกส่วนการมองผู้หญิงที่เป็นนางแบบ และกำหนดมาตรฐานในการมอง ว่าอะไรคือความสวยงามและ อะไรคือความไม่สวยงาม วาทกรรมไม่ได้ถูกกำกับไว้แค่อำนาจของผู้ผลิต แต่มีอำนาจของคนอ่าน กำกับด้วย คืออ่านแล้วถอดความหมายอะไรออกมา นิวัตติในฐานะผู้ผลิตวาทกรรม อำนาจของเขา จึงถ่ายทอดผ่านการเขียน ซึ่งผลิตอยู่ภายใต้โครงสร้าง วิธีคิดในกรอบสังคมแบบผู้ชายเป็นใหญ่ เพราะคำว่า “ผม” ก็แสดงอำนาจแล้ว เป็นอำนาจของ narrator (อำนาจของผู้เล่า) ที่สะท้อนผ่านอุดมการณ์ของตัวเอง และของบรรทัดฐานในสังคมรวมอยู่ด้วย ในขณะที่ผู้อ่านก็มีอำนาจในการ ถอดรหัส ที่สะท้อนผ่านอุดมการณ์ของตนเองและบรรทัดฐานของสังคมเช่นเดียวกัน และอำนาจ สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ดังนั้นอำนาจฝ่ายไหนจะมีมากกว่ากัน ก็ขึ้นอยู่กับว่าอำนาจ นั้นๆใครเป็นเจ้าของ แสดงออกผ่านสื่อใด ในเวลาใด และภายใต้สังคมใดด้วย

ข้อจำกัดในการทำวิจัย

1. ในการศึกษาวิเคราะห์วาทกรรมการสื่อความหมายของนิวัตติ กองเพียร ผู้ดำเนิน คอลัมน์ ในหนังสือพิมพ์รายวันฉบับวันอาทิตย์ และนิตยสารรายสัปดาห์ “มติชน” ผู้วิจัยได้รวบรวมเฉพาะงานเขียน 2 คอลัมน์เท่านั้น ไม่ได้ศึกษาเปรียบเทียบกับงานเขียนอื่นๆ ที่มีลักษณะที่ คล้ายคลึงกัน และผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เพียงกลุ่มต่างๆ ในสังคมที่เจาะจงคือ นักวิชาการแนวสังคม ศาสตร์และสตรีนิยม, นักวิชาการแนวศิลปะ, และนักสื่อสารมวลชน ที่ผลิตนิตยสารที่ถูกอ้างถึงใน งานเขียนเท่านั้น ไม่ได้สัมภาษณ์ผู้รับสารอื่นๆ ที่เป็นผู้อ่านคอลัมน์ทั้ง 2 ประเภทนี้ ว่ามีการ ตีความหมายวาทกรรมนิวัตติอย่างไร

2. ภายในคอลัมน์มีการใช้ภาษาผสมผสานกันหลายประเด็น และมีความคาบเกี่ยว กันจึงยากในการแยกแยะให้ชัดเจนว่า วาทกรรมนั้นสื่อความหมายอย่างไร

ข้อเสนอแนะ เพื่อการวิจัยในอนาคต

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้พบว่า เรื่องทางเพศกำลังเป็นสิ่งที่เปิดเผยในพื้นที่สาธารณะมากขึ้น ซึ่งภาพนู้ดเป็นช่องทางหนึ่งในการนำเสนอ แต่หากว่าภาพนู้ด ยังเป็นข้อถกเถียงทางสังคมว่าเป็น ศิลปะ หรืออนาจาร ผู้ผลิตจำเป็นต้องหาช่องทางให้ภาพนู้ดนั้นมีความชอบธรรมในการนำเสนอ การมีบทวิเคราะห์หรือวิพากษ์วิจารณ์ก็เป็นอีกแนวทางในการสร้างความชอบธรรมในการนำเสนอภาพนู้ดให้เกิดประโยชน์ผู้อ่านและสังคม

ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่า ในการวิเคราะห์วาทกรรมของนิวัตี กองเพียร ในครั้งต่อไปจึงควรศึกษาในประเด็นต่อไปนี้

1. มีการนำวาทกรรมทางศิลปะมาวิจารณ์ภาพนู้ด เพื่อให้เกิดประโยชน์อย่างไร และในลักษณะไหน โดยวิเคราะห์ในแง่ทุนนิยมของสื่อ
2. อำนาจอะไรในวาทกรรมศิลปะ ที่สร้างความชอบธรรมให้ภาพนู้ดดำรงอยู่ได้ในสังคม และสามารถเผยแพร่ผ่านสื่อสาธารณะได้
3. ศึกษาลักษณะเฉพาะของภาษาที่ใช้ของนิวัตี กองเพียร ในเชิงลึก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กฤษณ์ ทองเลิศ. เป็รับลมร้อนวัฒนธรรมแพ้นบนหน้านิตยสาร.สื่อมวลชนการเมืองและวัฒนธรรม
องค์รวมแห่งสายของวิถีชีวิต.กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น, 2540.

กาญจนา แก้วเทพ. สื่อสารมวลชน ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์ภาพพิมพ์, 2541.

กาญจนา แก้วเทพ. การศึกษาสื่อมวลชนด้วยทฤษฎีวิพากษ์ แนวคิดและตัวอย่างงานวิจัย. คณะ
นิเทศศาสตร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.

กาญจนา แก้วเทพ. ความเรียงว่าด้วยเรื่อง”สตรีกับสื่อมวลชน. คณะนิเทศศาสตร จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2540

กาญจนา แก้วเทพ,รศ.ดร. อาจารย์ประจำคณะนิเทศศาสตร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สัมภาษณ์,
28 มกราคม 2545.

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. คนเฝ้าสื่อ : วิพากษ์เพรียกเรียกสื่อไทยให้ปฏิรูป.กรุงเทพมหานคร:บริษัท
เอช.เอ็น.กรุ๊ปจำกัด, 2543.

จกกลณี โตสกุลวงศ์ การวิเคราะห์วาทกรรมการให้ความหมายสื่อสิ่งพิมพ์ลามกของ 9 สถาบันใน
สังคมไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิตคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.

ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. สื่อกับเซ็กส์ : สกรู๊ปพิเศษ เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับที่ 459, 2544.

ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์.ผศ.ดร.. อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. สัมภาษณ์,
27 กุมภาพันธ์ 2545.

ชาติรี ลีศิริวิทย์. เปลือยตัวตนชายชนชั้นกลางผ่านหนังสือปกใจเสื้อป่า . บทความพิเศษนิตยสาร
สารคดี ฉบับที่ 199, 2544.

ชูศักดิ์ ภัทรกุลถนชัย.ผศ. อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. สัมภาษณ์,
28 มกราคม 2545

ไชยันต์ ไชยพร.ผศ.ดร. อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สัมภาษณ์, 28
มกราคม 2545.

ถนอม ชากักดี. บางสิ่งบางอย่าง เกี่ยวกับภาพเปลือย : สกรู๊ปพิเศษ เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับที่ 455,
2544.

อ. ถนอม ชากักดี. อาจารย์ประจำคณะศิลปกรรม มหาวิทยาลัยรังสิต. สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2545

- นันทริกา คุ่มไฟโรจน์. ผลประโยชน์และความถูกต้อง. รายการสัมมนาศิลปะหรืออนาจารย์เสรีภาพกับความรับผิดชอบของสื่อมวลชน. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- นิวัติ กองเพียร. แนบเนียนาง1 พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพมหานคร : บริษัทพิชิตเนต พรินท์ติ้ง จำกัด, 2543.
- นิวัติ กองเพียร. แนบเนียนาง2 พิมพ์ครั้งที่ 1, กรุงเทพมหานคร: บริษัทพิชิตเนต พรินท์ติ้ง จำกัด, 2543.
- นิวัติ กองเพียร. เนียนางผู้ใดในหนึ่ง พิมพ์ครั้งที่ 3, กรุงเทพมหานคร, ฝ่ายโรงพิมพ์บริษัทอัมรินทร์พรินท์ติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด(มหาชน), 2543.
- นิวัติ กองเพียร. แอบดูผู้ใด ของเกจิผู้ใด. กรุงเทพมหานคร : นิตยสารอินดี้ป๊อปสมุฏกฤษ, 2544.
- นิวัติ กองเพียร. นักวิจารณ์งานศิลปะ (ภาพผู้ใด). และกรรมการบริหารบริษัทมติชนจำกัดมหาชน สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2545.
- ปกรณ์ พงศ์วราภา. ประธานกรรมการ / บรรณาธิการบริหารนิตยสารเอ็ม. สัมภาษณ์, 15 กุมภาพันธ์ 2545
- ปถรศ บุญสถนีโรจน์ วิเคราะห์นักเขียนสตรีกับงานเขียนเรื่องเพศ. : วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชนคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- ปรมะ สตะเวทิน. หลักนิเทศศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- ปิยฤดี และไชยันต์ ไชยพร. เช็กชื่อกิจกรรมที่คุณชอบทำแต่ไม่ชอบพูด และชื่ออื่นๆใน ปริดา เฉลิมเผ่า กอนันต์กุล.เผยร่างพร่างกาย. กรุงเทพมหานคร : โครงการจัดพิมพ์คบไฟ, 2541.
- ผะอบ โปษกฤษณะ. ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย การเขียน การอ่าน การพูด การฟัง และราชาศัพท์. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : บริษัทรวมสาส์น (1977) จำกัด, 2538.
- ไฟโรจน์ วิไลนุช สื่อโฆษณาขายบริการทางเพศกับการสร้างความหมายและการนำเสนอเอกลักษณ์ให้กับประเทศไทยของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวอังกฤษ. : วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.
- มหาวิทยาลัยรังสิต. คณะนิเทศศาสตร์. ภาควิชาวารสารศาสตร์. ถกเนื้อหาหนังสือ. โครงการสัมมนาวิชาการ " ศิลปะ อนาคต การตลาดสื่อมวลชน". กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาการวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต, 2543.
- รัทยา ทองคงเยา. บรรณาธิการนิตยสารอี. สัมภาษณ์, 28 มกราคม 2545.
- วรพล พรหมิก.รศ.ดร. อาจารย์ประจำคณะมนุษยวิทยา และสังคมวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2545.
- วิลาสินี พิพิธกุล. ภาพเปลือย (Pornography) ในมุมมองของกลุ่มสตรีนิยม. เอกสารการสอน

ประกอบวิชาการศึกษาดูเฉพาะเรื่องด้านวารสารสนเทศ;คณะนิเทศศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

ศิริชัย ศิริกายะ และ กาญจนา แก้วเทพ. ทฤษฎีสื่อสารมวลชน กรุงเทพมหานคร : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2531.

สมประสงค์ พระสุจันท์ทิพย์และอัญชลี ปิยะตานนท์. นักเรียนเรทอาร์นักรศึกษาเรทเอ็กซ์ กรุงเทพมหานคร:บริษัท เค.อินเตอร์พรีนซ์จำกัด,2545

สมพร มั่นตะสูตร. สัมมนาการใช้ภาษาไทยปัจจุบัน พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2525.

สุริยฉัตร แก้วทอง. และแล้วมหกรรม "เซ็กซีส์" อย่างขอบรรวมก็มาถึง. สกรู๊ปพิเศษ เนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับที่ 459, 2544.

สุณีย์ แวมณี. เครือข่ายการแพร่กระจายของสื่อที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.

อวยพร พานิช. จับจ้องมองสื่อ ทศนวิพากษ์ใหม่ในเขาวงกตของสื่อสารมวลชนไทย. โครงการสื่อสันติภาพ : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

ภาษาอังกฤษ

Fairclough, Norman. Media discourse. London:Hodder Headline PLC, 1995

Fairclough, Norman. Discourse and Social Change. Cambridge : Polity Press, 1992

Guy Cook. The Discourse of Advertising inter Media. London : Routledge, 1992

Teun A. van Dijk. Discourse as structure and process : discourse studies : A multidisciplinary introduction Volume1. London : Sage, 1997.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังสือ

500 เซ็กซี่ ซูเปอร์สตาร์

อดีต กอญเฟียส

ผมเพิ่งได้หนังสือเล่มนี้เมื่อวาน คุณ **สุกัญ นรินทร** ส่งมาให้ ก่อนหน้านั้นเราชมเล่มมาสองครั้งแล้ว เป็นงานรวมภาพดารานางแบบ ระดับซูเปอร์สตาร์ของโลก และเลือกสรร แต่ภาพถ่ายที่ดูแยกว่าสวยงาม ทั้งจากหนังสือและนิตยสาร พร้อมทั้งให้ประวัติอย่างย่อและผลงานของแต่ละคนประกอบเป็นหนังสือรวมภาพที่เรียกว่ามากที่สุดจนละลานตาไปหมด

ถ้านับจำนวนภาพกับราคานี้หนังสือที่ขายก็ตกูปละหน้าสิบสองเท่าเท่านั้น นับว่าเกินคุ้ม การรวบรวมก็นับว่ามีคุณค่าหาวิธีจะอยู่มาก เป็นหนังสืออัลบั้มภาพที่ควรเก็บสะสมไว้ หยิบมาดูเมื่อไหร่ก็ได้ สบายใจและสบายตา เพราะล้วนแต่สวยงามทุกคน บางภาพก็หาดู

ยากไม่ใช่จะเจอทีในหนังสือเพียงเล่มสองเล่ม เสียค่ายแต่เขาไม่ได้บอกที่มาของภาพเอาไว้เท่านั้น และรูปออกจะเล็กเกินไป เพราะคงต้องการให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ก็เลยละลานตาอย่างที่บอก

ผมมันชอบเก็บเป็นหนังสือมากกว่า เป็นแผ่นอย่างสมัยใหม่ เพราะหนังสือมันง่ายสะดวกแก่การเปิดดูและสัมผัสได้ทั้งด้วยมือและตา ดูเมื่อไหร่ก็หยิบมาดูได้ไม่ต้องเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ มีดาราของเอเชียอยู่หลายคนที่กำลัง

ตั้งอยู่ในฮอลลีวู้ด **ลูซี่ ลูย** และ **กช ธิ** เป็นอาทิ ดาราทางฝั่งตะวันตกบางคนเป็นดาราที่ไม่ใครได้เห็นบ่อยนัก และหนังสือบางเรื่องก็ยังไม่เข้าฉายในบ้านเรา แต่ถ้าใครเป็นนักท่องเว็บภาพเหล่านี้มาจากแหล่งเดียวกัน ในเว็บอาจจะมิให้ดูมากกว่า และสนุกในการค้นหาในเว็บบอร์ด สำหรับคนที่เผลอนั่งอยู่หน้าจรมขอดูจากหนังสือดีกว่า

มิไว้ที่บ้านได้ดูหนังสือไว้ก็ยกยอกฎิ์หนีบมาทันที นึกถึงใครก็มีให้หมด ไม่น่าเชื่อ ย้อนกลับไปถึงยี่สิบปีก็ยังมีให้ดู ดาราที่ผมชอบมานานกว่าสามสิบปีตั้งแต่เป็นหนุ่มเขาก็เอาจริงเอาจังให้ดูชื่นใจหลายคน ดูแล้วก็รำลึกถึงความหลังไม่อายุมากแล้วได้ย้อนหลังกลับไปคิดถึงสาวงามสมัยหนุ่มๆกระซิบขอมขึ้นไ้เป็นธรรมดา

นางเอกหนังหลายคนที่เราไม่ได้ดูภาพเขี้ยวอนของเธอจากหนังสือได้ยากจะกระจะตาจากหนังสือเล่มนี้ นึกย้อนระดับแนวหน้าก็มีหลายคนที่เราได้แต่เพียงหรือดูจากมิวสิควิดีโอ ก็มีการนั่งชื่นชมงามของเธอให้ได้ชม

หรืออยากจะดูนางเอกหนังอาร์รี่เสียงซี้ซี้ ก็มีให้ดูชมอย่างอิมดาอิมใจอิเป็นสิบคน ตั้งแต่ **ซิลเวีย คริสเตล** จาก **เอมมานูเอล** จนถึง **แซนดอน วอท์** ที่แสนจะเขี้ยวอนจากหนังเรื่อง **anime instincts** เจอที่แผงเมื่อไหร่รีบซื้อทันทีอย่าชะล่าใจ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

74 B E N

AKONPENHCTRAE.COM

ติ ปลายฝนต้นหนาว... (text continues)

22 CAPRICE (หญิงสาวสวย)

SEX STARS 2000 (2)

ถึงแม้ว่าปีที่ผ่านมาจะมีนักแสดงสาวสวยๆ ออกมาให้เห็นกันมากมาย แต่ปีนี้ก็ยังมีนักแสดงสาวสวยๆ ออกมาให้เห็นกันมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักแสดงสาวสวยๆ ที่มีความสามารถทางด้าน acting และ acting skills ที่ยอดเยี่ยม และมีความสามารถทางด้าน acting skills ที่ยอดเยี่ยม และมีความสามารถทางด้าน acting skills ที่ยอดเยี่ยม

แคปริซ เป็นนักแสดงสาวสวยๆ ที่มีความสามารถทางด้าน acting skills ที่ยอดเยี่ยม และมีความสามารถทางด้าน acting skills ที่ยอดเยี่ยม

11

แคปริซ เป็นนักแสดงสาวสวยๆ ที่มีความสามารถทางด้าน acting skills ที่ยอดเยี่ยม และมีความสามารถทางด้าน acting skills ที่ยอดเยี่ยม

กวี กระจ่าง

ภาษาของความรู้สึก

มิ ไม้เท้าทุกลูกยกปลาทู
มิ ไม้เท้าทุกลูกยกปลาทู
มิ ไม้เท้าทุกลูกยกปลาทู

10

นักแสดงสาวสวยๆ ที่มีความสามารถทางด้าน acting skills ที่ยอดเยี่ยม และมีความสามารถทางด้าน acting skills ที่ยอดเยี่ยม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Coding Sheeting

คอลัมน์	ฉบับที่	สรุป	ยั่วยุกามารมณ		ให้ความรู้เชิงศิลปะ		วิจารณ์ศิลปะ		การสร้างคุณค่าเชิงธุรกิจ		อัตลักษณ์ผู้เขียน	
			ภาษา	ความหมาย	ภาษา	ความหมาย	ภาษา	ความหมาย	ภาษา	ความหมาย	ภาษา	ความหมาย
ผู้หญิงของยุคสมัย มตินรายวันฉบับ วันอาทิตย์												
นิเวศ กองเพียร มตินสุดสัปดาห์												

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คอลัมน์	ฉบับที่	สรุป	ยัญยามารมณ		ให้ความรู้เชิงศิลปะ		วิจารณ์ศิลปะ	
			ภาษา	ความหมาย	ภาษา	ความหมาย	ภาษา	ความหมาย
นิวัตติ กองเพียร มติชนสุดสัปดาห์	1079	เป็นการเขียนถึง "หง หทัยกาญจนา เทพทินกร" น้องสาวของดาราสาว "สุ่ย พรนภา เทพทินกร" โดยวิจารณ์ว่าเธอไม่สวยแต่น่ารักอย่างที่เราเรียกว่า "ชาว สวย หมวย เข็กร" "	ปทุมต้นผ่องผุด ดุจบัว แรกแย้มที่กำลังผลิ บานรอให้หม่อมมรมา เคล้าคสิ่ง ฐานจะงอย งานเปล่งสีชมพระเรื่อ แม้จะเห็นเพียงวับแวม เนินตะคือเธอสวย เนียนละไมตา ขาเรียว เล็กงานดังงาคู่ของ หลายเผือก	บรรยายถึงความเชือก ซีของภาพเพื่อให้ผู้ อ่านเกิดจินตนาการ ตามและเกิดอารมณ์	กันเรื่องานเพราะเขา สวยก็ดูจากรูปที่เธอนั่ง คร่อมเอามือยันแล้ว เหลียวหลังตั้งนาง กวาง มุมกลังสองสวย กระชับและมีโทนสีหนัก แน่นด้วยแดงชาดกับ น้ำเงินเข้มลึก มังกร เส้นเดียวที่หลังไหล่ ก็อยากกระโจนลงมา ชมสะโพกผาย	เป็นการกล่าวในเชิง การใช้ท่าทาง เพื่อ ถ่ายถอดท่าทางนั้น ให้ออกมาเป็นงานศิลปะ ปะ	ฉากหลังคิดง่าย ๆ แต่ ออกมาดี ไม่ซับซ้อน และรุ่งเรืองแต่งตัว นางแบบก็ไม่เหว่จจน เกินตัว บิกินีสีแดงกับ ฉากที่ออกจิ้นหน่อยๆ ดีและง่าย	เป็นการวิจารณ์ถึง ความง่ายของการ ถ่ายแบบที่ทำให้งาน นั้นออกมาดี มีความ ลงตัว เหมาะสม

คอลัมน์	ฉบับที่	สรุป	วิจารณ์ศิลปะ		อัตลักษณ์		ให้ความรู้เชิงศิลปะ	
			ภาษา	ความหมาย	ภาษา	ความหมาย	ภาษา	ความหมาย
ผู้หญิงของยุคสมัย มติชนรายวัน	23 ธ.ค. 44	กล่าวถึงเพนโลเป้ ครูช นางแบบสาวชื่อดังที่กำลังมีชื่อเสียงอยู่ในขณะนี้และตอนนี้เธอกำลังเป็นคู่ควงกับดารารายชื่อดัง ทอม ครูช "women on top"	ถ้าดูรูปร่างรูปทรงองค์ เอวของเธอก็น่าดู เพราะ เธอมีทรวดทรงที่งดงาม สูงสง่ามีหน้าอกหน้าใจ มีเอวมีสะโพกที่ผายผัน มีก้นอันงดงามดังสาว สเปนทั่วไป เมื่อเวลาเธอ เยื้องกรายก็สวยและน่า สนใจ เขาว่าปากกับตา เธอสวยมีเสน่ห์		ความเชิที่เข้ายวนมี เสน่ห์ โดยส่วนตัวผม เฉยๆไม่มีใครจะเห็นความ มีเสน่ห์ของเธอมากนัก หน้าตาเธอประหลาด แหลมๆยังงพิกล	วิจารณ์ตรงๆ	เธอเล่นหนังปีละเรื่อง ตั้งแต่ปี 2542 และเรื่อง สุดท้ายในปี 2545 vanilla sky ถ้าใครไม่ เคยดูหนังเธอเล่นลอง หามาดูนะครับ มีทำ ในรูปแบบวิดีโอและ วีซีดี หาไม่ยาก ลองดู กันหน่อยว่าเธอเป็น ดาราที่มีเสน่ห์หรือ เปล่า ผมมองไม่ค่อย เห็นเท่าไรแม้จะดู หนังเธอมา 3-4 เรื่อง แล้วก็ตาม	ควรไปหา VDO มาดู

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวอวยชัย สังสนา เกิดวันที่ 16 พฤษภาคม 2509 สำเร็จปริญญาตรีรัฐศาสตร์บัณฑิต ภาควิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในปีการศึกษา 2535 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อพ.ศ. 2543 ปัจจุบันเป็นเจ้าหน้าที่ประสานงานระบบประกันคุณภาพบริษัทเอกชน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย